

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ROSETTI FAMILY
GILDED
lies

PIA SINCLAIR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YALDIZLI YALANLAR

PIA SINCLAIR

Telif Hakkı © 2025 Pia Sinclair'e aittir

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü hiçbir biçimde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir.

Birinci Baskı: 2025

İçindekiler

1. 1 - Emma
2. 2 - Alessandro
3. 3 - Emma
4. 4 - Emma
5. 5 - Alessandro
6. 6 - Emma
7. 7 - Alessandro
8. 8 - Alessandro
9. 9 - Emma
10. 10 - Alessandro
11. 11 - Emma
12. 12 - Emma
13. 13 - Alessandro
14. 14 - Emma
15. 15 - Alessandro
16. 16 - Emma
17. 17 - Alessandro
18. 18 - Emma
19. 19 - Alessandro
20. 20 - Emma
21. 21 - Alessandro
22. 22 - Alessandro
23. 23 - Emma
24. 24 - Alessandro
25. 25 - Emma
26. 26 - Alessandro
27. 27 - Emma
28. 28 - Alessandro
29. 29 - Emma

30. 30 - Alessandro
31. 31 - Emma
32. 32 - Emma
33. Sonsöz - Sofya

1 - Emma

Şarap lekesi mermerden çıkmıyor.

Yirmi dakikadır ovuyorum, Bayan Hewson döndüğünde hala orada olursa, bu işten daha fazlasını kaybedeceğimi biliyorum. Dizlerim serin zemine sürtünüyor, her bir bez darbesi bir dua gibi. Lütfen beni fark etmeyin, lütfen kaybolmama izin verin.

Limon ojesi parmaklarımı acıtıyor ama ovmaya devam ediyorum. Etrafımda, mutfakta hâlâ dün geceki kutlamanın kokusu var; şampanya ve havyar, temizlik malzemelerimin asitli kokusuyla karışıyor.

Bayan Hewson'ın sesi, camdan geçen şimşek gibi görünmezliğini deldi.

"Frances kayıp!" diye bağılıyor telefonuna, tepemde bir yerlerde. Louboutin'leri her kelimeyle biraz daha yaklaşıyor. "Düğün yarın, yarın ve o nankör küçük orospu ortadan kayboldu!"

Lekeyi temizlerken ellerim titriyor, küçülmeye, daha az görünür olmaya çalışıyorum. Diğer hizmetçiler, öfkesi patlak verdiği anda kaçtılar ama ben, Hewson'ların kızlarının yaklaşan evliliğini kutladıkları partinin inatçı hatırlatıcısı tarafından tuzağa düşürüldüm.

Alessandro Rosetti ile evlilik. Adını düşünmek bile midemi bulandırıyor. Hizmetçiler, kimsenin dinlemediğini sandıkları zamanlarda onun hakkında fısıldaşıyorlar. Kadınların içinden nasıl pahalı bir şampanya gibi geçtiğini - tadına varıp, içip, sonra da bir kenara atıldığını. Gülümsemesinin, ifadesini değiştirmeden baştan çıkarmadan şiddete geçişini görene kadar tehlikeli olduğunu nasıl unutturabildiğini. Son metresine bir elinde

elmas kolye, diğesinde silahla evlenme teklif ettiğini, sadece hangisini seçeceğini görmek için yaptığını söylüyorlar. Randevusuna hakaret eden son adamın Chicago Nehri kıyısında paramparça halde bulunması, ama Alessandro tatlısını bitirip kadına bir sonraki akşam dışarı çıkmak için operayı mı yoksa baleyi mi tercih ettiğini sormadan önce.

"Alessandro Rosetti bir gelin bekliyor," diye tısladı Bayan Hewson, topukları birbirine yaklaştıkça. Ses, mermerden mermiler gibi yankılanıyor. "Anlaşmaları bozanlara o ailenin ne yaptığını anlıyor musun? O sadece mafya tehlikesi değil. Daha da kötüsü. Yarın Frances'ı bekliyor olacak ve eğer düğün olmazsa..."

Tehditini bitirmiyor. Sessizlik yeter diyor.

Sesindeki her titremeyi, soğukkanlılığındaki her çatlağı inceliyorum. Bu konağı demir bir kontrole yöneten Bayan Hewson dehşete kapılmış durumda. Ve bu bana iki yıldır sahip olmadığım bir şey veriyor: bilgi. Alessandro Rosetti her neyse, onu bile korkutacak kadar güçlü.

"Bu ne?"

Tepki veremeden, önlüğümün cebinden zarfı kaptı. Tommy'nin mektubu. Üç gündür yanımda taşıyor, tekrar tekrar okuyor, her kelime kalbimi daha da yakıyordu. Kardeşimin boğuk el yazısı, gardiyanları, artan tehditlerini ve benim sahip olmadığım koruma parasına olan çaresiz ihtiyacını anlatıyor.

Yavaşça okuyor, ifadesi sinirlilikten daha keskin, hesapçı bir ifadeye dönüşüyor. Sonra bana bakıyor. İki yıldır yerlerini sildiğimden beri ilk kez gerçekten bana bakıyor.

"Ayağa kalk" diye emrediyor.

Dizlerimin üzerinde saatlerce oturmaktan bacaklarım titrerken itaat ediyorum. Gözleri kısılıyor, sanki bir ürünü inceleyen bir alıcı gibi etrafımda dolaşıyor. Manikürlü tırnakları çeneme batıyor, yüzümü ışığa doğru zorluyor.

"Aman Tanrım." Nefesi kesildi. "Frances'e olan benzerliği... tıpatıp aynı. Aynı boy, aynı vücut yapısı, hatta

başını eğme şeklin bile."

Gözlerinin ardındaki çarkların döndüğünü, çaresizliğin fırsata dönüştüğünü görebiliyorum. Benden daha çok korkuyor ve bu beni en çok korkutan şey.

"Lütfen, bu özel bir konu." Tommy'nin mektubuna uzandım ama o mektubu benden sakladı, gülümsemesi boynundaki elmaslar kadar keskindi.

"Kardeşin Tommy," diyor yumuşak ve tehlikeli bir sesle. "O hapishanede durum çok tehlikeli. Oradaki gardiyanlar çok... öngörülemez olabiliyor." Duraksıyor, yüzümün renginin solmasını izliyor. "Tek bir kelime etsem, işkencecileri yerine koruyucuları olabilirler. Ya da..."

Alternatif aramızda bir bıçak gibi asılı duruyor. Çocukken Tommy'nin yangın merdivenimizden takımyıldızları gösterip yıldızlardaki kahramanlar ve canavarlar hakkında hikâyeler uydurduğunu düşünüyorum. Şimdi ikisi de olacağım.

"Ne istiyorsun?" Sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor.

"Benimle gel."

Gelinlik saf ipekten, işten nasırlaşmış ellerimde taze kar kadar beyaz. Bayan Hewson beni zorla içine sokarken kumaş tenime fısıldıyor, elleri bedenimi ayarlarken becerikli ve soğuk. Her dokunuş beni dönüştürüyor. Boncukların ağırlığı omurgamı dikleştiriyor, korse belimi incecik değil, zarif bir şeye dönüştürüyor.

Aynada hizmetçi Sophie'yi görmüyorum. Tehlikeli birini görüyorum. Alessandro Rosetti'nin dünyasına ait olabilecek birini, her şey bir illüzyon olsa bile.

"Mükemmel," diye fısıldadı Bayan Hewson. "Frances olabilirdin. Frances olacaksın."

"Ne? Hayır."

"Hayır?" Sesi sertti.

"Herkes öğrenecek," diye kekeliyorum, başımı eğerek.

Bayan Hewson'ın tırnakları özel dikim pantolonuna sürtünüyor. "Frances yıllardır eve gelmedi." Başımı sağa

sola eğip saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyor. "Evet, çok iyi olacaksın."

Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor. "Yapamam."

Kadın kararını vermiş. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Ve Tommy'nin iyi bakılmasını sağlayacağım."

"Ama... Bu çılgınlık. Daha ne kadar rol yapmam gerekecek?"

Etrafımda tam bir daire çizerek dolaşıyor, eşyaları incelemeye devam ediyor. Sonunda, "Ayrıntıları bana bırak," diye cevap veriyor ki bu da pek güven verici değil.

Boy aynasından bana bakan kadın, elbisesi kadar bembeyaz kesilmiş. "Ya Frances olmadığımı anlarsa?"

Sessizliği, imalarla dolu bir şekilde uzuyor. "Alessandro Rosetti ona yalan söylediğini öğrenirse, Tanrı bile sana yardım edemez," diyor sonunda, elbisesinin eteğini düzeltirken.

Korkunun yanı sıra karanlık bir heyecan da içimde dolaşıyor. İki yıldır bu yerleri toz kadar görünmez bir şekilde temizliyorum. Yarın, Frances Hewson ile aynı koridorlarda yürüyor olabilirim ve bana bakan herkes eğilir. Bu düşünce göğsümde bir ürperti yaratıyor. Güç, ödünç alınmış olsa bile, hatta tehlikeli bile olsa, hayal ettiğimden daha tatlı geliyor.

"İşte pazarlığım," diye devam ediyor, sesi neredeyse fısıltı seviyesinde. "Yarın, kızımış gibi davranacaksın. Koridorda yürüyeceksin, Alessandro Rosetti ile evleneceksin, tören boyunca ve sonrasında rolünü oynayacaksın. Karşılığında Tommy yaşayacak. Ben tek bir telefon görüşmesi yapacağım ve gardiyanlar onun koruyucuları olacak."

"Bu işe yaramaz. Birisi fark edecektir."

"Frances'i yıllardır kimse görmedi. İsviçre'de, mahremiyeti Fort Knox'tan daha iyi koruyan yerlerden birinde yatılı okulda okudu." Gülümsemesi camı delebilirdi. "Beni reddedersen, Tommy bu gece ölür. O hapishanede

bağlantılarım var. Bir isyan, bir kaza ve kardeşin gider. Çabuk karar ver. Dügün on beş saat içinde."

On beş saat. Hiçbir hazırlık yok, Frances'in hayatını anlayamıyorum, Chicago'nun en tehlikeli adamıyla körü körüne evliliğe adım atıyorum. Frances Hewson'la hiç tanışmadım bile. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, eminim ipekten de görebiliyordur.

"Kullar tanıyacaklar..."

"Hizmetçiler, onlara ne diyorsam onu görüyorlar. Sabah seni hemen dışarı çıkaracağız. Yarından sonra da burada olmayacaksın zaten. Rosettlerin kendi evleri var."

Elbisemin bağcıklarını bağlayıp üzerimden çıkarıyor, nedime elbisemi giyerken bana durmaksızın bakıyor. "Otuz dakikan var," diyor ve el sallayarak beni başından savıyor. Benden üstün olduklarını düşünen insanlar tarafından görmezden gelinmekten çok bıktım.

Odadan sessizce çıkıp yukarı kata çıkıyorum. Çatı katı her zaman sığınağım olmuştur, Hewson malikanesinde nefes alabildiğim tek yer. Bu gece şehir, siyah kadife üzerine serpiştirilmiş elmaslar gibi, güzel ve soğuk bir şekilde aşağıda uzanıyor. Büyükanneimin, sayfaları yaş ve anılarla yumuşamış astronomi kitabını açıp, zihnim hızla çalışırken takımyıldız haritalarını inceliyorum.

Orion, ben seçimimi yaparken, yukarıdan, durmaksızın ve kayıtsızca izliyor. Gece havası, şehrin egzoz ve hırs kokusuyla karışmış yaklaşan bir fırtınanın kokusunu taşıyor. O ısıltılı karanlığın bir yerinde, Alessandro Rosetti gelinini almaya hazırlanıyor. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Tommy'nin özgürlüğü için her şeyi yapardım. Frances Hewson olurdum, bir yabancıyla evlenir, bir mafya karısı olarak beni bekleyen hayata karışırdım. Alternatifi, kardeşimin ölmesi, kanının ellerimde olması düşünülemez.

Parmaklarım uşak şapkamı bulup yavaşça çıkarıyor, saçlarım serbestçe düşüyor. Sıradan bir kahverengi, özel bir yanı yok ama yarın profesyoneller tarafından

şekillendirilecek, benimle ilgili her şey gibi dönüştürülecek. Yarın Emma Pitt ortadan kaybolacak.

Yıldızlara son bir kez bakıyorum, konumlarını ezberliyorum, onları bir daha aynı şekilde görüp göremeyeceğimi merak ediyorum. Büyükanнем yıldızların asla yalan söylemediğini, bize gerçekte kim olduğumuzu gösterdiklerini söylerdi. Bu gece bana, kendisini mahvedebilecek bir aldatmacaya her şeyini yatırmak üzere olan bir kızı gösteriyorlar.

Bayan Hewson'ın çalışma odası deri ve taze çiçek kokuyor. İçeri girdiğimde, sanki geleceğimi biliyormuş gibi başını kaldırıp bakmıyor bile.

"Yapacağım," diyorum, her kelime uçurumdan aşağı atılmış bir adım gibi. "Anlaşmanı kabul ediyorum. Ama garantiler istiyorum. Tommy düğünden sonra tamamen özgür kalacak. Cezasını çektikten sonra. Yeni kimlik, temiz sicili, güvenli bir şekilde ortadan kaybolmak için para."

"Elbette." Belgeleri çıkarıyor, bana sormadan önce yaptığı hazırlıkları belli ki. Bu varsayım beni kızdırmalı ama umursamayacak kadar hissizim. "Tören tamamlandıktan ve yasal olarak Bayan Alessandro Rosetti olduktan sonra, kardeşinizin en kısa sürede ve ihtiyaç duyduğu her şeyle serbest bırakılması için bağlantılarımla çalışacağım."

Masasına doğru yaklaşıyorum, yazarken ellerinin titrediğini fark ediyorum. "Onu nasıl ikna edebilirim? Yani Alessandro'yu. Böyle birini nasıl kandırabilirim?"

Kahkahaları alçak ve acıydı. "Canım, Alessandro gibi adamlar görmeyi bekledikleri şeyi görürler. Güzel ol, sessiz ol, sadece konuşulduğunda konuş, o zaman daha derine bakmayacaktır. O adam tam bir oyunbaz ve yoluna çıkmayan bir eş tercih eder."

Duraksıyor, o hesapçı gözlerle beni süzerek. "Gerçeği öğrendiğinde ne yapacağını merak ediyorum. Alessandro Rosetti'yi kandırmaya çalışan son kişi... Bu adamlar ihaneti affetmez. Ama yine de sen onun karısı olacaksın. Bunun kendine özgü... korumaları ve tehlikeleri var."

Yarın Alessandro Rosetti ile evleneceğim. Yarın Chicago'nun en tehlikeli ailesinin malı olacağım. Onun yüzüğünü takacağım, onun soyadını alacağım, kanunun tanıdığı her şekilde ona ait olacağım.

Göğsümde karanlık ve yabancı bir alev alev yanıyor. İki yıl boyunca görünmez bir şekilde yerleri ovdum, zenginler beni ezip geçti. Yarın Bayan Alessandro Rosetti olacağım ve beni görmezden gelen herkes gözlerimin içine bakmak zorunda kalacak.

Yarın bir Rosetti'ye üye olacağım.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bir yanım bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmek istiyor.

2 - Alessandro

Marco bu evliliğin beni sakinleştireceğini düşünüyor.

Sanki bir yüzük, Alessandro Rosetti'nin tam olarak kim olduğunu anlamasını engelleyebilirmiş gibi. Herkesin içinde koca rolünü oynarım ama 'Evet' dememle doğam değişmez. Yine de itiraf etmeliyim ki, evliyken dokunmadığım bir kadınla başka kadınlarla sevişmenin ironisi mizah anlayışına hitap ediyor.

Gelinim kapana kısılmış bir kuş gibi titriyor ve ben de porselen teninin altında nabzının çırpınışlarına hiç beklemediğim bir şekilde hayran kalıyorum.

Şapelde, beyaz ipek ve annemin dantel duvağı içinde, karşımda duruyor. Vitraydan süzülen sabah ışığı onu altın ve kırmızı tonlarında resmediyor, ama asıl dikkatimi çeken, buketini tutuş şekli - parmak eklemleri beyaz, sapları baskı altında eziliyor. Şapelden üç çıkış var. Her birinde iki muhafız var. Her birini gözleriyle takip etmiş. Zeki küçük kuş.

"Sevgili dostlarım," diye söze başlıyor Peder Molina, sesi üç nesildir Rosetti birlikteliklerine tanıklık etmiş mermer duvarlarda yankılanıyor. Çoğu bundan daha mutlu olacak.

Frances Hewson, fotoğraftaki haline hiç benzemiyor. O doğal çekimdeki kız ürkek, unutulabilir görünüyordu. Panikle titreyen bu kadın bambaşka bir şey. Koyu saçları, boynunun zarif çizgisini ortaya çıkaran zarif bir kıvrımla şekillendirilmiş; nabzının yarı saydam teninde nasıl attığını görebiliyorum.

Hayatım boyunca güzel şeyler biriktirdim. Kadınlar, arabalar, sanat eserleri... Hepsine sahiptim. Milyarder kocasını benimle bir geceliğine terk eden süper model.

Hâlâ bir şans daha dileyerek mektuplar gönderen senatörün kızı. Ama hiçbir, sunağıma yaklaşan bu korkmuş gelin kadar sırlarla dolu değildi.

Morettiler temsilciler gönderdi. İrlandalılar da burada, koyun mezatındaki kurtlar gibi arka sıraları dolduruyorlar. Herkes bu ittifakı izliyor, yeni zayıflığımızı mı yoksa gücümüzü mü ölçecek? Baksınlar. Tam olarak görmek istediğim şeyi görecekler.

Rahip tören açılışında mırıldanırken ben de profilini inceliyorum. Çıkık elmacık kemikleri, narin çene, onları sakinleştirme çabasına rağmen titreyen dudaklar. Yeterince güzel, ama bunun pek önemi yok. Önemli olan ittifak, patentler ve isminin ailemize kattığı güç.

Ama o eller...

Buketi çevirdiğinde, onları açıkça fark ediyorum. Yumuşak, evet, ama şımartılmamış. Sağ başparmağında hafif bir nasır, avucunda eski su toplamalarının hayaleti var. Yıllarca İsviçre'de lise bitirmiş bir kız için tuhaf.

Marco şahidim olarak duruyor, varlığı bu birlikteliğin ne anlama geldiğinin sessiz bir hatırlatıcısı. Arkamızda, ailem ilk üç sırayı dolduruyor. Dante'nin koyu gözleri sessizliğine rağmen her şeyi takip ediyor, Sofia'nın sarışın mükemmelliği aklından geçen tüm hesapları gizliyor, Nico ise her zaman olacağı asker gibi hazır ola geçiyor.

Şapel tütsü ve mum, eski ahşap ve eski vaatler kokuyor. İpek elbisesi, vücudunu saran her titremeye hışırıyor, korkunun fısıldanan bir senfonisi. Bağışıklık kazanacak kadar dehşet gördüm. Ama onunkinin tadı bir şekilde farklı, daha keskin.

"Yüzükleri lütfen," diye mırıldandı Peder Molina.

Sol elini uzatıyor ve işte yine aynı şey oluyor, tüm vücudunu saran o titreme. Bileğini tutuyorum, görünüşte onu sakinleştirmek için ama aslında parmaklarımda tavşan hızındaki nabzını hissetmek için.

"Bu yüzükle," diye başladım, parlak yeni zümrüdü yavaşça ve dikkatlice parmağına takarken, "seni karım

olarak talep ediyorum."

Geleneksel yeminler 'seni al' der, ancak Rosettiler her zaman doğruluğu tercih etmişlerdir.

"Frances Hewson, Alessandro Rosetti'yi yasal kocanız olarak kabul ediyor musunuz?"

Ağzını açıyor ve bir anlığına yüzündeki vahşi paniği görüyorum. Dudakları farklı bir sesin başlangıcını oluşturuyor, sonra kendini gözle görülür bir çabayla yakalıyor.

"Ben... Frances..." Durdu, güçlükle yutkundu, tekrar denedi. "Ben, Frances Hewson..."

Tereddüt çok uzun sürüyor. Bu şapeldeki herkes bunu fark ediyor, ancak çoğu bunu saf sinirlere bağlıyor. Ama çok fazla anlaşıma yaptım, çok fazla yalancıyı sorguladım, tasarımcı beyazı içinde önümde titreyen bir şeyi fark edemiyorum.

"Acele etme prenses," diye mırıldandım, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, başparmağımla bileğini okşadım. Herhangi bir gözlemci için rahatlatıcı olabilir ama ikimiz de bunun bir uyarı olduğunu biliyoruz. "Bütün gün bizim."

Gözleri, tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyor. Elbette dehşet, ama başka bir şey de. Hewson'ların kızları hakkında bana anlatmadıkları her neyse, kendi ismini duyunca irkilmesinden belli oluyor.

"Ben, Frances Hewson," dedi sonunda, sesi ipekten inceydi, "Alessandro Rosetti'yi yasal kocam olarak kabul ediyorum."

Kelimeler mekanik, prova edilmiş bir şekilde çıkıyor. Beklediğim gibi biri değil. Yatılı okulda geçirdiği yıllar onu fotoğrafının gösterdiğinden daha fazla değiştirmiş. Bir ticari işlem. Ama sır saklama şekli, onu bir kasa gibi açmak istememe neden oluyor.

En azından beklediğimden daha güzel. Fotoğrafta bir kütüphaneci gibi görünüyordu. Bu versiyonu... daha az

çekici adaylar için nişanlarımı bozdum. Belki de her zamanki mekanlarıma planladığım kadar sık gitmem gerekmeyecek.

"Gelini öpebilirsin," diye bağırır papaz ve gelinin tüm vücudu kaskatı kesilir.

İlginç. Çoğu gelin bu kısımda sahte bir coşku gösterir, seyirciye romantizmi oynatır. Bu gelin ise idama hazırlanıyor gibi görünüyor. Ona korkacağı gerçek bir şey vermenin zamanı geldi.

Yüzünü iki elimle kavrayıp kendime doğru kaldırıyorum. Avuçlarımda teni ateş gibi sıcak ve vücudunda dolaşan ince titremeyi hissedebiliyorum. Kolonyam burun deliklerinin hafifçe açılmasına neden oluyor.

"Benim," diye fısıldadım dudaklarına, sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle. "Ve kaçarsan seni bulurum. Rosettiler her zaman kendilerine ait olanı toplarlar."

Sonra ağzını ağızımla talep ederim.

Öpücüğün törensel olması, anlaşmayı mühürlemek için dudakların hızlıca birbirine değmesi gerekiyordu. Ama onu tattığım anda bir şeyler değişiyor. Korku ve vanilya tadında, sırlar ve isteksiz teslimiyet gibi. Dudakları benimkilerin altında yumuşak ve esnek, ama gerginliğin vücudunda canlı bir tel gibi titreştiğini hissedebiliyorum.

Öpücüğü derinleştiriyorum, bir elim özenle şekillendirilmiş saçlarına dolanıyor. Birkaç toka, minik metalik seslerle mermer zemine saçılıyor. Hafif bir ses çıkarıyor, itiraz mı ediyor yoksa teslim mi oluyor, anlayamıyorum ve ellerini sanki boğuluyormuş gibi ceketime doğru uzatıyor.

Bir an için onun çapası olmak yerine cankurtaran salı olmak istiyorum.

Dilim dudaklarının kıvrımında geziniyor ve titrek bir nefesle onları ayırıyor. Korkusuna rağmen vücudu benimkine uyum sağlıyor, yumuşak kıvrımlar ipeğin arasından geçiyor. Penisim, bir iş görüşmesi olması

gereken şeyden beklemediğim bir ilgiyle kıpırdanıyor. O zaman öpücük bambaşka bir şeye dönüşüyor; törenle hiçbir ilgisi olmayan, Chicago'nun en tehlikeli ailelerinin önünde mülkiyeti tesis etmekle ilgili bir şeye.

Ruju çilek tadındaydı, korku-terlemesi, Hewson'ların üzerine döktüğü pahalı parfümle karışlıyordu. Bu şapeldeki her tanık, bölgemi işaretlememi izliyor, bu evliliğin tam olarak ne tür bir mülkiyeti temsil ettiğini görüyordu.

Sonunda geri çekildiğimde dudakları şişmiş, özenle sürdüğü ruju dağılmıştı. Artık korkudan eser kalmayan koyu gözlerle bana baklıyordu.

"Bayanlar ve baylar," diye duyurdu Peder Molina, bizimle işini bitirmek için can attığı belli olan bir tavırla, "Bay ve Bayan Alessandro Rosetti'yi takdim ediyorum."

Sözler onu derinden etkiliyor. Frances Hewson'ı çevreleyen gizemler ne olursa olsun, artık önemli olan her tanığın önünde bana ait. Bu bilgi göğsüme yerleşiyor, sıcak ve tatmin edici.

Misafirlerimize dönerken elim sırtının alt kısmına değiyor. "Gülümse karıcığım," diye mırıldanıyorum kulağına. "Artık Rosetti koruması altındasın. Bu da dokunulmaz olduğun anlamına geliyor. Benim dışımda."

Çok yakından bakmazsanız mutluluk sayılabilecek bir şey başarıyor. Ama ben çok yakından bakıyorum ve gördüğüm şey, irade gücüyle kendini bir arada tutan bir kadın.

Karşılama sırası hızla oluşuyor. Ailem tören boyunca nasıl verimli bir şekilde ilerleyeceğini biliyor. Onu yanımda sıkıca tutuyorum, kaçmasını engelliyor ve yeni evlilerin sevgisini koruyorum.

"Marco," diyorum kardeşim yaklaşırken, "karımla tanış."

Sözler tuhaf ama nahoş değil. Karım. Benim.

Marco onu iki yanağından öpüyor ve cevap vermeyi hatırlamadan önce nasıl donup kaldığını fark ediyorum. "Aileye hoş geldin Frances," diyor ama gözleri dile getirilmemiş sorularla benimkileri buluyor.

"Lütfen beni ara..." diye başlıyor, sonra susuyor, söylemek üzere olduğu şeyi yutuyor. "Teşekkür ederim."

Teker teker saygılarını sunuyorlar. Dante sessizce başını sallıyor, yara izli boğazı yüksek yakasıyla gizleniyor. Sofia, mavi gözlerine ulaşmayan mükemmel, kadınsı bir sıcaklıkla havadan öpüyor. Nico, asker gibi el sıkışıyor.

Tüm bunların arasında, tepkilerini fark ediyorum. Korkusu orada, ama altında zekâ, çaresizlikle karışık bir hesaplaşma var.

Bayan Hewson telaşlı ve biraz nefes nefese yaklaşır. "Sevgilim!" diye haykırır ve neredeyse çaresizlik içinde Frances'e doğru uzanır.

Gelinim annesinin kucağında kaskatı kesiliyor ve iki kadın da nasıl etkileşim kuracaklarını bilemiyor gibi görünüyor. Tıpkı koreografilerini unutmuş aktrisler gibi.

"Arabamız seni bekliyor prenses," diye ilan ediyorum, bu garip gösteriyi yarıda keserek. "Gece yarısından önce balkabağına dönüşmemeye çalış."

Gözlerindeki meydan okuma, beklenmedik ve yumuşak bir şekilde parlıyor. Bir anlığına ipeğin altında çelik görüyorum.

"Uysal bir eş tercih edeceğimi sanıyordum," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle.

"Ah, öyle," diye cevaplıyorum ve onu şapelin özel girişine doğru yönlendiriyorum. "Ama sen itaatkâr değilsin, değil mi? Bambaşka bir şeysin. Ve bunun ne olduğunu öğrenmekten keyif alacağım."

Şapel kapıları son misafirlerimizin ardından kapanıyor ve bizi antrede yalnız bırakıyor. Kendini toparlamadan önce hafifçe çöküyor ve hâlâ mücadele ediyor olmasına garip bir şekilde seviniyorum.

"Bayılmaya hazır görünüyorsun karıcığım. Seni eşiğin üzerinden taşıyayım mı, yoksa onurlu bir şekilde ölüme yürümeyi mi tercih edersin?"

"Yürüyebiliyorum," diyor, çenesini tekrar öyle bir kaldırıyor ki, onu ısırmak istiyorum.

"Güzel." Özel girişin şifresini giriyorum. "Gelin odası sizi bekliyor ve konuşacak çok şeyimiz var."

"Nasıl bir tartışma?"

Durup onu tamamen bana doğru çevirdim. "Birbirimizi tanıdığımız türden. Sonuçta, o İsviçre yatılı okulunda o kadar uzun süre kaldın ki, sanki bir yabancıyla tanışıyormuşum gibi hissediyorum."

Yüzünün rengi atıyor ama bakışlarını benden ayırmıyor. "Ben bir Hewson'ım. Bu yeterli değil mi?"

"Hiç de yakın değil." Yüzünden bir tutam saçını çekiyorum, geri çekilmemek için nasıl mücadele ettiğini fark ediyorum. "Ama endişelenme. Senin hakkında her şeyi öğrenmek için bütün gece vaktim var. Bunu... unutulmaz kılacağıma söz veriyorum."

Gelin odasının kapısı ileride beliriyor. Fildişi ipekle kaplı kral yatak, gümüş renginde soğuyan şampanya, her yerde güller var çünkü birileri bunun gerçek bir düğün gecesi olduğunu sanıyor. İroniyi kaçırmadım. Bu bir düğün gecesi, ama kimsenin hayal ettiği türden değil.

"Siz buyurun Bayan Rosetti." Alaycı bir nezaketle içeriyi işaret ettim.

Dengesiz bacaklarla içeri giriyor, her adımı idamına yürüyormuş gibi ölçülü. Elbisesinin beyaz ipeği, süitin pencerelerinden gelen ışığı yansıtıyor, ona uhrevi ve dokunulmaz bir hava veriyor. Ama artık çok dokunulabilir. Yasal olarak benim, istediğimi yapabilirim.

Onu içeri takip ediyorum ve kilit, tüm vücudunu kaskatı kesen bir tık sesiyle yerine oturuyor. Ses, aramızdaki sessizlikte yankılanıyor, kapanan bir tabut kadar kesin. Ne anlama geldiğini biliyor. Kaçış yok. Kesinti yok. Sadece ikimiz ve o titreyen ağızdan çıkarabildiğim tüm gerçekler.

"Arkanı dön karıcığım." Sesim, sunakta verdiğim sözden daha karanlık bir tona bürünüyor. Dünyaya taktığım şakacı maske kayıp gidiyor ve altında daha aç bir şey ortaya çıkıyor. "Bakalım Hewsonlar bana gerçekte ne göndermiş."

Ellerini eteğinin içine sokmuş, yavaşça dönüyor. Pencerelelerden içeri süzülen öğleden sonra ışığı arkasını aydınlatıyor, beyaz ipeği yarı saydamlaştırıyor. Altından vücudunun hatlarını görebiliyorum. Belinin kıvrımını, korsenin göğüslerini birbirine bastırdığı yerdeki gölgeyi. Bu görüntü, onun benim olduğunu ve hiç istemediğim ama aniden çok istediğim bir hediye gibi açılacağını bilmemle sertleşiyor.

"Her." Bir adım daha yaklaştım, göz temasını korumak için başını geriye yatırması gerekecek kadar yaklaştım. "Tek." Bir adım daha ve şimdi kokusunu alabiliyorum. Pahalı parfüm ve olması gerekenden daha sarhoş edici olan korku-ter karışımı. "İnç."

3 - Emma

"Her. Tek. Santim."

Sözler aramızda bir bıçak gibi asılı kaldı ve ben nefes alamıyorum. Alessandro, öldürmeden önceki anın tadını çıkaran bir avcı gibi yavaşça etrafımda dolaşıyor.

"Endişelenme prenses. Kağıdı yırtmadan nasıl yapılacağını bilecek kadar hediye açtım. Tabii, sen daha sert yapmayı tercih ediyorsan başka. En sevdiklerimden bazıları öyle yapıyor."

Gelinliğimin beyaz ipeği -Frances'in elbisesi- onun bakışları altında mendil kağıdı gibi duruyor, çok fazla şey gören o yeşil gözlere karşı hiçbir koruma sağlamıyor.

"Fermuarı aç," dedi şeytan kadar karanlık bir sesle. "Çöz şunu."

Ellerim titreyerek arkama uzanıp narin fermuarla uğraştım. Bayan Hewson fermuarı özellikle zor olacak şekilde diktirmişti, çıkarmak için yardım gerekiyordu. O keskin gülümsemeyle, bir bakirenin koruması, demişti. Ama Alessandro'nun benim mücadelemi izleme biçiminde koruyucu hiçbir şey yoktu; sabrı öfkesinden daha korkunçtu.

"Ulaşamıyorum-"

"O zaman nazikçe rica et." Süitin deri koltuğuna tahtında oturan bir kral gibi yerleşti, elinde bar arabasından kristal viski bardağı belirdi. "Kocandan yardım iste."

'Koca' kelimesi kulaklarımı tırmalıyor. Bu adam beni Frances Hewson sanıyor. Bir hizmetçiyle değil, bir prensesle evli olduğunu sanıyor. Eğer gerçeği bilseydi...

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sesimin ne kadar kısık çıktığından nefret ederek. "Bana yardım et."

"Buraya gel."

Ona doğru attığım her adım, bataklıkta yürümek gibi hissettiriyor. İpek ayakkabılarımın altındaki halı yumuşacık; üç ayda kazandığımdan daha pahalı ayakkabılar. Yeterince yaklaştığımda, bardağını bırakıp beni şaşırtıcı bir nezaketle döndürüyor, parmakları fermuarı ustalıkla kolayca buluyor.

"Bana İsviçre'den bahset," dedi umursamazca, beni süiti gezdirirken. "Hewson'lar senin o seçkin okullardan birinde okuduğundan bahsetmişti."

Nabzım hızlanıyor. Kendimi zorlayarak başımı sallıyorum, cevabımı belirsiz tutuyorum. "... huzurluydu," diyebiliyorum.

"Huzurlu." Kelimeyi yavaşça tekrarlıyor, sınıyor. "Dünyadan uzakta, gizli bir yer olduğunu tahmin ediyorum," diye düşünüyor, fermuarı dış dış aşağı çekerken boynuma değen ılık nefesiyle. "Seni epey değiştirmiş olmalılar. Mesela ellerini."

Donakaldım. "Ellerim mi?"

"Nasırlar, Frances. Hafif ama var." Fermuar sırtımın alt kısmında duruyor, serin hava yeni açığa çıkan tenimi okşuyor. "İsviçre'de sana tam olarak ne öğretiyorlardı? El emeği mi?"

"Ben—tenis. Çok fazla tenis." Yalan boğulmuş bir şekilde çıkıyor.

"Tenis." Parmağı omurgamı okşadı, titredim. "Peki ya kürek kemiğinin hemen altındaki şu yara izi? Tenis de mi?"

Kristal dolu bir tepsi taşırken düştüğümde, Bayan Hewson masraflar hakkında bağırırken kendimi parça parça kestiğimde oluşan yara izi. Bunu ona söyleyemem.

"Kayak kazası," diyebildim.

"Çok fazla kaza." Beni tekrar kendisine doğru çeviriyor ve artık bol olan elbise düşme tehlikesi yaratıyor. Sadece korseyi tutan ellerim beni örtüyor. "Çok fazla küçük gizem."

Gözleri orman gölgelerinin rengine, karanlık ve tehlikeli. Bu kadar yakından bakınca kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Bir silahın güzelliği kadar güzel, keskin kenarları ve ölümcül amacı var.

"Çıkar şunu."

"BEN-"

"Bu bir rica değildi, karıcığım."

Son söz kasıtlı, sahiplenme duygusuyla dolu. Seçeneklerim yok. Kaçarsam beni yakalar. Reddedersen kendisi yapar. Her iki durumda da, bu benim her anlamda ifşa olmamla sonuçlanır.

Elbiseyi aşağı indirdim.

Ayaklarımın dibinde ipek bir fısıltı halinde birikiyor. Bayan Hewson'ın seçtiği beyaz iç çamaşırlarıyla önünde duruyorum; vücudumun nasıl titrediğini gizlemeye hiç yaramayan bakır dantel. Bakışları, fethedilmiş bir toprak haritasını ezberliyormuş gibi, açıkta kalan tenimin her santiminde yavaşça geziniyor.

"Arkanı dön."

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki bakır tadı aldım. Arkamda, bir yudum daha alırken bardağındaki buzun şangırtısını duydum.

"Hewson malikanesi," diyor sohbet eder gibi, sanki karşısında neredeyse çıplak durmuyormuşum gibi. "Oldukça büyük bir kale. Annen orayı askeri bir operasyon gibi yönetiyor."

Kanım dondu. Görüşmeler sırasında başka neler fark etti?

"Komik," diye devam ediyor ve ayağa kalktığını, yaklaştığını duyuyorum. "Fotoğrafında çok farklı görünüyordun. Mousy, baban sana bir keresinde böyle seslenmişti. Unutulmaz."

Elleri omuzlarıma yerleşti, soğuk tenime karşı sıcaktı.

"Hiç de unutulacak biri değilsin, değil mi?"

"İnsanlar değişir." Kelimeler çok hızlı, çok çaresizce çıkıyor ağızımdan.

"Üç yıl sonra mı?" Başparmakları köprücük kemiklerimi okşuyor ve dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. En son ne zaman biri bana şiddet veya küçümseme dışında bir şekilde dokunmuştu? "Söyle Frances. İsviçre'de seni bu kadar değiştiren ne oldu?"

"Büyüdüm-"

"Yalancılar," diye sözümü kesti, beni kendisine doğru çevirip, "her zaman gereğinden fazla açıklama yaparlar. Tekrar deneyin."

Elleri yüzümü çerçeveleyiyor, bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor. Dokunuşunda neredeyse nazik bir şey var, vücudunun her çizgisinden yayılan tehlikeyle çelişiyor.

"Ben senin karınım," diyorum, söyleyebildiğim tek gerçeğe dayanarak.

"Karım," diye tekrarladı, başparmaklarıyla elmacık kemiklerimi okşayarak. "Evet, öylesin. Yani benim korumam altındasın." Sesi neredeyse fısıltıya dönüşüyor. "Söyle bakalım, neden bu kadar korkuyorsun? Tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi titremene sebep olan ne?"

Bu kadar korkmasaydım ironi beni güldürürdü. Korktuğum şey o. O ve gelininin bir sahtekâr olduğunu, kurduğunu sandığı ittifakın yalanlar üzerine kurulu olduğunu öğrendiğinde yapacakları.

"Sen," diye itiraf ediyorum, çünkü bu yeterince doğru. "Senden korkuyorum."

Yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. "Zeki kız." Suratımı bıraktı ve kendine bir viski daha doldurmak için geri çekildi. "Korku seni bizim dünyamızda hayatta tutar. Peki ya sırlar? Sırlar seni öldürür."

Bana bir daha dokunmuyor, sadece orada durup içkisini yudumluyor, bense iç çamaşırlarımla titriyorum. Sessizlik yay gibi gergin bir şekilde uzuyor.

"Yatağa gir," diyor sonunda.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki eminim o da duyabiliyordur. "Sen de—"

"Tecavüz mü?" Neredeyse eğleniyormuş gibi. "Hayır prenses. Seni becerdiğimde -ki becereceğim- bunun için yalvaracaksın. Bu gece orada yatıp, sakladığın şeyi öğrendiğimde ne olacağını düşüneceksin. Çünkü öğreneceğim. Her zaman öğrenirim."

Titreyen bacaklarımla devasa yatağa tırmanıyorum, ipek çarşafı çeneme kadar çekiyorum. Alessandro ışıkları kısıyor ama soyunmuyor, sadece viskisiyle sandalyesine yaslanıp karanlıkta beni izliyor.

"İyi uykular Bayan Rosetti," diyor ve başlıkta neredeyse alaycı bir ifade var.

Gözlerimi kapatıyorum ama o oradayken uyumak imkânsız, beni uykudan uyandıracak sabırlı bir avcı gibi. Her nefes sessizlikte çok gürültülü geliyor, çarşafın her kıpırtısı uyanık halimin ihaneti.

Tommy'nin yüzü göz kapaklarımda ardında süzülüyor; ben ipek ve elmaslarla süslenirken hapishanede çürüyen kardeşim. Bu onun için, diye hatırlatıyorum kendime. Her yalan, her dehşet anı, hepsi onun için.

Ama Tommy beni Alessandro Rosetti'den koruyamaz.

4 - Emma

Yatak odası kapısı içeriden kilitlenmiyor.

Bunu, tek başıma uyanıp ağır pirinç kulpu hemen üç kez denedikten sonra, parmaklarım var olmayan bir mekanizmayı ararken keşfettim. Bu farkındalık midemde buzlu su gibi çınladı. Güzel olsun ya da olmasın, yine de bir hapisane.

Bu sabah, Alessandro işlerle ilgilenirken ilk kez yalnız başıma, sonunda nefes alabiliyorum. Hâlâ düğünden kalma beyaz dantel iç çamaşırlarım, gelinliğim ve Alessandro'nun takım elbisesi ve gömleği yerde buruşmuş halde. Gelinliği zar zor geri giyebiliyorum, bu yüzden düğünden kalma, uyluklarımın yarısına kadar örten düğmeli gömleğini giyiyorum ve sonra kaçış yolları arıyorum.

Ama her test aynı gerçeği ortaya koyuyor: Hiçbiri yok.

Alessandro'nun beni getirdiği süit, malikanenin muhtemelen yarım katı büyüklüğünde bir alana yayılmış. Her şey, başkaları için cilaladığım zenginlikle parlıyor: öğleden sonra ışığını yansıtan mermer zeminler, koyu bordo ipek perdeler. Yatak odaya hakim, devasa ve tenime günah gibi gelecek kadar yumuşak bir kumaşla kaplı.

Ama kapana kısılmışken lüksün hiçbir anlamı yok. Tommy için, diye hatırlatıyorum kendime. Bunu Tommy için yapıyorum.

Beni en çok rahatsız eden soru, Alessandro'nun aldatmacamı keşfedip keşfetmeyeceği değil. Asıl soru, gerçek Frances Hewson'ın nereye gittiği. Bayan Hewson "ortadan kaybolduğunu" söyledi, ama insanlar öylece ortadan kaybolmaz; güven fonları ve bağlantıları olan

zengin mirasçılar da öyle. Ya Frances öldü ya da bir yerlerde, bu yaldızlı kafeste kendi seçtiği bir hayat yaşıyor.

Peki ya hayattaysa, ismini geri istediğinde ne olacak?

Sıradaki pencerelere geçiyorum, doğu duvarı boyunca yerden tavana kadar uzanan yedi tane. Parmaklarım, işlevsel görünen süslü altın mandalları buluyor. Kımıldamıyorlar. Tüm gücümle destekleyerek daha çok çabalıyorum. Hiçbir şey. Cam kalın, çok kalın ve avucumu cama bastırduğımda, takviyeyi andıran o ince gücü hissediyorum. Muhtemelen kurşun geçirmez. Kesinlikle mühürlü.

Dışarıda, Chicago altımda uzanıyor; sokaklarda yürüyen insanları görebilecek kadar yakın, çığlıklarımı asla duyamayacakları kadar uzak. Muhafızlar aşağıdaki arazide devriye geziyor, düzenleri kesin ve örtüşüyor. Kör nokta yok. Kapsama alanında boşluk yok. Her çıkış, önce ateş edecekmiş gibi görünen ve asla soru sorma zahmetine girmeyen adamlar tarafından izleniyor.

Bayan Hewson, düşün gecesinden sonra Tommy'yi arayacağına söz verdi. Aradı mı? Güvende mi? Bilmem, her şeyi açıklamadan sormam mümkün değil. Parmağımdaki beş karatlık yüzüğün ağırlığı, her hareketimde elimi aşağı doğru sürüklüyor.

Bir sonraki hedefim komodinin üzerindeki telefon. Zarif, krem rengi ve altın rengi detaylara sahip, ama ahizeyi kaldırdığımda beni sessizlik karşılıyor. Farklı kombinasyonlar deniyorum: Dış hat için 9, operatör için 0. Hiçbir şey. Küçük bir dijital ekran yanıp sönüyor: "Yetkilendirme kodunu girin."

Kapıdan, İtalyanca bir şeyler tartışan alçak erkek sesleri duyuyorum. Anlamadığım ama tonunu tanıdığım kelimeler: gölgeler içinde yürütülen türden bir iş. Kocamın servetinin kan bağıyla geldiğinin bir hatırlatıcısı.

Test ettiğim her kapı aynı hikâyeyi anlatıyor. Kesinlikle kullanmadığı, yarı kullanılmış makyaj temizleyicisiyle dolu banyo sadece yatak odasına bağlanıyor. Çeşitli boyutlarda

kadın kıyafetleriyle dolu dolabın başka çıkışı yok. Kolayca açılan teras kapısı bile, duvarları çok yüksek, diğer tarafında ise on iki metrelik bir uçurum olan bir balkona açılıyor.

Ama küçük bir zaferim var. Banyoya yakın, dekoratif bir panel gibi görünen bir şeyin arkasında parmaklarım bir dikiş yeri buluyor. Panel, sessiz menteşeleriyle içeri doğru sallanıyor ve limon cilası ve endüstriyel temizleyici kokan dar bir servis koridorunu ortaya çıkarıyor; göğsümü aşinalıkla sızlatan kokular. Geçit karanlığa doğru uzanıyor, ancak daha sıcak bir hava akımı, açık bir yere, belki çatıya veya personel erişimi için ayrılmış bir üst kata çıktığını düşündürüyor. Panelin yerini, gizli mandalın parmaklarımın altında nasıl hissettirdiğini ezberledikten sonra, dikkatlice kapatıp teras kapısına geri dönüyorum; tam o sırada yaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

Hala teras kapısının önünde durmuş, aşağı inmenin imkânsızlığını ölçüp biçerken, arkamdaki ana kapının açıldığını duyuyorum. Omurgam içgüdüsel olarak dikleşiyor ve dilimde metalik bir korku tadı alıyorum.

"Manzaraya hayran mısın?"

Alessandro'nun sesi viski gibi odanın içinde kayıyor, yumuşak ve sarhoş edici.

Kalbim kaburgalarımın vursa da irkilmiş gibi görünmek istemediğimden yavaşça dönüyorum. Geç saate rağmen tertemiz bir takım elbiseyle kapıda duruyor, beni aldatıcı bakışlarımı hemen fark eden o yeşil gözleriyle izliyor. Bakışları vücudumu tarıyor, çıplak bacaklarımı süzdükten sonra ekliyor: "Yine de söylemeliyim ki, buradan manzara çok daha güzel."

"Çok güzel," diyorum, yalan değil. Süit muhteşem. Sonuçta altın bir kafes de altındır.

"Geleceğini öğrendiğimde yeniden tasarlattım." Odaya girdi ve kapıyı arkasından gelen hafif bir tıkırtıyla kapattı. "Dolap ihtiyacın olan her şeyle dolu. Versace, Alessandro

Rosetti'nin bir gelin aldığını duyduğunda tüm bahar koleksiyonunu gönderdi."

Gelin. Eş değil. Bu ayrım nedense önemli geliyor, sanki hâlâ bir insan değil de edinilmiş bir şeymişim gibi. Yaklaştıkça gömleğinin omuzlarında nasıl gerildiğini fark ediyorum ve bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Üç adımda bana ulaşıyor ve kendimi geri adım atmamaya zorluyorum. Koşmak korkunun göstergesi, korku ise onun dünyasında zayıflıktır. Eli belime yerleşip parmaklarını sahiplenici bir şekilde açtığında, avucunun sıcaklığı giydiğim ipek bluzu yakıyor; "benim" dolabımda beliren pahalı parçalardan biri.

Gerisini bana, şatosunu sergileyen bir kral gibi gösteriyor. Gömme mermer küvetli banyo. Üç tarafı aynalı ve bir aktrisi kıskançlıktan ağlatacak ışıklandırmalı giyinme odası. Her şey lüks, ayrıcalık ve ölçülemez bir zenginlik fişkırıyor. Şiddet üzerine kurulu bir zenginlik.

"Nerede yatacaksın?" diye soruyorum yatak odasına geri döndüğümüzde, aklım hızla çalışırken sesimi nötr tutmaya çalışarak. Dün gece yanımda, tamamen giyinik halde uyudu, ama umarım çoğu gece sığınabileceği kendi odası vardır.

Eli sırtımı neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkıyor. "Nerede yatacağım?" Beni kendisine doğru çeviriyor ve gözlerinde tehlikeli bir ifade beliriyor. "Benden ayrı bir uyku düzeni kurmaya çalışan son kişi, sonunda çok pişman oldu. Ama sen benim karımsın, bu yüzden... sabırlı olacağım." Tehdit aramızda bir bıçak gibi asılı duruyor. "Sen benim yatağымda yat Frances."

Dudaklarındaki sahte isim içten içe ürpermeme neden oluyor. Her söylediğinde, bana yalancı demesini, bu oyunu ifşa etmesini bekliyorum.

"Belki de... Uyum sağlamak için zamana ihtiyacım olduğunu düşündüm."

"HAYIR."

Dağları yerinden oynatacak bir kesinlikle söylenen tek bir kelime. Ya da onları kıracak bir kesinlikle.

"Evliyiz, Frances." İşte yine karşımda, bana ait olmayan o isim, sanki deniyormuş gibi dilinden dökülüyor. "Yanımda uyuyorsun. Yanımda uyanıyorsun. Yanımda var oluyorsun. Eşler böyle yapar."

Sırtımdaki el daha da sert bastırıyor, beni kendine çekiyor, ta ki kolonyasının kokusunu alabilene kadar: çiçeksi ve daha koyu, erkeksi bir koku, hain bedenimin dehşetime rağmen tepki vermesini sağlıyor. Bu kadar yakinken, sol kaşındaki belli belirsiz yara izini, gözlerini kırpmadan gözlerime nasıl baktığını, tek bir bakışla hakimiyetini nasıl kurduğunu görebiliyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sesimin titremesinden nefret ederek. Tommy için, diye hatırlatıyorum kendime. Tommy için her şeye katlanabilirim.

"Hayatının geri kalanına uyum sağlaman gerekiyor." Boştaki eli çenemi kavradı, başparmağıyla elmacık kemiğimi sahte bir şefkatle okşadı. "Ama bunu benim yatağında yapacaksın, cara mia."

İtalyan şefkati, kavrayışındaki çelikle tezat oluşturuyor ve isteğim dışında karnımda bir sıcaklık birikiyor. Ne zaman vücudum ona böyle ihanet edecek birine dönüştü?

Yemek masası yirmi kişilik olabilirdi ama bu gece iki kişilik.

Alessandro, sanki randevudaymışız gibi, kusursuz bir nezaketle sandalyemi çekiyor... her neyse işte. Personel ardı ardına yemek getiriyor: biberiye kokan çorba, ne olduğunu anlayamadığım malzemelerle yapılmış salata,

tabakta sanat eseri gibi görünen bir şey. Midem açlıktan kasılıyor ama hiçbirine dokunmuyorum.

Tommy'nin yüzünü gözümün önüne getiriyorum ve kendimi sessiz kalmaya, bu küçük isyanı sürdürmeye zorluyorum.

"Yemek yemen gerek." Sesi endişeli değil, sadece gözlem doluydu.

"Yapamam."

"Yapamaz mısın?" Şarabından bir yudum alıp bardağın kenarından beni süzdü. "Yoksa yapmaz mısın?"

"Önemi var mı?"

Gözlerinde bir şey parlıyor: belki şaşkınlık, belki de ilgi. "Aşçı bunu senin için özel olarak hazırladı. Hayal kırıklığına uğrayacak."

"O zaman hayal kırıklığına uğramak zorunda kalacak."

Bardağını bilerek bırakıyor. "Bizi yalnız bırakın," diyor etrafta dolaşan personele.

Görünmez olma sanatında ustalaşmış bir şekilde duman gibi kayboluyorlar. Şimdi yalnızız, sadece biz, mum ışığı ve dokunmayı reddettiğim küçük bir orduyu doyuracak kadar yiyecek. Her sesin fazlasıyla farkında olarak kıpırdanırken, ipek giysilerim deri koltuğa sürtünüyor.

"Yemeği reddederek beni cezalandırdığını mı düşünüyorsun?" diye gözlemliyor, kendi yemeğini hassas hareketlerle keserek. "Ama aslında sadece kendine zarar veriyorsun."

"Bu benim seçimim."

"Öyle mi?" Bir ısırık daha alıp tadını yavaşça çıkarıyor. "Ne kadar dayanabilirsin sence? Bir saat daha mı? İki mi? Sonunda vücudun gururuna baskın çıkacak."

Haklı ve ikimiz de bunu biliyoruz. Dün neredeyse hiç dokunmadığım düğün kahvaltısından beri midem bomboş, şimdiden kramp giriyor. Ama çenemi kaldırıp bakışlarına sabit bir şekilde bakıyorum, hücreesindeki Tommy'yi, Bayan Hewson'ın tehditlerini, bu rolü mükemmel oynamazsam ne kadar çok şey kaybedeceğimi düşünüyorum.

"Düşündüğünüzden daha uzun."

Gülümsemesi yavaş ve tehlikeliydi. "Göreceğiz."

Bir saat geçiyor. İş görüşmelerini İtalyanca yapıyor, sesi anlamadığım kelimelerle dolaşıyor, gözleri ise benden hiç ayrılmıyor. Dil, müzik ve tehdit karışımı gibi geliyor; sevkیاتların ve bölge anlaşmazlıklarının anıları zihnimde uçuşuyor.

Bir saat daha. Tatlı getirmiş: çikolata ve altın varaklı, süslü bir şey. Kokusu midemi acı bir şekilde sıkıştırıyor.

Üçüncü saate geldiğimde başım dönüyor. Kucağında kavuşturduğum ellerim titriyor. Yemek kokusu baştan çıkarıcıdan mide bulandırıcıya, sonra tekrar baştan çıkarıcıya dönüşüyor. O, bir avcı gibi sabırla bekliyor, ara sıra sıradan bir sohbet gibi görünen ama tehdit gibi hissettiren şeylerden bahsediyor.

"Ailen," dedi aniden ve kanım dondu. "Onlarla yakın mısın?"

Nefes alamıyorum. Biliyor mu? Tommy'yle mi ilgili? Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum ama ellerim kucağında daha da sıkı kenetleniyor.

"Aile her şeydir," diye devam ediyor, tepkimi izleyerek. "Ben ailemi korumak için her şeyi yaparım. Sanırım sen de aynı şeyi hissediyorsundur?"

"Evet," diye fısıldıyorum, çünkü bu bütün gece söylediğim en doğru şeydi.

"Güzel. O zaman birbirimizi anlıyoruz." Öne eğildi. "Kontrol hakkında bir şey açıklayayım, cara. Gerçek kontrol reddetmek değildir. Ne zaman teslim olacağını seçmektir."

"Sana boyun eğmeyeceğim."

"Zaten yaptın. Buradasın. Yüzüğümü takıyorsun. Masamda oturuyorsun." Sesi alçaldı. "Tek soru, bunu zarif bir şekilde mi yapacaksın yoksa yıkılana kadar senden daha mı dayanmam gerekecek?"

Görüşüm hafifçe bulanıklaşıyor. En son ne zaman yemek yedim? Düşündeki şampanya sayılmaz. Ondan öncesini...

hatırlamıyorum. Son iki gün, dehşet ve dönüşümün sisi içinde birbirine karışıyor.

Bir yanımda sırf bu oyunu bitirmek için teslim olmak istiyor ve bu beni korkutuyor. Ne zaman teslim olmayı düşünecek biri oldum?

"Hâlâ inatçı mısın?" diye soruyor ve ses tonunda durumu daha da kötüleştiren neredeyse nazik bir şey var.

Evet demek istiyorum. Bu son küçük isyanı sürdürmek istiyorum. Ama vücudum gözle görülür bir şekilde bana ihanet ediyor ve ifadesi sabırlıdan kararlıya dönüşüyor.

"Yeterli."

Alessandro ayağa kalkıp üç hızlı adımda yanıma geliyor. Ben itiraz edemedim, sandalyesini yanıma, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakına çekiyor. Temas, içimde istenmeyen bir elektriklenme yaratıyor. Tabağa uzanıp öğleden sonra taze pişmiş bir ekmek parçası seçiyor.

"Ağzını aç."

"Kendimi besleyebiliyorum."

"Yapabilirsin ama yapmayacaksın. O yüzden ben yapacağım." Küçük bir parça koparıp dudaklarıma uzattı. "Masamda yemek yemeyi reddeden son kişi üç dişini kaybetti. Ama sen benim karımsın, bu yüzden... anlayışlı olacağım. Lütfen ye, cara mia."

Yumuşaklıkla sarmalanmış tehdit, direncimi yerle bir ediyor. Ya da belki de yorgunluk, açlık, kurtulamadığım Tommy imgesi. Her iki durumda da dudaklarım aralanıyor.

İlk lokma cennet gibiydi. Sıcak, yumuşak, sadece bir tutam biberiyeyle. Beni yavaşça, sabırla, aç karnımı doyurmayacak küçük lokmalarla besliyordu. Boştaki eli dizimin üzerindeydi, başparmağı eteğimin ipeğini dalgın dalgın okşarken, beni ürperten bir yoğunlukla izliyordu.

Ekmeği bitirdiğimde "Aferin kızım," diye mırıldandı ve övgüsüyle içim ısındı. Bu tepkiden dolayı kendimden nefret ediyorum.

Sırada kemik kadar soğuk ama yine de lezzetli çorba var. Kaşığı sabit tutuyor, samimi pozisyona rağmen hiç

sallamıyor. Çocuk gibi beslendiğim için kendimi aşağılanmış hissediyorum ama gözlerinde başka bir şey var. Alay veya küçümseme değil, neredeyse... hayranlık gibi bir şey.

"Neden?" diye soruyorum lokmalarımın arasında.

"Neden ne?"

"Neden nazik olasın ki? Beni zorlayabilirsin."

Dizimdeki eli daha sıkı sarılıyor ve nabzım hızlanıyor. "Bunun neresi eğlenceli? Bana meydan okumakla bana teşekkür etmek arasında mücadele etmeni izlemeyi çok tercih ederim. Çelişki yaşadığında yüzün nefis bir ifadeye bürünüyor." Bir kaşık daha uzatıyor. "Ayrıca, sen benim karımsın. Artık seninle ilgilenmek benim sorumluluğumda."

'Sorumluluk' kelimesi dudaklarından dökülen bir vaat ve bir tehdit karışımı gibi geliyor. Beni beslemeye devam ediyor: her şeyden küçük porsiyonlar halinde, sıkıntı belirtilerini dikkatle izliyor. Midem çok fazla şeye çok hızlı bir şekilde isyan etmeye başladığında, hemen duruyor.

"Daha iyi?"

Sesime güvenemeyerek başımı sallıyorum. Vücudum sıcak ve gevşek hissediyor, titreme yerini bambaşka bir şeye bırakıyor. Bana böylesine kontrollü, böylesine bilinçli bir nezaketle bakması, uzuvlarımda bir sıcaklık yayıyor. Bu tuhaf şefkat ve baskınlık karışımı, başımı aklıktan daha fazla döndürüyor.

Uzanıp yüzümden bir tutam saçı çekiyor. Bu hareket hem sahiplenici hem de şefkatli; bu kombinasyon vajinamı ağrıtıyor. Vücudumun tepkisini görebildiğini biliyorum: Göğsüme yayılan kızarıklık, nefes alışımın nasıl değiştiği, çünkü gözleri kararıyor, her ipucunu takip ediyor.

"Çok yorgunsun," diyor, sesi biraz boğuk olsa da. "Gel. Yatma vakti."

Yatak odası karanlıkta daha da küçülüyor, sanki her nefeste onun varlığını hissedebileceğim kadar küçülüyor.

Yanında kaskatı yatıyorum, her sesin, yatağın her kıpırtısının farkındayım. Alessandro bana dokunmuyor ama

vücudundan yayılan sıcaklığı sadece birkaç santim ötede hissedebiliyorum, aramızdaki boşluk elektrikle yüklenmiş. Bana uyumam için gömleklerinden birini vermiş, görünüşe göre dolabımda henüz gecelik yok ve kumaş onun kokusunu taşıyor, o koyu çiçeksi kolonya ona özgü bir şeyle karışıyor.

"Nefes almıyorsun," diye gözlemliyor, sesi karanlıkta kısık.

Kendimi zorlayarak nefes alıyorum ama titrek çıkıyor. "Bu... Yapamam..."

"Yapabilirsin. Yapacaksın." Sesi ipek kelepçeler gibi beni sardı. "Rahatla Frances. Bu gece sana dokunmayacağım."

Yine o isim. Her söylediğinde, suçlamayı, gerçekte kim olduğumu sormasını bekliyorum. Emma. Benim adım Emma ve ben sıradan biriyim, düne kadar yerleri silen bir hizmetçiyim.

"Peki neden?"

"Çünkü sen benimsin." Basit. Kesin. "Ve benim olan her şey yanımda kalır."

Tartışmak, sesindeki sahiplenmeye öfkelenmek istiyorum ama vücudum şimdi bana tamamen ihanet ediyor. Sesindeki mutlak kesinlik, vajinamı ıslak, istenmeyen ve inkâr edilemez kılıyor. Konuştuğunda, o dikkatli mesafeyi korusa bile vücudum sanki bana dokunuyormuş gibi tepki veriyor.

"Söyle bana," dedi uzun bir anın ardından, "Rosetti olarak geçirdiğin ilk gün hakkında ne düşündün?"

"Sanırım..." Yutkundum. "Bence çok güzel bir kafes yapmışsın."

Gülüşü yumuşak ve tehlikeli. "Her evlilik bir kafestir, cara mia. Tek soru, içinde şarkı söylemeyi mi öğreneceksin yoksa parmaklıklara kendini kan revan içinde mi döneceksin."

Bana doğru döndüğünde şilte sallanıyor. Karanlıkta yüzünü göremiyorum ama dikkatini tenimde hayalet gibi gezinen eller gibi hissediyorum.

Sesi alçaldı. "Sana zarar vermeyeceğim Frances. Sen beni zorlamadığın sürece zarar vermeyeceğim."

Tommy için, diye düşünüyorum çaresizce. Bunu Tommy için yapıyorum. Ama bu hatırlatma bile, bedenimin sesindeki karanlık vaade verdiği tepkiyi engelleyemiyor.

"Uyu artık," diye mırıldanıyor ve her şeye rağmen sesi, göz kapaklarımı ağırlaştıran hipnotik bir niteliğe sahip.

Ama bitkinlik beni altüst ederken, vücudumun onun nefesini nasıl tanıdığının, varlığına kontrol edemediğim bir sıcaklıkla nasıl tepki verdiğinin fazlasıyla farkındayım. Sabahleyin duvarlarımı yeniden inşa edeceğim, direnmenin yeni yollarını bulacağım.

Karanlıkta onun yanında kaskatı kesilirken, en korkunç gerçeğin farkına vardım:

Bana hafifçe yaklaştığında, dokunmadan ama sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınlaştığında, hain bedenim ona doğru hareket ediyor. Sadece birkaç santim. Belki daha az. Ama ikimiz de hissediyoruz, kontrol edemediğim o manyetik çekimi. Gömleğinin ipeği tenime değdiğinde aniden ateş gibi hissediyorum ve her hızlı kalp atışını, her sığ nefesi hissedebildiğini biliyorum.

"İşte orada," diye mırıldandı, her kelimesinde bir tatmin duygusu vardı. "Gerçek karım."

En kötüsü de haklı olması değil.

Vücudumun yakalandığım için ısıyla titreşmesi.

5 - Alessandro

Onu o şapelde sahiplendiğimden beri üç gün geçti. Zihni isyan ederken bedeninin bana doğru eğilmeyi öğrendiği üç gün. Bu gece sona erecek olan üç günlük balayı izolasyonu.

Seçtiğim mavi elbise, ilk aile yemeğine hazırlanırken her kıvrımına yapışıyor. Ailem bize mahremiyet tanıdı, yeni evliler için bir nezaket kuralı, ama pazar akşam yemeği kanun. Yalanlar üzerine kurulu bir evlilikte bile, basit bir gerginlikten daha derinlere indiğinden şüphelenmeye başlıyorum.

"Nefes al," diye mırıldandım kulağına, dudaklarımı deniz kabuğuna değdirerek. "Korkunun kokusunu alabilirler."

Omurgasını dikleştirdi, o inatçı çenesini öyle bir kaldırdı ki, ısırarak istedim. Yemek odası önümüzde uzanıyordu; sekiz kişilik maun masa, mum ışığında silahlar gibi parlayan kristallerle doluydu. Oda, eski ahşap ve eski kan kokuyordu; bu duvarlarda yapılan her aile kutlaması ve idam.

İçeri girerken elim belinin alt kısmına sahiplenici bir şekilde dokundu, vücudunda dolaşan o ince titremeyi hissettim. Güzel. Ailemle tanışacağı için gergin olmalı.

Marco, Valentina ile birlikte içeri giriyor, varlığı odayı duman gibi dolduruyor. Kardeşim bir kez başını sallıyor, gözleri her şeyi kâr ve zararlar ölçen bir adamın hesaplamalarıyla karımı izliyor.

"Tekrar hoş geldin," diyor ve elini tutup iki yanağından öperek resmi bir selamlama yapıyor.

Tanıştırmayı şaşırtıcı bir zarafetle başarıyor, ama başparmağım bileğini okşadığında nabzının hızlandığını hissediyorum. Dante ve Ana sonra geliyor, dilsiz kardeşim

bir şeyler işaret ediyor ve Ana hafifçe gülümsüyor. Kızları Antonia'yı tutuyor, bebeğin koyu gözleri geç saate rağmen tetikte.

"Rosetti erkekleri gördükleri kadar kötü değiller," diyor Ana, sesinde samimi bir sıcaklıkla. "İnsanın zamanla hoşuna gidiyorlar."

Luca ve Faith içeri giriyor, kardeşimin soluk gözleri dile getirilmeyen bir eğlenceyle benimkileri buluyor. Faith'in eli şişmiş karnının üzerinde duruyor, altı aylık hamile, sanki bir mafya yemekhanesinden değil de bir pazar okulundan çıkmış gibi.

"En yeni Bayan Rosetti," diye mırıldandı Luca, etrafımızı yırtıcı bir ilgiyle sararak. "Ne kadar hoş."

Nico kapıda beliriyor, sivil kıyafetli olmasına rağmen her zaman asker olarak hazırda duruyor. Sonra Sofia içeri süzülüyor, krem rengi ipeğe sarılı, mükemmel sarışınlarıyla, taşıdığını bildiğim bıçak kadar keskin bir gülümsemeyle.

Her aile tanıtımının bir ağırlığı var, hiyerarşi kuruyor ve eşimi her birine takdim ederken sahiplenme gururumun kabardığını hissediyorum. Her tanıtımda "Eşim," diyorum, kelimeler dilimde sahiplik duygusu gibi.

Bunun basit olması gerekiyordu. Bir iş anlaşması. Ama onun hesapçı bakışlarını izlerken, vahşi bir şey göğsümü tırmaladı.

"Alessandro'nun sonunda yerleşmesine çok sevindik," diye mırıldandı Sofia, havayı öperek. "Saatleriyle çevrili bir şekilde yalnız başına öleceğinden endişelenmeye başlamıştık."

"Hadi, hadi," diyorum karımı sandalyesine doğru yönlendirirken. "İlk aile yemeğinde tüm sırlarımı paylaşmama gerek yok."

Onun için çektiğim sandalye sağımda, istediğim zaman dokunabileceğim kadar yakın. Herkesin onun benim olduğunu anlayabileceği kadar yakın. Aile yerlerini alıyor, yıllar süren hiyerarşi yerleşimleri belirliyor.

"İkinize de zaman tanımak için uzak durduk," diyor Marco, peçetesini hassas hareketlerle açarken. "Ama Dante ve Ana yakında kendilerine ait bir yer bulmayı düşünüyorlar zaten."

Dante bir şeyler imzalıyor ve Ana, Antonia'yı kucağına yatırırken tercüme ediyor: "Bebekle daha fazla mahremiyet istediğimizi söylüyor."

"Anlaşılır," diye cevaplıyorum, elim masanın altında karımın uyluğuna değiyor. Hafifçe sıcıyor, sonra kendini zorlayarak hareketsiz kalıyor. "Yine de özleneceksin."

Sohbet kısa bir süreliğine iş dünyasına kayıyor. Marco'nun bu sabahki brifinginde rahatsız edici haberler vardı: Volkov'un kuzey rotalarımızdaki gemi hareketleri. Ruslar, Luca'nın Moretti toplantısında Viktor Volkov'un oğullarından birini öldürmesinden beri, yani on yıldan uzun süredir sessiz. Ama sessiz kalmak, yok olmak anlamına gelmiyor. Sofia, o geceden bahsedildiğinde hâlâ irkiliyor, ancak detayları hatırlamadığını iddia ediyor.

"Peki ya Volkov olayı?" diye soruyor Nico ve Sofia'nın şarap kadehi tabağına çarpıyor. Herkes fark etmemiş gibi yapıyor. "Kaynaklarımız, Aleksey'in soruşturma yaptığını söylüyor. Eski meseleleri soruyormuş. Moretti katliamı."

Babasının öldürüldüğü gecenin anılmasıyla irkilme sırası Ana'ya gelir ve bebek Antonia ağlamaya başlar.

"Bu on bir yıl önceydi," diyor Marco kesin bir dille. "Mikhail Volkov öldü ve gömüldü."

"Kardeşi değil." Nico'nun çenesi kasılıyor. "Ve Rusların hafızası güçlüdür."

İlk yemek geliyor, Maria'nın etkileyeceğini ısrarla belirttiği zarif bir çorba. Karım kaşığını dikkatli bir hassasiyetle tutuyor, ama resmi görgü kurallarıyla ilgili ufak bir mücadeleyi, Ana'yı göz ucuyla doğru şekli taklit ederken nasıl izlediğini fark ediyorum. Gergin olduğunda parfümü değişiyor. Vanilya keskin, metalik bir hal alıyor.

"Peki," diye söze başlıyor Sofia, şarap kadehini kasıtlı bir rahatlıkla çevirerek, "bize İsviçre'den bahseder misin? Şu

bitirme okulları çok ilgi çekici olmalı."

Eşim kendine gelmeden önce bir anlığına donup kalıyor. "Eğiticiydi."

"Sanırım öyle." Sofia'nın gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Hangisine katıldın? Le Rosey'e mi? Aiglon'a mı?"

"Çok özeldi. Gizliliğe her şeyden çok değer veriyorlardı."

Marco istemeden onu kurtarıyor ve konuyu işe getiriyor. "Hewson teknoloji patentleri, operasyonları modernize etmek için tam da ihtiyacımız olan şey. Dijital alan gelecek."

"Ailenin söz verdiği gibi teslimat yapması şartıyla," diye ekliyor Luca, onu rahatsız edici solgun gözlerle izlerken.

"Yapacaklar," dedim kararlılıkla, uyluğunu daha sıkı kavrayarak. "Yapmayacaklar mı, cara mia?"

Başını sallıyor ama sessiz kalıyor, dudakları ince bir çizgi halinde birbirine bastırılmış. Elimin altında titrediğini hissedebiliyorum, soru onun bilgisinin çok ötesindeydi.

Marco, garip bir duraksamayı doldururken, "Hewson'ların anlaşmalarına sadık kalacaklarından eminim," dedi. "Bizi başarısızlığa uğratmanın sonuçlarını anlıyorlar."

"Ne kadar harika," diye mırıldandı Sofia öne eğilerek. "Yine de söylemeliyim ki, görgü kurallarınız oldukça... benzersiz. İsviçre'de kursları yönetmenin bu yolunu mu öğretiyorlardı? Resmi ilerlemede zorlanıyor gibisiniz."

Kelimeler havada bıçak gibi asılı kaldı. Karımın peçetesini kavrayan parmaklarını izliyorum, görgü kurallarıyla mücadelesi artık herkesin görebileceği şekilde vurgulanıyor. Etrafımızda aile hareketsiz duruyor, herkes Sofia'nın bunun ne olduğunu anlamaya çalıştığını fark ediyor: bir sorgulama.

"Tam olarak ne ima ediyorsun?" Sesim hırıltıya dönüşüyor.

Sofia'nın gözleri sahte bir masumiyetle açıldı. "Hiçbir şey. Sadece geçmişini merak ediyorum. Beklediğimizden

çok... farklı görünüyor. Kendini öyle bir şekilde ifade ediyor ki, okulu bitirmiş gibi görünmüyor, değil mi?"

Eşim ağzını açıyor, belki kendini savunmak için, belki itiraf etmek için, ama ben çoktan harekete geçiyorum.

Sofia'nın başının yanındaki duvarı dikkatle seçiyorum. Anlatmak istediğimi anlatacak kadar yakın, şiddetimi dikkatle seçtiğimi gösterecek kadar kontrollü. Yumruğum mermere çarpıyor, çatırtı odanın içinde yankılanıyor. Taşa çarptığında eklemlemlerimde bir acı patlıyor, yırtılan deriden anında kan fışkırıyor.

"Karıma bir daha soru soracak olana uyarı verilmeyecek." Kanın beyaz masa örtüsüne damlamasına izin verdim, her damla bir söz veriyordu. "Artık bir Rosetti. Bu da benim korumam altında olduğu anlamına geliyor. Bunu unutan herkes bana hesap verecek. Az önce ima ettiğinden daha azı için erkekleri asitte erittim."

Sofia gözünü bile kırpmadan, sadece memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. Tam da istediğini elde etmişti: Bu kadın üzerindeki kontrolümü kaybettiğimin kanıtı.

"Alessandro," Marco'nun sesi gerginliği yarıp geçti. "Yeter."

Kanayan elimi esnetiyorum, çatlamış derinin acısını hissediyorum. Eklem yerlerim kalp atışlarımla aynı anda zonkluyor, her nabız bana onun için ne yapacağımı hatırlatıyor. Acı beni yere seriyor, bunu neden yaptığımı hatırlatıyor. Karım yanımda donakalmış oturuyor, eklem yerlerimdeki kana korkudan çok da uzak olmayan bir ifadeyle bakıyor. Göz bebekleri büyümüş, nefesi hızlanmış.

"Özür dilerim," diyor Sofia tatlı bir sesle, ama yüzündeki memnun gülümseme genişliyor. "Kimseyi üzmem istemedim. Sadece ailemizi koruyorum."

"Korumanıza gerek yok," diye homurdandım, sağlam elimle karımı kendime doğru çekerken. "Onun için değil."

Luca, yumuşak ve rahatsız edici bir şekilde gülüyor. "Ne kadar büyüleyici. Alessandro'muz, aslında kendisi dışında

biriyle ilgileniyor. Aşık bir aptal gibi duvarda parmaklarını kırıyor."

"Dikkat et kardeşim."

Sahte bir teslimiyetle ellerini kaldırıyor, ama soluk gözleri, koruyucu şiddetime tanık olmasına rağmen, karımın farkında olmadan dokunuşlarıma nasıl yaslandığını izliyor. Şimdi tüm masa bizi izliyor, savunması için dökülen bu beklenmedik kan gösterisini ölçüyor.

Onun korkusunu görmek göğsümde bir şeylerin çatlamasına neden oluyor. Korktuğu için değil. Korku benim dünyamda doğal bir şey. Ama istisna olmak istediğim için. Kaçtığı tek kişi olmak istiyorum, ondan değil.

Faith sessizliği bozdu, sesi yumuşaktı: "Belki yemeğe devam etmeliyiz? İkinci yemek soğuyor."

Ama artık yapmacık tavırlardan bıktım. Zayıflık testi yapan kurtlar gibi etrafımı sarmasına izin vermeyi de bıraktım. "Gidiyoruz."

"Alessandro," diye konuşuyor Valentina ilk kez, stratejik zekası her zaman çalışırken. "Şimdi gitmesi onu zayıf gösteriyor."

Haklı ve haklı olmasından nefret ediyorum. Tekrar oturuyorum, bu arada karımın sandalyesini de kendime doğru çekiyorum. Kanlı parmak eklemlerim beyaz masa örtüsünde kırmızı lekeler bırakıyor, yaralı elimle şarap kadehime uzanıp herkesin hasarı görmesini sağlıyorum.

"O zaman kalıyoruz," diye ilan ediyorum. "Ama sorgulama şimdi sona eriyor."

Yemeğin geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçiyor, sadece çatal bıçak takımının şıkırtısı ve yapmacık sohbetlerle bölünüyor. Elim zonkluyor, kan hâlâ yavaş yavaş sızıyor ama aldırış etmiyorum. Biri benim olanı tehdit ettiğinde ne olacağını görsünler.

Karım tatlıdan sonra tuvalete gitmek için izin istiyor. Gidişini izliyorum, yürüyüşündeki hafif sallantıyı, destek almak için kapı pervazına tutunuşunu fark ediyorum. Akşamın yorgunluğu iyice kendini hissettirmiş.

Sofia sarışın bir engerek gibi ayağa kalktı. "Onu kontrol edeceğim."

Onu durduramadan gitti. Kanım dondu. Kız kardeşimin en iyi yaptığı şeyi biliyorum: zayıflıkları tespit edip onlardan faydalanmak. Marco, bir sevkiyat sorunuyla ilgili olarak dikkatimi çekmek için o anı seçiyor ama benim odak noktam o banyo kapısı.

Artık dayanamayacağımı anlayınca ayağa kalkıp koridordaki iki kadını takip ediyorum. Sesleri köşeden duyuluyor.

"Kardeşim seni sevmiyor," diyor Sofia. "Sevgiyle alakası yok. Ama senin kendisine ait olduğuna karar verdi ve bu aslında daha da kötü. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Eşimin ellerinin destek almak için mermere tutunduğunu, sessiz kaldığını hayal ediyorum.

"Alessandro, eşyalarına kötü bakanları öldürüyor. Bir adam bir partide en sevdiği saatine dokunmuş. Üç farklı eyalette parçaları bulunmuş. Peki ya sen? Artık onun en değerli varlığıydın."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Seni uyarmaya çalışıyorum. Arada bir fark var. Ne sakladığını öğrendiğinde, ki öğrenecek, aşkı seni kurtarmayacak. Daha da kötüleştirecek. İhanet onu delirtecek."

"Hiçbir şeyi saklamıyorum."

Sofia'nın bilmiş kahkahası. "Göz bebeklerin büyümüş. Nabzın buradan bile görünüyor. Korkuyorsun, ama sadece ondan değil. Sakladığın şeyi öğrenmesinden de korkuyorsun. Belki önce ben öğrenirim."

Banyonun kapısı açılıyor ve eşim solgun ama sakin bir şekilde dışarı çıkıyor, Sofia da aynı memnun gülümsemeyle onu takip ediyor.

Yatak odamıza döndüğümüzde, sonunda banyo lavabosunda kanayan parmak eklemlerimle ilgileniyorum. Su önce pembe, sonra berrak akıyor. Frances, bütün akşam

beni çileden çıkaran o mavi elbiseyi hâlâ giymiş halde kapıda bekliyor.

"Buraya gel," diyorum başımı kaldırmadan.

Yavaşça yaklaşıyor, her adımı mayın tarlasında yürüyormuş gibi ölçülü. Ellerimi dikkatlice kuruluyorum, sonra çenesini parmaklarımın arasına alıp yüzünü yukarı kaldırıyorum ve ışıktaki inceliyorum.

"Sofia seni üzdü mü?" Soru yumuşak çıkıyor ama ikimiz de altta yatan tehdidi duyuyoruz.

"Çok... bilgilendiriciydi."

"Bilgilendirici." Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirip yüzünde sıkıntı belirtileri aradım. "Peki sevgili kız kardeşim bana hangi bilgileri paylaştı?"

Bakışlarını kaçırmaya çalışıyor ama ben onu sabit tutuyor, her ayrıntıyı inceliyorum. Rujunun silinip ağzının çıplak ve pembe kalması. Şakağında makyajla gizlemeye çalıştığı minik yara izi. Yaklaştığımda göz bebeklerinin nasıl daha da büyüdüğü.

Bu çok rahatsız edici. Yüzlerce kadınla birlikte oldum; sarışınlar, esmerler, kızılar, hepsi hevesli, hepsi istekli, hepsi bir hafta sonra sıkıcı. Peki ya kendi isminden ürken ve kristalleri kırılacakmış gibi tutan bu kadın? Beni meraklandırıyor. Ve merak her zaman benim zaafım oldu, güzel kadınlardan ve pahalı viskiden hemen sonra.

"Sofia, eşyalarına dokunan insanları öldürdüğünü söyledi," diye fısıldıyor.

"Doğru." Elimini boğazına doğru kaydurdum, nabzının avucumda nasıl çarptığını hissettim. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Evet."

"Ama koşmaya yetecek kadar değil mi?"

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve bu bilinçsiz hareketle aletim kıpırdandı. "Nereye kaçayım ki? Ben senin karınım."

Sözler damarlarımda sıcaklık yaratıyor. Onu banyo tezgahına yaslayıp vücudumla kafese kapatıyorum.

Kanayan eklemlerim zonkluyor ama acı, ona odaklanmamı daha da keskinleştiriyor.

"Öylesin," diye onaylıyorum, sesim daha karanlık bir tona bürünüyor.

Kanayan parmak eklemlerime, sonra da yüzüme bakıyor. Aramızdaki tehlikeli yakınlık duman gibi yoğunlaşıyor. Vücudu, hissettiğim aynı manyetik çekimle, istemsizce bana doğru sallanıyor.

"Beni kendi kız kardeşinden korumak için elini ikiye ayırdın." Sesi hayret dolu.

"Ben olsam daha fazlasını paylaşırdım, piccola bugiarda." İtalyan aniden ağzından kaçıyor. Küçük yalancı. Çünkü bir konuda yalan söylüyor ve ikimiz de bunu biliyoruz. "Sofia'nın dokunulmaz olduğunu öğrenmesi gerek. Hepsinin öğrenmesi gerek."

Nefesi kesildi. "Neden bu kadar önemsiyorsun? Bu sadece bir iş anlaşması."

Yavaş ve tehlikeli bir şekilde gülümsüyorum, hâlâ yüzündeki her ipucunu inceliyorum. "Öyle mi? Öyleyse göz bebeklerin neden geniş? Nabzın neden hızla çarpıyor? Neden sürekli ağzıma bakıyorsun?"

Cevap vermiyor ama bedeni bana her şeyi anlatıyor. Hafifçe eğilip daha fazla temas araması. Ellerinin göğsümde durması, itmek yerine sadece dokunması.

"Bir dahaki sefere biri sana soru sorarsa," diye mırıldandım kulağına, kanlı parmak eklemlerimin boğazında gezinmesine izin vererek, "duvarda durmayacağım."

Aramızda karanlık ve mutlak bir vaat asılı duruyor. Titriyor ve bunun tamamen korkudan olmadığını biliyorum.

6 - Emma

Aynadaki kadın ben değilim.

Ömrüm boyunca yerleri ovarak asla alamayacağım ipekler, Tommy'yi güvende tutacak elmaslar giyiyor. Döndüğümde, kumaş, olmaması gereken şeyleri arzulamayı öğrenen tenime fısıldıyor: kocamın bakışlarındaki sıcaklık, ellerinin ağırlığı, bana "benim" dediğinde sesindeki o karanlık vaat.

"Mükemmel," diyor Alessandro arkamdan ve aynadaki yansımasının bana yaklaştığını, ellerinin sahiplenici bir şekilde belime yerleştiğini hissediyorum. Kolonyası beni görünmez zincirler gibi sarıyor. "Ama daha fazlasına ihtiyacın var. Çok daha fazlasına."

Sofia'nın yetersizliğimi ortaya koyduğu aile yemeği dün geceydi, Alessandro'nun duvardan geçirdiği yumruğu vücudumu arzuyla bana ihanet ettirmişti. Bir gün aynı elbiselerle dolu gardırobu giydiğimi, gözlerinin anlamaktan korktuğum bir şeyi hesapladığını gördüm.

"Bu kıyafetler zaten—"

"Yetersiz." Başparmağı ipeğin üzerinden kalçamda daireler çiziyor, nabzımın bana rağmen hızla atmasına neden oluyor. Avucunun sıcaklığı ince kumaşı bir marka gibi yakıyor. "Maria kötü seçim yapmış. Bunlar seni kostüm giyen bir çocuğa benzetiyor. Bir saat sonra Celeste'de randevumuz var."

Bilmediği şey ise, benim kostüm giyen bir çocuk olduğum. Daha mükemmel bir tanımlama yapamazdı, gerçi bunu itiraf etmem pek mümkün değil.

Aynadaki kadın, Frances Rosetti, her kimse, itaatkar bir şekilde başını sallarken Emma, teninin kafesinin içinde

çığlık atıyor. Alessandro hakkında dört günlük evliliğimde şunu öğrendim: Onun nezaketi, çeliğe sarılmış kadifeden başka bir şey değil. Beni odadan çıkarırken, elini sırtımdan hiç çekmeden, dokunuşuna yaslanma dürtüsüne direniyorum. Vücudumun ihanetine karşı koymak her geçen gün daha da zorlaşıyor.

"İhtiyacım yok—"

"İhtiyacın olan şey," diye sözünü kesti, sesi nazik ama kesindi, "Rosetti gibi görünmek. Dünkü mavi elbise aile yemeği için uygundu. Bugün gerisini hallederiz."

Tonundaki tartışmaya yer yok.

Koridorda iki hizmetçi kıkırdayarak, Alessandro'yu görünce hemen doğruluyorlar. Biri dudağını ısıırıyor, diğeri kıpkırmızı oluyor. "Bay Rosetti," diye hep bir ağızdan söylüyorlar ve yanından geçerken göz kırpınca içlerinden biri gerçekten tiz bir çığlık atıyor. Benimle konuşurken hiç duraksamıyor bile; bu onun için sadece nefes almaktan ibaret.

Arabaya vardığımızda, şoförü çoktan bekliyordu. Alessandro'nun eli sırtıma kaydı, parmakları sahiplenici bir şekilde açıldı. Dokunuş, uzuvlarıma istenmeyen bir sıcaklık gönderdi, zihnim isyan etse de bedenim sahibini tanıdı.

"Biliyor musun, çoğu kadın senin yerinde olmak için canını verirdi," dedi arabada bana. "Aslında tam olarak değil, bu daha çok benim alanım. Ama sanki cenazemi planlıyormuşsun gibi bakıyorsun. Garip bir şekilde sevimli."

Söyleyecek söz bulamıyorum, bu yüzden sessiz kalıp geçip giden manzaraya bakıyorum, mağazaya ulaşmayı bekliyorum. Ve ulaştığımızda, neredeyse kaçırıyorum.

Michigan Caddesi'ndeki butiğin tabelası bile yok, sadece sabah ışığını, istemediğim bir dönüşümün vaadi gibi yansıtan kristal kapılar. Alessandro'nun şoförü kapımızı açıyor ve hemen onları görüyorum: caddenin karşısında fotoğrafçılar, kameraları hazır, akbabalar taze etin etrafında dönüyor.

"Onlar için endişelenme," diye mırıldandı Alessandro, beni yanına çekerken belimi daha da sıkı kavradı. Vücudunun sağlam sıcaklığı, olması gerekenden daha güvende hissetmemi sağlıyor. "Rosetti'nin karısına fazla yaklaşan son fotoğrafçı ortadan kayboldu. Hatırlıyorlar."

Şiddetten söz edilmesi kanımı dondururken, yakınlığı kanımı ısıtıyor.

İçeride hava gül kokuyor, eski hayatımdaki limon cilas ve toz kokusuna hiç benzemiyor. Kırklı yaşlarında bir kadın bize doğru süzüldü, gülümsemesi göz kamaştıracak kadar parlaktı, topukları bir zamanlar ovaladığım mermere çarpıyordu.

"Bay Rosetti, ne büyük bir zevk. Ben Vivian. Talebiniz üzerine randevunuz için tüm mağazayı kapattık." Gözleri bana kaydı, sade elbisemden gergin ellerime kadar her şeyi inceledi. "Ve bu da yeni Bayan Rosetti olmalı. Sonunda sizinle tanışmak ne kadar harika."

Adı canımı acıtıyor. Bayan Rosetti. Artık ben oyum, bu ipek ve kan dünyasında önemli olan tek kimliğim.

"Ah, bunu duyar duymaz programımızı hemen boşalttık," diye devam ediyor Vivian, sonra Alessandro'nun keskin bakışını yakalayıp susuyor. "Yani... Rosetti ailesine hizmet etmekten onur duyuyoruz."

"Şampanya?" Gümüş tepside kristal kadehlerle başka bir kadın beliriyor.

"Karım odaklanmayı tercih ediyor," diyor Alessandro, onu el sallayarak uzaklaştırırken. Siyah kartı elinde bir sihirbazlık numarası gibi beliriyor, Vivian'a rahat bir otoriteyle uzatılıyor. Sınır yok, diyor gözleri. Ne gerekiyorsa. "Her şeye ihtiyacımız olacak. Günlük kıyafetler, gece kıyafetleri, iç çamaşırları." Son kelimedeye gözleri benimkilerle buluşuyor, vaat dolu karanlık. "Eksiksiz bir gardıroba ihtiyacı var."

"Elbette. Paris ve Milano'nun en son koleksiyonlarını ayırdık. Beni takip eder misin?"

Özel defile odasının üç duvarı aynalarla kaplı, dönüşümünden saklanabileceğim hiçbir yer yok ve Alessandro'nun tahtını ele geçiren bir kral gibi içine gömüldüğü kadife bir kanepede var. Ben ortada duruyorum, tamamen giyinik olmama rağmen kendimi çırılçıplak hissediyorum, Vivian'ın yardımcıları ise raflar dolusu giysiyi teker teker getiriyor.

"Günlük kıyafetlerle başlayalım," diyor Alessandro, gözlerini benden hiç ayırmıyor. Bakışlarının ağırlığı, cildimin farkındalıkla karıncalanmasına neden oluyor. "Onu masum gösteren bir şey."

Masum. Sanki bir daha asla o olabilecekmışim gibi, vücudum bana sahip olan adamı istemeyi öğrenirken burada Frances gibi duruyorum.

Alessandro'nun kadife kanepeye daha da yerleşmesini izliyorum; duruşu rahat ama bakışları keskin, Vivian elbise üstüne elbise kaldırırken her hareketi izliyor. Çoğunu hafifçe başını sallayarak reddediyor, bazılarını ise parmağını kaldırarak seçiyor. Asla fikrimi sormuyor. Asla fiyat etiketlerine bakmıyor. Her seçim, Emma'dan bir adım daha uzaklaşmış, başka bir yalan gibi geliyor.

"Bu yeşil, şunu tamamlardı-" diye başlıyorum, kim olduğum üzerinde bir kontrol sağlamaya çalışarak.

"Mavi," diye araya girdi, yeşile bile bakmadan. "Bana güven Cara. Karıma neyin yakışacağını biliyorum."

Sahiplik zamiri göğsümde bir şeylerin çırpınmasına neden oluyor.

İlk kıyafet, tenimde ağırlıksız hissettirecek kadar ince bir kumaştan yapılmış pudra mavisi bir elbise. Vivian, soyunma odasında elbiseyi giymeme yardım ediyor; elleri becerikli ve soğuk. İpek, tenimde soğuk su gibi kayıyor; çok ince, çok yumuşak, hizmetçi üniformamın sert pamuğuna hiç benzemiyor.

Dışarı çıktığımda Alessandro'nun gözleri karardı, boğazımdan eteğime doğru öyle bir yoğunlukla ilerledi ki tenim yandı. Butiğin kliması kollarımda tüylerimi diken

diken ediyor ama bakışları ateş gibi, üzerimdeki pahalı kumaşa rağmen çırılçıplak soyulmuşum gibi hissettiriyor.

"Arkanı dön," diye yumuşak bir sesle emretti.

Evet, bakışlarını vücudumda eller gibi hissediyorum, dokunmadan dokunuyor, temas etmeden sahipleniyorum. Üçlü aynalarda beni izlemesini izliyorum, özellikle memnun olduğu bir alışverişe hayranlık duyan bir adam gibi yüzüne yayılan memnuniyeti görüyorum. Orada bir kral gibi oturuyor ve ben de sahiplenilecek bir bölgeyim. Vücudum, isteğim dışında ilgisine tepki veriyor, karnımda sıcaklık birikiyor, meme uçlarım ipek kumaşın altında sertleşiyor.

"Mükemmel. Alıyoruz. Şimdi beyaz takım elbise."

Ve böylece devam ediyor. Her biri bir öncekinden pahalı kıyafetler. Giydirmesi için ona bir oyuncak bebek oluyorum, Vivian etek uçlarını düzelterip yakaları düzeltirken kıpırdamadan duruyorum. Bir tasarımcının adını yanlış telaffuz ettiğimde ve Vivian tarafından nazikçe düzeltildiğimde, yukarı bakıyorum ama Alessandro fark etmiyor gibi görünüyor.

"Kırmızı olanı," diye öneriyor Vivian, sıvılaştırılmış yakutlara benzeyen, kanın ipeğe dönüşmüş hali gibi görünen bir elbiseyi havaya kaldırarak.

"Evet," dedi Alessandro hemen, sesi daha da sertleşerek. "O."

Elbise her kıvrıma yapışıyor, ipek o kadar ince ki günahın ta kendisini giyiyormuşum gibi hissettiriyor. Dışarı çıktığımda, kanepenin kolunu kavrayan parmak eklemleri bembeyaz kesiliyor. Gözlerindeki açlık nefesimi kesiyor, vücudum utanç verici bir sıcaklıkla tepki veriyor. "Mükemmel" deyiş şekli bacaklarımın arasında karıncalanmama neden oluyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, sesi yoksulluktan kararmıştı. "Bu elbise bana günah işleme isteği veriyor."

Yanaklarım bir sıcaklıkla doluyor, vücudum her şeye rağmen sesindeki açlığa tepki veriyor: kafese rağmen, yalanlara rağmen, hatta evlendiğini sandığı kadın bile

olmadığım gerçeğine rağmen. Aynada gözlerimiz buluştuğunda, ikimiz de donup kalıyoruz, beni dehşete düşüren karşılıklı bir arzuya kapılıyoruz. Bacaklarımı birbirine bastırıp sözlerinin yarattığı acıyı hafifletmeye çalışıyorum ama bu hareket durumu daha da kötüleştiriyor.

"Öğreniyorsun," diye mırıldandı, sesi onaylayıcı bir ifadeyle karanlıktı. "İyi kızlar ödül alır. Kötü kızlar..." Duraksaması kanımı hem donduruyor hem de ısıtıyor. "Kötü kızlar bambaşka bir şey elde ediyor."

Sesindeki vaat, kendimden nefret ettiğim bir ihtiyaçla vajinamın kasılmasına neden oluyor.

"Şimdi mücevherler," diyor ve Vivian sanki bu anı bekliyormuş gibi kadife kutuları çıkarıyor.

Alessandro tahtından ilk kez kalkıyor ve elinde hapsolmuş yıldızlar gibi ışığı yansıtan elmas bir kolyeyle bana yaklaşıyor. Tek bir kolye benim için her şeyi değiştirebilirdi. Beni bir hizmetçinin hayatından kurtarabilir, anneme umut verebilir, Tommy'yi hapisten uzak tutabilirdi. Ama o şanslar artık yok oldu, kimliğim gibi dağıldı.

Parmakları boğazımı sıkarken dokunuyor, nabzımı rahatsız edici bir doğrulukla buluyor. Dokunuşuyla kalbimin nasıl hızla çarptığını hissettiğini biliyorum. Nefesi boynumda geziniyor ve kendimi yakalamadan önce daha fazla temas arayarak geriye yaslanıyorum.

"Gergin misin Frances?" diye kulağıma mırıldandı ve başparmağı nabız nokta bastırdı, bana yaptıklarının kanıtını hissetti.

O isim. Her söylediğinde, keşfedilirse beni öldürecek bir yalan yaşadığımı hatırlıyorum. Tommy'nin ölmesini istiyorum. Bu beni biraz sakinleştiriyor.

"Yeni kıyafetlerime bayıldım," diyorum yavaşça, rahat nefes alabilmek için ondan uzaklaşıyorum.

Soyunma odasına girip kapıları arkamdan kapatıyorum, ama burada olmamın hiçbir sebebi yok. Yine eski mavi

elbisemi giyiyorum ve elmas kolyemi takıyorum, ama o adamdan uzaklaşmam gerekiyor.

Ama soyunma odasının duvarları üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum. Çatlak kapıdan (çünkü artık mahremiyet hakkım değil) Alessandro'nun izlediğini biliyorum. Vücudum, onun uzak bakışları altında ısınıyor, beni dehşete düşüren şekillerde dikkatini çekmeye başlıyor.

Aynadaki kadın artık Emma değil. Hatta sahte Frances bile değil. Tamamen başka bir şey, Alessandro'nun parası ve arzusuyla yaratılmış, sanatçının ellerinin altındaki kil gibi onun tercihleriyle şekillenmiş bir şey.

Dışarıda, Alessandro'nun Vivian'la nakliye düzenlemelerini tartıştığını duyuyorum. Düzinelerce kutu, yüz binlerce dolar, hepsi beni onun mükemmel mülküne dönüştürmek için. Nefesim daha hızlı, daha kısa geliyor.

Ben kimim?

Soru nefesimi kesiyor. Ben hizmetçi Emma değilim; o gitti, evlilik belgeleri ve tasarımcı kıyafetleriyle silindi. Ben Frances Hewson değilim; o benim bedenimde hiç var olmadı. Ben sadece... onun. Onun eseriyim. Onun malıyım.

Yüzümü takan bu pahalı yabancıya bakıyorum ve içimde bir şey çözülüyor. Avucumu aynaya bastırıp camın arkasında sıkışıp kalmış hizmetçi kıza ulaşmaya çalışıyorum ama o çoktan solup gidiyor, bir hayalete dönüşüyor.

"Bayan Rosetti?" Vivian'ın sesi kapıdan duyuldu. "Kocanız sizi soruyor."

Kocan. Kelimeler odayı daha da küçültüyor, havayı solumak daha da zorlaşıyor. Lüks içinde boğuluyorum, ipek ve elmaslara boğuluyorum. Asıl tuzağı anlamaya başlıyorum: mesele malikane, kıyafetler, hatta kilitli kapılar değil. Hain bedenimin onun ilgisini nasıl arzulamaya başladığı, zihnim tehlike diye haykırırken tenimin nasıl onun dokunuşu için yandığı.

Bir kez daha kendime bakıyorum, bu pahalı yabancınnın suratına bakıyorum ve saf panikten doğan bir karar veriyorum.

Ortadan kaybolmam gerek. Emma olmaya değil. Frances'i oynamaya değil. Sadece... kaybolup gitmem gerek. Kristal berraklığında farkına varıyorum: Onun yarattığı bu ışıltılı kurgudansa hiç kimse olmayı tercih ederim. Bayan Alessandro Rosetti'nin içinde tamamen kaybolmadan önce kamalıyım.

Ellerim elmas kolyenin tokasıyla uğraşıyor, sonra kolyeyi yere fırlatıp soyunma odasının depoya açılan arka perdesinden ekiyorım ve gördüğüm ilk kapıdan dışarı ıkıyorum.

Celeste'nin arkasındaki sokak çöp kokuyor. Koşarken topuklarım betona çarpıyor, ne bir planım ne de bir hedefim var, sadece çaresizce kaçıp kurtulma isteğim var.

Üç blok. Sesini duymadan önce ancak bu kadarını başarabiliyorum.

"Frances."

Bağırmadım. Kızmadım. Sadece insanların adım atarken durmasını sağlayan, zihnim itiraz etmeden önce vücudumun tepki vermesini sağlayan o sessiz otoriteyle söyledim. Koşmaya devam ediyorum ama vücudum bana ihanet ediyor, iznim olmadan yavaşlıyor.

Parmakları kolumu sıkıca ama dikkatli bir şekilde sarıyor, sanki kırılabilecek değerli bir şeyi yakalıyormuş gibi. Dokunuşundaki zen, beni zorlamaktan daha çok şaşırtıyor. Beni kendisine doğru çevirdiğinde öfkeye hazırlıklıyım. Ama bunun yerine daha kötü bir şey buluyorum: o yeşil gözlerde titreyen acı, neredeyse endişeye benzeyen bir şeyle karışmış gerçek bir şaşkınlık.

Zihnim onu algılamadan önce bedenim dokunuşunu tanıyor, geri çekilmek istesem bile sıcaklığına yaslanıyorum. Bu ihanet her şeyden daha çok acıtıyor: Kendi tenimin onu özgürlüğü tercih etmesi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle, başparmağı bileğimin iç kısmını, nabzımın hızla çarptığı yeri okşuyordu.

"Uzaklara. Herhangi bir yere. Yapamam..." Sesim titriyor. "Bunu yapamam."

"Ne yap?"

"O kıyafetler ve mücevherlerle beni yaratmaya çalıştığın kişi ol. Ben hiç kimseyim, anlamıyor musun? Hiç kimse." Tehlikeli ve gerçek sözcükler döküldü ağzından.

Yüzümü inceliyor. Başparmağı yanağıma değiyor, farkında olmadığım bir gözyaşını yakalıyor ve bu naziklik her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Gidecek başka yerin yok," diyor ve bu acımasızca değil. Sadece doğru. Yıkıcı, korkunç derecede doğru.

"Bu öyle değil-" diye başlıyorum ama başını sallayarak sözümü kesiyor.

"Bu gece nerede yatacaksın? Ailen seni geri almayacak. Evlenmek için yetiştirildin ve ben seni asla boşamayacağım, peki başka ne yapacaksın?" Her soru sert bir şekilde geliyor. "Artık Bayan Alessandro Rosetti'sin. Sen osun. Önemli olan tek kimlik bu."

Alay ediyorum. Ben evlenmek için değil, hizmet etmek için yetiştirildim. Ama onunla aramızda pek bir fark yok.

"Geri dön," diyor ama bu tam olarak bir emir değil. "Bırak da seninle ilgileneyim."

Mücadele bedenimden çekiliyor. Elimi tutuyor, nazikçe ama yakalıyor ve beni Michigan Caddesi'ne geri götürüyor. Butiğe doğru. Frances olmaya geri dönüyorum.

"Karşıdaki fotoğrafçılar," dedi sessizce, "şu anda bizi izliyorlar. Alessandro Rosetti'nin kaçak geliniyle neden kaldırımda durduğunu merak ediyorlar. Yarına kadar fotoğraflar her yerde olacak. Rosetti kocasından kaçmaya çalışan Hewson prensesi." Gözleri benimkileri tarıyor. "İstediğin bu mu? İkimizi de küçük düşürmek mi?"

"Hayır." Kelime kırık bir sesle çıktı ağzından. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Yüzünde bir ifade belirdi: Belki de şaşkınlık. Sanki yalanlar üzerine kurulu bu ayarlanmış evlilikte duygularını önemsememi beklemiyormuş gibi.

"Öyleyse içeri gel. Güzel kıyafetlerini giy. Rolünü oyna."
Sesi alçaldı. "Değiştiremeyeceğin şeylerle savaşmayı bırak."

Haklı. Bu gerçek, direncimin kalanını kırıyor. Gidecek başka hiçbir yerim yok, beni bekleyen başka bir hayat yok. Kafesin kapısı açık, ama arkasında Emma'nın bir zamanlar var olduğu boşluktan başka hiçbir şey yok.

7 - Alessandro

"Anlaşmamız konusunda net olalım."

Bentley, Chicago'nun Gold Coast bölgesinde Marchetti malikanesine doğru süzülürken karıma bakmıyorum. Karşı kapıya yaslanmış, deri koltukların izin verdiği kadar benden uzakta, sanki çözmeye çalıştığı sırları saklıyormuş gibi şehir ışıklarına bakıyor.

"Yüzüğümü takacaksın. Adımı taşıyacaksın. Bu geceki gibi etkinliklerde yanımda duracaksın." Kol düğmelerimi düzeltiyorum, Rosetti arması geçen sokak lambalarına yansıyor. "Ama iş burada bitiyor. Bu evliliği ben seçmedim ve aksini iddia etmeyeceğim. Elbette ihtiyatlı davranacağım, ama sunağa zorla çıkarılan bir adamdan sadakat bekleme."

Hafifçe dönüyor ve profilini görüyorum; narin yüz hatları. Ellerin dikkatli hareketsizliği.

"Anlıyorum," diyor sessizce. Gözyaşı yok, itiraz yok, niyetimi öğrenmek için soru sormuyor. Sadece kabulleniyorum.

Adını koyamadığım sebeplerden dolayı beni rahatsız ediyor.

"Marchettiler eski aile müttefiklerimiz," diye devam ediyorum, sessizliği doldurmam gerektiğini hissederek. "Birkaç saatliğine sadık eş rolünü oyna. Gülümse, kimseyle konuşmadıkça konuşma ve kendini utandırmamaya çalış. Ya da beni."

"Elbette."

Su kadar nötr iki kelime, ama yine de çenemi sıkıyorlar. Tanıdığım diğer tüm kadınlar şu anda öfkeden kuduruyor, ağlıyor ya da beni ikna etmeye çalışıyor olurdu. Frances

sadece... kabul ediyor. Sanki daha fazlasını beklemiyormuş gibi.

"Yine de münhasır haklar konusunda pazarlık yapmak istersen," diye ekliyorum, kendimi tutamayarak, "teklifini dinlemeye hazırım. Yatırıma değer olduğum söylendi."

Gülümsemesi bile yok.

Bentley, Marchetti malikanesinin önüne yanaşıyor ve ben önce inip elimi uzatıyorum. Tamamen bir performans ama parmakları benimkilere değdiğinde, elektrik çarpmış gibi hissediyorum. Suitine gönderdiğim elbiseyi giyiyor; vücuduna sıvı bir gölge gibi oturan siyah ipekten, yakası saygınlığını gösterecek kadar açıkta kalırken daha fazlasını ima ediyor. Elbise, çoğu insanın bir yılda kazandığından daha pahalıya mal olmuş ve onu benim, Rosetti'nin malı olarak işaretlemek için seçilmiş.

Beklemediğim şey ise onun bu kıyafetle nasıl görüneceğiydi.

Frances Hewson bunu bir zırh gibi, kendini beğenmiş bir prenses gibi giymeli. Ama karım bunu sanki... bir rol yapıyormuş gibi giyiyor. İpek, içinde pek rahat hissetmediği bir kostümmüş gibi. Arabadan dikkatli adımlarla iniyor; zengin bir ailenin çocuğu gibi kendinden emin adımlarla değil, kendisine ait olmayan bir şeye zarar vermekten korkan birinin ölçülü adımlarıyla.

İlginç.

"Alessandro!" Vivienne'in sesi gece havasını kristale çakılan çiviler gibi deldi. "Seni görmek ne güzel."

Eski metresim, hayal gücüne yer bırakmayan kırmızı ipekler içinde üzerime süzülüyor, iki yıllık birlikteliğimiz boyunca mükemmelleştirdiği sahiplenici bir hareketle ellerini hemen göğsüme koyuyor. Üç ay önce sona eren bir birliktelikti bu, ama o bu ayrıntıyı unutmaya kararlı görünüyor.

İki yıldır oyunumuzu oynuyorduk. Kocasının yatağından kalkıp benim yatağıma gelirdi, hâlâ kocasının ona aldığı mücevherleri takardı. Ben ironiyi, o ise tehlikeyi severdi.

İkimiz de sonunda sıkıldık; sadece o henüz bunu kabullenmedi.

"Vivienne." Geri adım atmıyorum ama onu cesaretlendirmiyorum da. Frances'in nasıl bir adamla evlendiğini görmesini sağlayayım. "Karımla tanıştığını hatırlarsın."

Vivienne'in yeşil gözleri, kusurları topluyormuş gibi Frances'in üzerinde gezindi. "Elbette. Utanan gelin. Ne kadar... tatlı." Ellerini göğsümden çekmiyor. "Az önce Bianca'ya Alessandro'nun her zaman deneyimli kadınları tercih ettiğini söylüyordum. Ama sanırım görücü usulü evlilikler tercih meselesi değil, değil mi?"

Frances'in irkilmesini, kıskançlık ya da incinmişlik gibi tepkiler vermesini bekliyordum. Bunun yerine başını hafifçe eğip, hiçbir şey ele vermeyen o koyu gözleriyle Vivienne'i süzdü.

"O zaman ne kadar şanslıyım ki," diyor sesinde tanımlayamadığım bir tınıyla, "kocamın tercihleri için böylesine... erişilebilir seçenekleri var. Her zaman geri dönebileceğim tanıdık bir şeye sahip olmak rahatlatıcı olmalı."

Vivienne hakareti tam olarak anlamasa da gözlerini kırıştırdı. Ama ben anladım. Karım az önce eski metresime sıradan ve tahmin edilebilir dedi, bir yandan da bir aziz gibi gülümsedi.

"İçeri girelim mi?" diye sordu Frances, koluma hafifçe dokunarak. "Sanırım Marchettiler bekliyor."

Vivienne'in yanından geçerken, doğuştan gelen bir zarafetle bize rehberlik ediyor, ancak... ancak kolumdaki eli hafifçe titriyor.

Balo salonu Chicago'nun suç elitleriyle dolu. Marchettiler nasıl parti yapılacağını biliyorlar: Mermer zeminlere ışık elmasları saçan kristal avizeler, su gibi akan şampanya, küçük bir orduyu durduracak kadar güvenlik. Kolumda Frances ile dolaşıp eşimi hem dostlarımla hem de düşmanlarımla tanıştırıyorum.

"Güzel ve zeki," diyor Serrano ailesinin kadim reisi Giovanni Serrano, onaylayarak elini okşayarak. "İyi bir seçim yapmışsın, Alessandro."

Hiçbirini ben seçmedim ama onu da düzeltmiyorum. Karımın, on yıl önce oğlu öldüğünden beri gülümsemeyen bir adamı nasıl büyülediğini izlemekle çok meşgulüm.

Sofia ve Nico ile odanın ortasında buluşuyoruz ve Emma'nın sessizleşip hareketsizleşmesini izliyorum. Sofia'nın telefonu çalıyor ve ekranı okurken yüzünün bembeyaz kesildiğini görüyorum. Hemen kendine geliyor, o kusursuz Rosetti soğukkanlılığı geri geliyor ama telefonu çantasına koyarken eli hafifçe titriyor. Nico her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunda, Emma bunu bir yardım komitesi acil durumu olarak değerlendirip geçiştiriyor. Ama gözleri odanın karşısındaki Rus heyetine kayıyor ve akşamın geri kalanında şampanyasına dokunmuyor.

Dante'ye, Sofia'yla neler olup bittiğini bilip bilmediğini sormayı unutmamalıyım; o ve Sofia her zaman yakınlardı.

"Alessandro, canım!" Başka bir ses, başka bir eski fetih. Beyazlar içinde, bakire kurban gibi görünmesine rağmen hiç de öyle olmayan Bianca Abbascia. "Benimle dans eder misin? Eski günler hatırına?"

Beni dans pistine doğru çekiyor bile ve ben de buna izin veriyorum çünkü işim bu. Her zaman yaptığım şey bu. Bazı erkeklerin araba koleksiyonu yapması gibi ben de güzel kadınları koleksiyonuma dahil ediyorum, sıkılana kadar keyfini çıkarıyorum, sonra bir sonraki modele geçiyorum.

Ama Bianca bana bastırırken, parfümü bunaltıcı ve elleri sahiplenici bir tavırla, kendimi omzunun üzerinden bakarken buluyorum. Frances şampanya çeşmesinin yanında duruyor ve Federico Calese -genç, hırslı ve beni sınayacak kadar aptal- kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi ona doğru yaklaşıyor.

"Karın yalnız görünüyor," diye mırıldandı Bianca bakışlarımı takip ederek. "Zavallıcık. Herkesin ona

dokunmayacağını bildiği bir adamla evli olmak çok zor olmalı. Daha cinsel ilişkiye bile girmediyini duydum-"

Cümlemin ortasında onu döndürüyorum, dans pistinden uzaklaşıyorum bile. Bianca arkamdan sesleniyor ama ben şu anda karıma çok yakın duran, elini beline koyup kulağına bir şeyler fısıldayan Vincent'a odaklanmışım.

"Federico." Sesim onu geri adım attıracak kadar tehditkârdı. "Sanırım tam da gidiyordun."

"Alessandro." Dişlerini göstererek gülümsüyor, yüzünde hiçbir sıcaklık yok. "Sadece güzel eşinize arkadaşlık ediyordum. Terk edilmiş gibiydi."

Elim bilinçli düşünceden önce boğazına ulaşıyor ve onu en yakın mermer sütuna çarpıyor. Oda durmuyor - bu tür etkinliklerde şiddet beklenir - ama dikkatte ince bir kayma oluyor.

"Karıma bir daha dokunursan," dedim sessizce, soluk borusuna hırıltılı nefes verecek kadar bastırarak, "annen gözyaşlarını tüketene kadar ona parçalarını postalarım. Anladın mı?"

Çılgınca başını sallıyor ve onu bırakıyorum. Döndüğümde Frances, okuyamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Korku değil, minnettarlık değil. Başka bir şey. Kanımı kaynatan bir şey.

"Benimle dans et," diye emrediyorum, rica etmiyorum.

Hiç tereddüt etmeden geliyor ve onu belki de gereğinden fazla sertçe yere çekiyorum. Orkestra yavaş ve klasik bir şeyler çalıyor, bizi yakınlaştırıyor. Elimdeki eli beklediğimden daha çekingen, daha narin. Buradaki diğer kadınlardan farklı kokuyor; baskın bir parfüm değil, sadece bana daha da yaklaşma isteği uyandıran temiz ve yumuşak bir şey.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor birlikte hareket ederken.

"Artık bir Rosetti'sin. Kimse eşyalarım dokunamaz."

"İstemesen bile mi?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Ona baktım. "Seni istemediğimi nereden çıkardın?"

Yumuşak ve buruk bir şekilde gülüyor. "Arabada duygularını gayet açık bir şekilde dile getirdin."

Döndük ve onu kendime doğru çektim, nefesinin kesildiğini hissedebilecek kadar. "Öyle mi yaptım?"

"Dedin-"

"Ne dediğimi biliyorum." Elim beline uzandı, ipek kumaşın üzerinden sıcaklığını hissettim. "Ama sen beklediğim gibi biri değildin Frances."

Gözlerinde bir şey parladı. Korku mu? "Ne bekliyordun?"

"Gözyaşları. Öfke nöbetleri. İlgi, şefkat, sana vaat edilen peri masalı talepleri." Onu döndürüp göğsüme yaslıyorum. "Bunun yerine, sıkıcı yaşlı adamların anlattığı savaş hikayelerini dinliyorsun. Eski metreslerime gülümseyerek hakaret ediyorsun. Sana dokunduğum için birini neredeyse boğacağımı bile fark etmiyorsun."

"Kıpırdamalı mıyım?"

"Çoğu kişi öyle yapardı."

Cevap vermiyor. Şarkı bitiyor ama onu bırakmıyorum. Ellerimi bırakamıyorum. Birdenbire ortaya çıkarmak istediğim sırları barındıran o karanlık gözleriyle bana bakıyor.

"Alessandro." Marco'nun sesi büyüü bozuyor. Kardeşim dans pistinin kenarında duruyor, ifadesi dikkatli ve tarafsız. "Contiler liman durumunu görüşmek istiyor."

İş. Her zaman iş. Frances'i bıraktım, bana olan sıcaklığını şimdiden özledim. "Barda bekle. Geri döneceğim."

Başını sallayıp aynı dikkatli zarafetle uzaklaşıyor ve ben de kendimi asıl meseleye odaklanmaya zorluyorum. Conti toplantısı tahmin edilebilir; liman kârından daha büyük bir pay istiyorlar, onlara bunun neden olmayacağını hatırlatıyorum, herkes mutsuz ama sağ salim ayrılıyor. Hatırlatmam işe yaramazsa, Luca'yı çağırmak zorunda kalacağız.

Bara döndüğümde Frances gitmişti.

Onu terasta, bir tepsi şampanyayı düşüren genç bir garsona yardım ederken buluyorum. O pahalı elbiseyle dizlerinin üzerinde, garson neredeyse rahatlamadan ağlarken, dikkatli elleriyle kadehleri topluyor. Hizmetçilik yapan bir mafya karısının görüntüsü o kadar tuhaf ki, öylece durup izliyorum.

"Dikkatli ol prenses," diyorum. "O elbiseyle diz çökmen bana Marchetti partisinde uygulayamayacağımız fikirler veriyor. Halk arasında gösteriş yapmak gelenekseldir."

Şaşkınlıkla yukarı baktı ve bir anlığına ifadesinde ham bir korku gördüm. Korku. Benden değil, yakalanmaktan. Görülmekten.

"Sadece kumaş," diyor ayağa kalkıp eteğini düzelterek. Garson kırık camlarla hızla uzaklaşıyor ve biz de terasta yalnız kalıyoruz, şehir ışıkları aşağıda uzanıyor.

"Çoğu insan bu işi onun halletmesine izin verirdi."

"Beni çoğu insan gibi sanıyorsun," diyor dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Adını koyamadığım bir şey tarafından çekilerek yaklaşıyorum. "Ama sen sıkılmıyorsun. Çoğu insan beni dakikalar içinde sıkıyor. Bütün bir akşam boyunca dikkatimi çekmeyi başardın. Bu ya çok tehlikeli ya da çok umut verici. Belki de ikisi birden. Sen bir bilmece, Frances Hewson."

Gerildi. "Herkesin sırları vardır."

"Seninkiler neler?"

Bana bakıyor ve bir an için bana söyleyeceğini düşünüyorum. O dikkatli gülümsemelerin ve ölçülü sözlerin ardında sakladığı gerçeği ortaya çıkarabilir. Ama sonra Vivienne'in kahkahası gece havasını delip geçiyor ve an bozuluyor.

"Kız arkadaşın seni arıyor," diyor ve geri çekiliyor.

"O benim değil-" Duraksıyorum, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Neden nişanlımla olan ilişkiyi ona anlatıyorum ki? "Gitmeliyiz."

Eve dönüş yolculuğu sessizdi ama öncekinden farklı bir sessizlikti. Yüklenmişim. Her hareketinin, her nefesinin fazlasıyla farkındaydım.

Kampüse vardığımızda, arabadan inmeden önce bana döndü. "Teşekkür ederim. Federico'ya yardımın için."

"Sana söylemişim. Kimse benim olana dokunamaz."

"Doğru. Mülkiyet koruması." Neredeyse eğleniyormuş gibi geliyor. "İyi geceler, Alessandro."

Ben cevap veremeden arabadan indi, aynı dikkatli zarafetle eve girdi, beni parfümünün tadı ve cevaplanmasını istemediğim sorularla baş başa bıraktı.

Arabada uzun süre kaldım, Vivienne'in göğsümde hissettiğim yanlışı elleri, Bianca'nın tanıdık bedeninin benimkine değmesi ve aniden hiçbir çekicilik kazanmaması üzerine düşündüm. İpekler içinde diz çökmüş, içgüdüsel bir nezaketle kendi seviyesinin altındaki birine yardım eden karımı düşündüm.

Frances Hewson bir şeyler saklıyor. Ve hayatımda ilk kez, bir kadının vücudundan daha fazlasını istiyorum.

Onun sırlarını istiyorum.

Onun gerçeğini istiyorum.

Onu istiyorum.

Gerçekleşmek hoş değil, rahatsız edici ve inkar edilemez. Görücü usulü karım, kendimden uzak tutmaya yemin ettiğim kadın, tek bir akşamda bir şekilde tenimin altına girdi.

Yarın araştıırırım. Yarın mesafeli dururum.

Bu gece kendime bir viski koyuyorum ve onun kollarıma ne kadar mükemmel uyduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Bu gece başarısızım.

8 - Alessandro

Çıglıklar sabah 2:45'te başlıyor ve güzel karımın pençeleri olduğunu keşfediyorum.

Mecazi değil. Çırpınan bedenine uzandığımda yanağımda gezinen gerçek tırnaklar, tenime sıçrayan sıcak kan. Görünmez şeytanlarla savaştığı, çarşafların bacaklarına kelepçe gibi dolandığı bir kabusun içinde hapsolmuş.

"Tommy!" Boğazından acı ve çaresizce dökülen isim. "Lütfen Tommy, hayır! Uslu duracağım, daha çok çalışacağım, onlara izin verme!"

Şiddetle kıvranıyor, onu yakalayana kadar neredeyse yataktan düşüyor. Teni ateş ve terle yanıyor, saçları alnına yapışmış, şaşırtıcı bir güçle tutuşuma direniyor. Bu, gün ışığında dokunuşumla irkilen titreyen yaratık değil. Bu, hayatta kalmak için savaşmayı öğrenmiş biri.

"Basta," diye emrettim İtalyanca, sesimi alçak tutarak, çözülmesi gereken herhangi bir bulmacayı inceler gibi onu inceledim. "Frances. Uyan."

Ama beni duymuyor. Vücudu bükülüyor, elleri göremediğim bir şeye tırmalıyor ve tekrar çıglık atıyor; camı parçalayabilecek bir ses. "Tommy! Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim, söz veriyorum, her şeyi yaparım!"

İlginç. Bu Tommy, yalnızca kan bağlarında gördüğüm türden bir sadakate sahip. İsmi tanıdık geliyor, belki de düğün hazırlıklarından bir şey, gerçi Hewson'lar kızlarının hayatını çok gizli tutuyorlardı. Bir erkek kardeş mi? Kuzen mi? Sesindeki çaresiz korumacı ton, bir sevgiliden ziyade bir aileyi çağırıştırıyor, ama herhangi bir erkeğin ondan

böyle bir bağıllık talep etmesi düşüncesi, göğsümde karanlık bir sızı yaratıyor. Bu Tommy'yi bulacağım ve karım üzerinde nasıl bir nüfuzu olduğunu tam olarak anlayacağım.

Omzuna elimi koyup onu nazikçe uyandırmaya çalışıyorum ama hayvani bir panikle saldırıyor. Tırnakları yine yanağıma değiyor, bu sefer daha derine ve kanın aktığı dudağımda bakır tadı alıyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, bir darbe daha savuşturarak. Bu gidişle, uykusunda sadece gömleklerimi değil, daha fazlasını parçalayacak.

Dayak şiddetleniyor. Göremediğim bir savaş veriyor ve boğazından gelen seslerden dolayı çok kötü kaybediyor.

Gözleri aniden açılıyor ama aslında uyanık değil. Gözbebekleri panikle kocaman açılmış, boğuluyormuş gibi nefes almaya çalışıyor. Odayı tanımıyor, beni de tanımıyor. Bakışları pencerelerle kapı arasında çılgınca gidip geliyor.

"Nerede?" Sesi titriyordu. "Hayır, hayır, hayır!"

Omzuna uzanıp onu yere sermeye çalışıyorum ama o kadar sert irkiliyor ki neredeyse yataktan düşüyor. Dokunuşumla tüm kasları kaskatı kesiliyor, vücudu beklediği şiddete hazırlanıyor ama ben karşı koyamıyorum. Henüz. Karşımdaki kadın, karanlıkta erkek ellerinden korkmaya şartlanmış.

"Frances, güvendesin." Kelimeler ağzımda tuhaf bir his bırakıyor. Ben ona güvenlik sunmuyorum. Sahiplik, kontrol ve dikkatlice yönetilen tehlike sunuyorum. Ama şimdi hiperventilasyon geçiriyor, her nefesi bir öncekinden daha kısa ve her zamanki taktiklerim burada işe yaramayacak.

Yaklaştığımda kendini başlığa daha da bastırıyor, sanki ahşabın içinde kaybolacakmış gibi. "Lütfen," diye fısıldıyor, ama sanırım ne dilediğini bile bilmiyor.

Bu, gerçek ve ham bir travma; gün ışığında gösterdiği alışılmış korku değil. Başına ne geldiyse, bu Tommy her kimse, yarası kemiklerine kadar işlemiş. Şu anda sakın

gelinim değil. Kırık ve keskin bir Şey, çok yaklaşan herkesi kesmeye hazır.

Nefes alışđ daha da kötüleŐiyor, sakinleŐmezse bayılmasına neden olacak kadar sığ nefesler alıyor. Ama her hareketi onu daha da ürpertiyor, duvarla benim olduğumu sandığı canavar arasında sıkışıp kalıyor.

"Sakin ol," diyorum İtalyanca, sonra tekrar İngilizceye dönüyorum. "Nefes al, Frances."

Bir dayanağa ihtiyaı var. Teselli değil, ben teselli etmeyi sevmem ama panik sarmalını kıracak sağlam bir Şeye. Daha fazla çizik alma riskini, bilinç kaybına kadar nefes alıp verme olasılığına karşı hesaplıyorum, sonra da tüm çabalarına rağmen onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Tranquilla," diye mırıldandım, İtalyancası fırtınalı havalarda annemin sesinin gml hatırasından geliyordu. "Kalp atışlarımı dinle."

İlk başta daha sert mücadele ediyor, panik onu çılgına çeviriyor. Yumrukları omuzlarıma zayıfça vuruyor ama ben sımsıkı tutunuyorum, bir elimle başının arkasını tutuyorum. "Sadece dinle."

Bu zayıflık, onu tutmak, onu sakinleştirmek, dehŐetiyle yüzümü iŐaretlemesine izin vermek. Nico bu kadar hasarlı birine kurşun sıkar, buna merhamet derler. Ama parmakları aniden itmeyi bırakıp gömleğimi kavradı, sanki lanet değil kurtuluŐmuŐum gibi ve onu kendimden uzaklaŐtırmaya kendimi getiremiyorum. Ne zaman birinin güvenli limanı oldum? Ne zaman olmak istemeye başladım?

"İŞte bu, Cara." Nefesi benimkiyle uyumlanmaya baŐlayınca sevgi sözcükleri ağzından kaçıyor. "Seni yakaladım."

Göğsümde bir Şey çatırdıyor, muhtemelen ırpınıŐlarından bir kaburga. En azından, vücudu yavaş yavaş titremeyi bırakıp farkında olmadan sıcaklığıma daha da sokulurken kendi kendime öyle söylüyorum.

Benim. Bu kelime, her nefes alışında içimde nabız gibi atıyor. Sadece yasal olarak değil, sadece fiziksel olarak

değil, aynı zamanda onu inciten herkesi bulup onlara kendi dişleriyle yedirmek istememe neden olan bu kırık, çiğ haliyle. Başta onu çığlık attıran Tommy olmak üzere.

Öylece uykuya dalıyor, uyanık halinin asla izin vermeyeceği tam bir güvenle göğsüme kıvrılmış. Ağırlığı tuhaf ve gerekli geliyor. Sanki vücudum içimdeki huzursuz bir şeyi yatıştırmak için bu özel ağırlığı bekliyordu.

Tamamen teslim oluşu, bilinçsiz hali bile, penisimin sertleşmesini sağlıyor. Savunmasızken, vücudu benimkine uyum sağlarken şeytanlarını bana emanet ederken onu daha çok isteyecek kadar hastayım. Bu koruma değil. Daha nazik bir maske takarak sahip olma hali. Ama benim dünyamda hayatta kalmak için ihtiyacı olan buysa, gereken her maskeyi takarım.

Çalışma odama dönüp yarının sevkiyat programlarını gözden geçirmeliyim. Onun yerine, her nefes alışını tespih taneleri gibi sayarak nefes alışını izliyorum. Komodinin üzerindeki, bileğine almak için aldığım eski saat artık bayağı görünüyor. Güzel zincirlerden fazlasına ihtiyacı var. Yine de ona takacağım, onu mümkün olan her şekilde işaretleyeceğim.

Parmakları uyurken bile tişörtümü kavırıyor, sanki kaybolacakmışım gibi tutunuyor. Bu hareket beni olması gerekenden daha fazla etkiliyor. Bu takıntı kontrolümden çıkıyor. Basit olması gerekiyordu: güzel bir edinim, ete kemiğe bürünmüş bir birleşme. Onunla evlen, onunla yat, sonra da bir sonraki istekli bedene geç. Oysa o bambaşka bir şeye dönüşüyor, her titremeyle, her gözyaşıyla, her bilinçsiz güven hareketiyle tenimin altına işliyor.

Şafak pencerelerden içeri süzülüp her şeyi soluk altın rengine boyuyor. Yatağın karşısındaki aynada kendi yansımamı görüyorum. Sol yanağımda, çoktan kurumuş, birbirine paralel üç çizik izi var.

Tedavi etmezsem yara izleri kalacak. Ama izlere, gizli pençelerinin kanıtlarına bakınca, solmalarını istemediğimi

fark ediyorum. Yara izleri kalsın. Narin karımın çoğu insanı kırarak şeylerden kurtulduğunu bana hatırlatsınlar.

Gün ışığında, ailem bunları görecektir ve kendi sonuçlarını çıkaracaktır. Bırakın yapsınlar. Karımın kabuslarının pençeleri olduğunu veya bu kabuslar boyunca onu kişisel koruyucu şeytanım gibi tuttuğumu bilmelerine gerek yok.

Her kalp atışında çizik izleri zonkluyor, beni şimdiki zamana bağlayan istikrarlı bir acı ritmi. Bir iki saat içinde uyanıp yüzüme ne yaptığını görecektir. Solgunlaşacak, o kahverengi gözleri bilinçsiz benliğinin verdiği zarar karşısında dehşetle büyüyecek. Sesi titreyerek özür dileyecek, titreyen elleriyle yaraları sarmaya çalışacak.

Ben bırakayım.

Pahalı pamuk ve cehennem ateşi gibi yakacak bir antiseptikle kanı silerken ben kıpırdamadan oturacağım. Konsantre olurken dolgun alt dudağını ısırmasını izleyeceğim, teninin kokusunu alabileceğim kadar yaklaşacağım: sabun, korku ve tamamen ona ait o altta yatan koku. Nefesinin çenemde yankılanacağı kadar yakın.

Tekrar tekrar "Özür dilerim" diye fısıldayacak, sanki özürler şiddeti geri alabilirmiş gibi. Sanki ben onların geri alınmasını istiyormuşum gibi.

Ve bitirdiğinde, telafi ettiğini düşündüğünde, geri çekilmeden önce bileğini yakalayacağım. Onu orada tutacağım, başparmağımın altında nabzının nasıl hızlandığını hissetmesini sağlayacağım. Yakınlığının penisimi nasıl sertleştirdiğini, nazik dokunuşlarının çiziklerden daha büyük bir işkence olduğunu görmesini sağlayacağım.

"Beni işaretledin," diyeceğim ona, titremesine yetecek kadar alçak bir sesle. "Uyurken kan akıttım."

Tekrar özür dilemeye çalışacak ama ben başparmağımı dudaklarına bastırıp onu susturacağım.

"Şimdi bana bunu telafi edeceksin." Onu kucağıma çekip, beni ne kadar sertleştirdiğini hissetmesini

sağlayacağım. "Peki ya Frances? O tatlı ağzını özür dilemekten daha iyi bir şey için kullanacaksın."

Dizlerinin üzerinde onu düşünmek, dudakları penisimin etrafına sarılmış, sabah güneşi bıraktığı çizikleri vurguluyor... siktir. Kendimi ayarlamak için elim aşağı kaydı, nasıl görüneceğini hayal ediyordum bile, beni derinlere götürüyordu, çabadan dolayı yüzünden yaşlar akıyordu, elim saçlarının arasındaydı.

Uykusunda kıpırdanıyor, farkında olmadan bana daha da yaklaşıyor ve neredeyse adıma benzeyen bir şeyler mırıldanıyor. Rosetti değil. Koca değil. Sadece "Alessandro", göğsüme bir itiraf gibi üflendi. Muhtemelen tıslayan bir nefes.

Ona olan tutuşum refleksif bir şekilde daha da sıklaşıyor. Yarın, uyanıkken bunu ona söyleteceğim. İçine gömülürken çığlık attıracağım. Bana bıraktığı her izin bir bedel gerektirdiğini ve her zaman hakkım olanı tahsil ettiğimi anlamasını sağlayacağım.

Gülümsediğimde çizikler taze bir acıyla nabız gibi atıyor.

Bırak yara izi kalsın. Narin karımın pençeleri olduğunun kanıtı onlar, onları sadece uykusunda gösterse bile. Ve yarın, titreyen parmaklarıyla pençelerini çizerken, yaptıklarını iyileştirmeye çalışırken, ona tam olarak nasıl bir canavarla evlendiğini göstereceğim.

Şiddetinden dolayı teslimiyetinden daha sert olan kişi.

Dudaklarından dökülen her kâbusu, her çığlığı, her çaresiz yakarışı sahiplenmek isteyen biri.

Ona minnettarlık duygusunu yaşatacak biri.

9 - Emma

Gece yarısı çaldığımda Alessandro'nun gömleği hâlâ onun kokusuyla kaplı oluyor ve uyanık olduğunu biliyorum; pratik yapmadan hiç kimse bu kadar rahat uyuyamaz.

Saatler önce fırlattığı sandalyeden beyaz pamuğu kaldırırken parmaklarım titriyor. Kumaş, canlı bir varlık gibi özünü taşıyor, hain bedenimin karanlıkta bile tepki vermesini sağlayan o misk kokulu çiçeksi kolonyayı salıyor. Donup kalıyorum, yatağımdaki gölgesini izliyorum, hareket etmesini, beni durdurmasını bekliyorum.

Ama o, tamamen hareketsiz kalıyor. Fazla hareketsiz. Bilinçli çabadan kaynaklanan bir hareketsizlik, bilinçsiz bir dinlenmeden değil.

Bana almama izin veriyor.

Bu farkındalık beni durdurmalı, ipek çarşaflara ya da kendi kıyafetlerimi giymek için banyoya geri dönmeme sebep olmalı. Ama göğsümde isyankâr bir kıvılcım çakıyor. Eğer oyun oynamak istiyorsa, ben kıyafetlerini çalarken uyuyormuş gibi yaparak, ben de oynarım. İhtiyacım olanı - bu pamuk zırhı ve kokusunu- alıp bu malikanede nefes alabildiğim tek yere kaçacağım.

Gece yarısı düşünün beni yorması, uyumama yardımcı olması gerekiyordu ama beni ateşledi. Gömleği çıplak tenimin üzerine geçirdim, her düğme küçük bir meydan okumaydı. Etek ucu uyluklarımı zar zor örtüyordu, bacaklarım serin havaya açıldı.

Kapıya doğru hayalet gibi ilerlerken çıplak ayaklarımın altındaki mermer zemin buz gibi. Her adım, sesinin beni durdurmasını, elinin bileğimi yakalayıp beni yatağa sürüklemesini bekleyen, tutulmuş bir nefes gibi geliyor.

Ama sahte uykusunun istikrarlı ritminden başka hiçbir şey gelmiyor.

Servis merdiveni beni çağırıyor; var olmayan kaçış yollarını ararken keşfettiğim sırrım. Çatıya, yıldızlara, Frances Hewson'ın bu performansının altında Emma'nın gerçekte kim olduğunu hâlâ hatırlayan tek şeye doğru tırmanırken kalbim hızla çarpıyor.

Perseidler bu gece zirveye ulaşıyor ve ben onun yüzünden onları kaçırmaktansa ölmeyi tercih ederim. Neredeyse bir haftadır onun esiriyim, gerçek bir şeye ihtiyacım var; Alessandro Rosetti beni sahiplenmeden önce var olan bir şeye.

Çatı katı kapısı, nefesimi kesen bir bahçeye açılıyor. İki gece önce, kafesin üzerindeki bu gizli vahayı keşfettim. Güller ve yaseminler, çardakların arasında birbirine dolanmış, kokuları Chicago gece havasına karışıyor - egzoz, yağmur ve tehlike. Ama özenle işlenmiş güzelliği zar zor fark ediyorum. Tepemde, gökyüzü kayan yıldızlarla parlıyor, Perseidler zirvede.

İnce gömleğimi ısıran soğuk granit, sıcak günün ardından hoş bir mola gibi taş bir banka çöküyorum ve yüzümü sonsuzluğa doğru çeviriyorum. Tanıdık takımyıldızlar beni eski dostlar gibi karşılıyor: Kuzeydoğuda asılı duran Perseus, ufukta sonsuza dek zincirlenmiş Andromeda. Bu ironi göğsümü sızlatıyor.

"İşte buradasın," diye fısıldıyorum Cassiopeia'ya, kendine özgü W şeklini bularak. "Bizler aşağıda sürünürken sen hala tahtında oturuyorsun."

Karanlığın içinden bir meteor geçiyor, sonra bir tane daha. Dizlerimi göğsüme çekiyorum, Alessandro'nun gömleği uyluklarıma kadar sıyrılıyor, açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oluyor. Düğünden beri ilk kez kendim olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Frances Hewson'ı oynayan korkmuş kız değil. Esir alan kişinin dokunuşunu özlemeye başlayan titreyen eş değil. Sadece sonsuz bir gökyüzünün altında küçük ve önemsiz Emma.

Tommy beni şimdi görse gülerdi; yangın merdivenimizden ona takımyıldızları öğreten kız kardeşi, şimdi farklı bir çatı katında mahsur kalmış, sadece beni esir alan adamın gömleğini giymiş. Onu kendi kafesine kilitlenmiş halde düşünmek gözlerimi yaşlarla dolduruyor.

Gökyüzünde bir meteor daha yanıyor ve ben gözlerimi kapatıp gerçekleşmeyecek bir dilek tutuyorum. Keşke o karanlığa karışıp sonunda gerçekten özgür olabilseydim.

"Bensiz dilek mi tutuyorsun, cara?"

Alessandro'nun sesiyle ayağa fırladım, çalınan anım cam gibi paramparça oldu. Tüm vücudum titremeye başladı; kendimden nefret ettiğim, gözle görülür bir titremeydi bu. Merdiven boşluğu kapısının yanındaki gölgelerden çıktı ve soğuk bir korkuyla, bunca zamandır beni izlediğini fark ettim.

Elbette beni takip etti.

Üzerinde sadece boksör şortu vardı, göğsü geniş ve çıplaktı, yıldız ışığı göğsünün üzerinde dalgalanıyordu.

"Uyuyamadım," diye mırıldandım, sanki ince pamuk beni bakışlarından koruyabilecekmiş gibi gömleğini vücuduma daha sıkı sararak. Ayaklarımın altındaki zemin soğuktu.

"Demek gömleğimi çaldın." Her adımda kasıtlı ve yırtıcı bir tavırla yaklaşıyor. "Tekrar."

'Tekrar' deyiş şekli nabzımı öyle hızlandırıyor ki başım dönüyor. Oynadığımız bu oyun -onun fark etmemiş gibi yapması, benim bir şeyden sıyrılıyormuş gibi davranmam-birdenbire farklı bir şekilde tehlikeli gelmeye başlıyor.

"Üşüyordum," diye yalan söylüyorum.

"Öyle miydin?" Artık yeterince yakınımda, dün gece yatağında bıraktığım, hâlâ iyileşen çizikleri görebiliyorum. "Yoksa o güzel vücuduna benim bir şeyimin sarılmasını mı istiyordun?"

Uzakta gök gürültüsü gürlüyor. Nemli rüzgar hızlanıyor, çaldığı tişörtü uyluklarımın etrafında uçuşturuyor, kumaş altındaki her şeyi açığa çıkaracak kadar kalkıyor. Gözleri

hareketi takip ediyor ve ifadesinde bir değişiklik oluyor, açlık merakla karışıyor.

Beni çatının kenarına doğru geri çekiyor, benimle on iki metrelik uçurum arasında sadece alçak duvar var. Çıplak ayaklarım pürüzlü taşlara sürtünüyor, geri çekilirken küçük çakıl taşları tabanlarımı kesiyor ama gidecek hiçbir yerim yok.

"O gömlek bana ait," dedi yumuşak bir sesle, gözleri tenimi yakan sahiplenici bir sıcaklıkla vücudumda gezinirken. "O odadaki her şey bana ait." Bakışları tekrar bana döndü. "Bu evdeki her şey bana ait."

Sen de dahil. Söylemiyor ama sözler boğazıma dayalı bir bıçak gibi aramızda asılı kalıyor.

"Seni burada bulan benim olmam büyük şans," diye devam ediyor, sesi daha da karanlıklaşıyor.

"Geri vereceğim," diye fısıldıyorum, sesim de ellerim kadar titriyordu.

"Ah, yapacaksın." Gülümsemesi karanlık ve tehlikeli. "Ama önce, karımın bana neye ihtiyacı olduğunu söylemek yerine neden yıldızlarla konuşmak için yatağımızdan gizlice çıktığını bilmek istiyorum."

Fırtına şimdi daha hızlı yaklaşıyor, aramızdaki havada elektrik ıtırdaması duyuluyor.

"Perseidler," diyorum, dikkatini neredeyse çıplak halimden uzaklaştırmak için çaresizce. "Bu gece zirveye ulaşıyorlar. Yedi yaşımdan beri her yıl onları izliyorum. Elimde olan tek şey buydu."

"Öyle mi?" Yaklaşıyor, nemli gece havasına uyan vücut ısısını hissedebileceğim kadar yaklaşıyor. "Peki Hewson'lar astronomi hakkında ne biliyor?"

Sahte isim canımı acıtıyor, yaşadığım yalanı hatırlatıyor. Ama korkuma rağmen göğsümde isyankâr bir his parlıyor. "Perseus'un Andromeda'yı zincirlerden kurtardığını biliyorum. Cassiopeia'nın kibri yüzünden cezalandırıldığını biliyorum. Meteor yağmurlarının kuyruklu yıldızların enkazı

olduğunu, atmosferimizde yanan güzel bir yıkım olduğunu biliyorum."

"İlginç." Eli, boğazıma değen gömleğinin yakasına uzanıyor. "Zincirlerden ve cezalardan anladığın gibi bahsediyorsun. Söyle bakalım karıcığım, zincirlenmiş hissediyor musun?"

Tam tepemizde gök gürültüsü kopuyor, o kadar yüksek ve ani ki hiç düşünmeden öne, Alessandro'nun kollarına atılıyorum. Göğsü bana karşı sert ve sıcak, elleri otomatik olarak belimi kavrayıp beni dengede tutuyor. Bir anlığına öylece donup kalıyoruz: Ben omuzlarını tutuyorum, o beni kendine bastırıyor, gömleği çıplak bedenim ile çıplak göğsü arasındaki tek bariyer.

"Küçük bir gök gürültüsünden mi korkuyorsun?" Sesi göğsünden benimkine doğru gürlüyor.

"Korkmuyorum," diye yalan söylüyorum, bir başka çatırtı beni daha da yaklaştırırken.

Elleri belimi sıktı. "Hayır mı? O zaman gömleğimi çıkarmana aldırmazsın. Sonuçta onu benden çaldın. Sonuçlarını ödeme zamanı."

Kanım buz kesiyor. "Ne?"

"Beni duydun." Başparmakları pamuğun üzerinden kaburgalarımı okşadı. "Çıkar şunu. Hemen. Benim dünyamda hırsızlığın sonuçları vardır. Güzel eşler için bile."

"Yapamam, giymiyorum..." Tüm vücudum daha da şiddetle titrerken kelimeler dağılıyor.

"Ne giymediğini tam olarak biliyorum." Sesi daha karanlık, daha aç bir tonda alçalıyor. "İki gece önce gömleklerimi çaldığında anlamıştım. Fark etmeyeceğimi mi sandın? Sabah bulduğumda, kumaşın üzerinde hâlâ kokun olduğunu hissetmeyecek miydim?"

Şimşekler bizi aydınlatıyor ve gözlerinde gerçeği görüyorum. Özgür olduğumu düşünmemi sağlıyor ama aslında sadece tek kişilik bir seyirci önünde performans sergiliyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım, parmaklarım tişörtümü boğazımda sıkıca kavramıştı.

"Bu güvenli bir kelime değil, cara. Bu sadece yalvarmak." Parmakları üst düğmeyi buldu. "Ve benim dünyamda yalvarmak benim gibi erkekleri daha da acıktırır."

Düğme parmaklarının arasından kaydı. Sonra ikincisi. Üçüncüsü. Nemli hava, sıcak tenine yapışmış bir şekilde boşluktan içeri sızdı ve şimşek çaktığında boğazından göbeğine kadar çıplak bir deri şeridi ortaya çıkarken keskin bir nefes aldı.

"Kahretsin," diye nefes verdi ve elleri dördüncü düğmenin üzerinde hafifçe titredi.

"Ben asla—" Sesim titriyor. "Kimse asla—"

"Ne oldu?" diye sertçe yukarı baktı.

"Ben asla..." Vücudumu işaret ediyorum, söyleyemedim. "Birçok kadınla yattın ama ben..."

Yüz ifadesinde bir değişiklik oldu, yırtıcı açlık gerçek bir şaşkınlıkla karıştı. "Aman Tanrım, Frances. Bakire misin?"

Son düğmeyi açarken bakışları bir an olsun bedenimden ayrılmıyor.

Gömleğim şimdi açıkta asılı duruyor, şimşekler ve gölgeler açıkta kalan tenimi belirgin bir şekilde belirginleştiriyor. O kadar titriyorum ki dişlerim neredeyse birbirine çarpıyor. Yağmur başlıyor; beyaz pamuğu hızla ıslatan, şeffaflaşana kadar vücuduma yapışan iri, sıcak damlalar. Kumaşın göğüslerime nasıl uyum sağladığını, meme uçlarımla ıslak kumaşın arasından sert ve görünür hale geldiğini izlerken gözleri kararıyor.

"Şuna bak," diye mırıldandı, parmakları tenine değmeden tişörtünün açık kenarında hayalet gibi gezinirken. "Rol yapmıyorum, rol yapmıyorum, sadece saf, içtenlikle korkmuş ve tahrik olmuşum. Bunun bana ne yaptığını biliyor musun? Kaç kadın yatağымda masumiyet numarası yaptı ve sen burada, gerçek olansın, tişörtümün içinde bir yaprak gibi titriyorsun?"

Gök gürültüsü tekrar çakıyor ve yağmur dudaklarımı yakıyor, nefes almaya çalışıyorum, metal ve ozon tadı alıyorum.

Beklediğim gibi gömleği yırtmak yerine, Alessandro beni örtmek için üstünü kapatıyor. Bu hareket o kadar beklenmedik, beklediğimden o kadar farklı ki, ona sadece şaşkınlıkla bakabiliyorum.

"Sen farklısın," diyor sertçe, gömleğinin yakalarını düzeltirken elleri nazikti, ama ben onların dizginlenmekten titrediğini hissedebiliyordum. "Diğerleri... oyunu biliyorlardı. Neyi takas ettiklerini, ne aldığımı biliyorlardı. Ama sen..."

Yağmur göğsünü ıslatıyor, kaslarını göz alıcı bir ihtişamla belirginleştiriyor ama o fark etmiyor. Tüm dikkati bende, pantolonundaki belirgin çadıra rağmen gömleğini vücuduma sıkıca sarmakta.

"Seni tam buraya götürmem gerekirdi," diye devam ediyor, sesi gergin. "Bu çıkıntının üzerine eğilmiş, benden çalan kızlara tam olarak ne olduğunu öğretiyorum. Eski ben de aynısını yapardım. Yapmak istediğim şey buydu."

"O zaman neden—"

"Çünkü sen onlar gibi değilsin!" Sözleri ağzından fışkırdı. "Performans göstermiyorsun. Bu, fiyatını yükseltmek için hesaplanmış bir bakire numarası değil. Sen gerçeksinsin... hatta masumsun. Ve bunu bir kez yok ettiğimde, seni tamamen yozlaştırdığımda, bir daha asla geri alamam."

İtirafı ona bir şeye mal olmuş gibi görünüyor. Geri çekiliyor, bana istemediğim bir alan bırakıyor ve kontrolünü tuğla tuğla yeniden inşa ettiğini görebiliyorum.

"Seni yozlaştırmak istiyorum," diyor sessizce, yağmur yüzünden aşağı akarken. "O güzel vücuda yapabileceği her günahı öğretmek istiyorum. Parmaklarımda, dilimde, aletimde dağılmanı izlemek istiyorum." Her kelime, kendime rağmen bacaklarımda bir sıcaklık yaratıyor. "Ama

böyle değil. Bir çatı katında yarı çıplak ve dehşet içindeyken değil."

Tam o anda bir seçim yapıyor, omuzlarının duruşundan belli oluyor. Gömleği kapalı tutarken elleri nazik bir şekilde duruyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Zatürreye yakalanmadan önce içeri giriyoruz."

"Neden umursuyorsun?" Soru ağzımdan kaçıp gidiyor, durduramıyorum.

Kapıda durup bana okuyamadığım bir ifadeyle baktı. "Çünkü seni kendimden bile korumak benim sorumluluğumda. Ve sonunda seni elde ettiğimde -ve elde edeceğim Frances- bunu istemeni istiyorum. O tatlı ağzınla yalvarmanı istiyorum, yağmurda kurbanlık bir bakire gibi titremeni değil." Sesi hırıltıya dönüştü. "Yine de senin kişisel kurbanım olman imajının çekiciliği var."

Sesindeki vaat, bambaşka sebeplerden ötürü ürpermeme neden oluyor. Elbette fark ediyor. Alessandro, vücudumun verdiği her tepkiyi fark ediyor.

Beni içeri götürürken eli belimin alt kısmına yerleşiyor, avucunun sıcaklığı ıslak tişörtümü yakıyor. Merdivenlerden aşağı inerken her adım sanki tekrar esarete iniyormuşum gibi geliyor ama aramızda bir şeyler değişmiş. Görünmez bir çizgi aşılmış.

"Bir dahaki sefere yıldızlara bakmak istersen, Stellina," dedi yatak odasının kapısına ulaştığımızda, "beni de yanına çağır."

"Astronomiye meraklı mısın?" Şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Karım gecenin 2'sinde yataktan gizlice çıkmasını sağlayan şeyin ne olduğunu öğrenmekle ilgileniyorum." Başparmağı omurgamda gezinirken, içimde istenmeyen ürpertiler yaratıyor. "Gözlerine o ışığı veren şeyin ne olduğunu anlamakla ilgileniyorum. Bu, yağmurda Perseus ve Andromeda'yı dinlemek anlamına gelse bile."

Dayanamadım, sormadan edemedim. "Stellina mı?"

"Küçük yıldız," diyor bana bakmadan, o sıcak eli hala alt sırtımda duruyor, attığım her adımda sallanıyor.

Göğsüm sıkışıyor. "Gerçekten onları benimle birlikte izler misin?"

"İzlemekten fazlasını yapacağım." Yatak odasının kapısını açıp, sırtımda her daim hazır olan eliyle beni içeri yönlendiriyor. "Sana bir teleskop alırım. Hatta, eğer gömleklerimi çalıp bensiz çatılara kaçmayı bırakırsan sana koca bir gözlemevi bile alırım."

"İstemiyorum—"

"Ne istediğini biliyorum." Beni kendisine doğru çevirip, parmakları yüzümü çerçevelerken nazikti, ama dokunuşunda neredeyse dizginlenmemiş bir şiddet hissediyordum. "Özgürlüğünü istiyorsun. Kendin olmak istiyorsun, bu performans değil. Değer verdiklerini kurtarmak ve çok sevdiğin o yıldızların arasında kaybolmak istiyorsun."

Sözleri kanımı donduruyor. Biliyor mu acaba? Dizlerim titriyor, beni ayakta tutan tek şey yüzümdeki elleri.

"Ama mesele şu ki, Stellina." Başparmağı elmacık kemiğimde geziniyor, bir yağmur damlasını ya da belki bir gözyaşını yakalıyor. "Sen de başka bir şey istemeye başlıyorsun. Vücudunun benimkine verdiği tepkiden bunu hissedebiliyorum. Zihnin kaçmak için çılgılık atsa bile dokunuşlarıma nasıl yaslandığını görebiliyorum."

Haklı. Bunun en tehlikeli yanı bana sahip olmak istemesi değil. Bir yanıma buna izin vermek istiyor. Kavga etmeyi bırakıp, aramızda büyüyen bu karanlık açlığa teslim olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyor.

"Biraz uyu," dedi geri çekilerek. "Yorgunluğu seviyorsun."

Uzakta garip bir yoksunluk hissediyorum, vücudum onun sıcaklığını çoktan özlemişti.

Üzerimi değiştirmek için banyoya doğru ilerlerken, bir kelimeyle beni durduruyor.

"İşte. Sen benim karımsın. Vücudunu gördüm bile. Burada giyin."

Bilinçsizce ıslak tişörtünü çıkarıp dikkatlice sandalyenin üzerine asıyorum. Bana aynı aç bakışlarla bakıyor. Ama şimdi orada başka bir şey var. Merak. Gerçek bir ilgi.

"Alessandro?" diye fısıldadım yorganın altına girerken.

"Evet, Stellina?"

"Teşekkür ederim. Gömlek için."

Gülümsemesi yavaş, tehlikeli ve karanlık bir vaatle dolu. "Henüz bana teşekkür etme. Seni yine de mahvedeceğim. Sadece acele etmeyeceğim. O masum bedene yaptığım her günahı istemeni sağlayacağım. Kendi yıkımın için yalvarmanı sağlayacağım."

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yükseliyor, vücudum onun ellerinden yozlaşmanın tam olarak ne olduğunu öğrenme hevesiyle bana ihanet ediyor.

Dışarıda gök gürültüsü gürlerken ve yağmur camları döverken, gözlerimi kapatıp bu geceki kısıtlamasının herhangi bir tehditten daha tehlikeli hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü artık sadece yemeğiyle oynamadığını biliyorum.

Tadını çıkarıyor.

10 - Alessandro

Karım bu odadaki diğer kadınların hepsinin sanki kostüm giyiyormuş gibi görünmesini sağlıyor.

Gerçeklik mideme yerleşiyor, tatmin edici ve tehlikeli. Onu çatı katında, çalıntı tişörtümle, yağmurdan sıırılsıklam ve titrerken bulmamın üzerinden dört gün geçti ve hâlâ o görüntü aklımdan çıkmıyor. Boynundan bacaklarının üstündeki yumuşak tüylü düğüme kadar açıkta kalan teni zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Bu akşam Four Seasons'daki gala dikkatimi dağıtmalı. Onun yerine, Chicago'nun seçkinleri arasında dolaşmasını izlemek takıntımı daha da keskinleştiriyor.

Zümrüt yeşili elbisesi, her kıpırdadığında penisimin seğirmesine neden olan kıvrımları sarıyor. Odadaki her erkek hareketlerini izliyor, eşleri gülümsüyormuş gibi yaparken hançerler fırlatıyor. Kristal avizeler tenini altın rengine boyuyor.

Ama ilk günden beri bir şeyler ters gidiyordu. Düğün gecemizde fark ettiğim o nasırlı eller. Kabuslarında Tommy adında birini çağırması. Evdeki hizmetçiler ona Bayan Rosetti dediğinde, sanki bu unvan ona hiç uymuyormuş gibi, nasıl irkildiği. Bu gece, bir araya getirdiğim şeyi doğruluyor.

"Havyar mı?" Gümüş bir tepsiyle bir garson beliriyor, tepside küçük siyah inciler parlıyor.

Karımın burnu kırışıyor. "Balık yumurtası mı? Hayır, teşekkürler."

Yanımızda duran belediye başkanının karısı nefes nefese kalmış. Sesi mermer sütunlarda yankılanıyor, başlar bize doğru dönüyor. Kolumu karımın beline doladım ve onu

nefesini tutacak kadar sert bir şekilde kendime çektim. "Karım her şey için basit açıklamalar yapmayı tercih eder. Hepimizi dürüst tutar."

Belediye başkanının karısı gergin bir şekilde kıkırdıyor ama gözleri sosyal çevrelerde orman yangını gibi yayılan bir şüpheyle kısılıyor. Büyüyen listeye eklenecek bir sosyal hata daha. Önce salata çatalı, dışarıdan değil içeriden başlıyor, sanki sofrayı düzenini doğuştan değil de tahminen öğrenmiş biri gibi. Sonra valinin karısına adıyla hitap ediyor, kadının arkadaşlarından bile unvanını istediğinin farkında değil.

Her hatam, o nasırların bana zaten söylediği şeyi doğruluyor: Bu kadın her kimse, hiçbir zaman Frances Hewson'ın dünyasında yaşamamış.

"Aman Tanrım, Frances Hewson!"

İkimiz de dönüyoruz. Dior giymiş bir sarışın, neredeyse üzerimize doğru atılıyor, gülümsemesi göz kamaştıracak kadar parlak. Ama yaklaştığında, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Affedersiniz," diyor sarışın. "Okulda birlikte olduğum biri olduğumu sanıyordum." Şaşkın bir ifadeyle uzaklaşıyor.

Karımı incelemek için döndüm. Elimi çenesinin altına koyup başını kaldırına kadar bakışlarımı kaçırdı. Sessizlik, çekilen bir bıçak gibi uzadı. Karımın elleri, bütün akşam boyunca kötüleşen o belirgin titremeye başladı.

Ağzını açıyor, kapatıyor, sonra da "Saçımı kestirdim, beni tanımadı. Aptalca bir şey." diyor.

Yalancı.

"O zaman onu geri ara," diye meydan okudum. "Arkadaşını geri ara da İsviçre'yi hatırla."

Ama yapamaz. Çünkü o hiç orada olmadı.

Gerçek, bir merminin verdiği tatminle yerine oturur.

Titreyen karımı kalabalığın arasından, ipek perdelerin arasından, özel konuşmalar veya sorgulamalar için tasarlanmış mermer bir bölmeye doğru götürüyorum.

"Alessandro..."

"Yapma." Onu soğuk mermer sütuna yaslayıp vücudumla kafese koyuyorum. Parfümünün korku teriyle karışıp, anın ciddiyetine rağmen penisimin sertleşmesine neden olacak kadar yakın. "Ellerin titriyor."

"Sadece gerginim..."

"Tekrar dene Stellina. Ve bu sefer zekama hakaret etme." Başparmağım boğazını bulup, hızla atan nabzına baskı yapıyor. Ritim, panikle tavşan hızıyla tenime çarpıyor. "Düğün gecemizde avuçlarındaki nasırları gördüğümünden beri sende bir tuhaflık olduğunu biliyorum. Kabuslarında çılgılık attığından beri. Birisi sana her Frances dediğinde irkildiğinden beri."

Şimdi tüm vücudu titriyor, mermerle benim aramda sıkışmış. Rüyalarımı rahatsız eden o karanlık gözler dehşetle açılıyor. Gerçek bir dehşet, az önceki basit gerginlik değil.

"Lütfen..."

"Lütfen bir cevap değil." Nabız noktasına daha sıkı bastırıyorum, kapana kısılmış bir kuş gibi çırpındığını hissediyorum. "Onun elbisesini, elmaslarını giyiyorsun, yatağında uyuyorsun ama Frances Hewson değilsin. Kimsin sen?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama çenesini yakaladım ve gözlerimin içine bakmasını sağladım.

"Bu dünyaya gelen her sosyetik kadın hangi çatalı kullanacağını bilir," diye devam ediyorum. "Ama sen? Sen bambaşka bir şeysin. Bu yüzden bir kez daha soracağım: Sen kimsin?"

Dudakları bir yalan daha söyleyerek bunu bir kez daha kurtarmaya çalışıyor. "Çok uzun zamandır uzaktayım..."

Başparmağım daha sert bastırıyor. "Onu geçtik, küçük yalancı. Bana gerçeği söyle yoksa hemen Marco'yu ararım. Bırak da kendi bildiği gibi çıkarsın. Muhtemelen Luca'dan yardım isteyecektir."

Baraj yıkılıyor. Mermere yaslanıyor, sadece boğazındaki elim onu ayakta tutuyor ve kelimeler hıçkırıklar arasında dökülüyor.

"Emma," diye nefes nefese söyledi. "Benim adım Emma Pitt. Ben... Ben... Hewson evinde hizmetçiydim."

Sözler bir vahiy gücüyle çarptı. Bir hizmetçi. Giyinme oyunu oynayan bir hizmetçi kızla evlendim, Frances Hewson'ın arkadaşı veya kuzeni bile değil, sadece yardımcı tuttum. Marco bu aldatmacayı keşfederse, Hewson ittifakı çökerse, kendimi değerli kılmak için inşa ettiğim her şey çöker.

"Frances düğünden önceki gece kaçtı," diye devam ediyor, gözyaşları artık özgürce akıyor, siyah maskarası yanaklarından aşağı doğru iz bırakıyordu. "Bayan Hewson beni yerleri silerken buldu ve herkesi kandıracak kadar kızına benzediğimi fark etti. Tehdit etti... eğer yapmazsam, Frances gibi davranıp seninle evlenmezsem..."

"Neden?" Sesim beklediğimden daha sert, daha sert çıkıyor. "Bunu neden kabul ettin? Para ve ipek elbiseler için bu kadar hevesli misin? Elmaslar ve seçkin partiler için mi? Hepsi dünyadaki konumunu iyileştirmek için mi?"

Bunları söylerken bile kelimeler kulağa sahte geliyor. Bu kadın, her kimse, etrafındaki lükslerin tadını hiç çıkarmamış. Onu ilk kez bir butiğe götürdüğümde binadan resmen kaçmıştı.

"Başka seçeneğim yoktu!" Sözleri ağzından fışkırdı. "Onun bir nüfuzu vardı, reddedersem sevdiğim birini mahvedecek bir şey. Bu yüzden o gelinliği giydim ve Frances Hewson oldum. Sana her gün, her an yalan söyledim."

Yarım kalp atışı kadar, havadaki çirkin berraklık karşısında ikimiz de felç oluyoruz. Her hece aramızda jilet gibi keskin bir şekilde asılı kalıyor.

Onu duvara sabitlemek için kullandığım el, avucumda hâlâ atan nabzının hayalet izini bırakarak düştü. Solan bir zambak kadar zarif bir şekilde sütundan aşağı kaydı,

zümürüt yeşili elbisesi dizlerinin etrafında birikti. İlk kez, tam ilk kez, önümde titreyen bedeninin bir insan olduğunu fark ettim. Bir piyon değil. Bir gelin değil. Canlı ve ham, her siniri açıkta ve seğiren bir insan.

Gururumu, planlarımı, ismimi yerle bir ettiğini itiraf eden bir kişi.

Öfkem arttıkça görüşüm tek, boğucu bir noktaya daralıyor. Nefesim kısa, cezalandırıcı patlamalar halinde geliyor. Bu girintinin dışındaki dünya ikimize küçülüyor: Ben, onun üzerinde, öfkenin vücut bulmuş hali olarak duruyorum; o, ödünç aldığı teninde küçülüyor, göğsündeki kumaşı sanki gerçeği saklayacakmış gibi sıkıyor. Dışarıdaki avizeler mermere binlerce altın yansıma düşürüyor, ama burada, tüm ışık hayal kırıklığının kara deliğine çekiliyor.

"Sevdiğin biri mi?" diye hırladım, kelimeler boğazımı acıtiyordu.

Cevap vermiyor. Ya da belki de veremiyor. Gözyaşları yüzünü kaplıyor, makyajını eritiyor ve onu daha dürüst, daha ölümlü bir şeye dönüştürüyor. İllüzyon öldü. Geriye kalan tek şey, Emma Pitt'in zavallı küçük hayaleti.

Onu parçalamak istiyorum. Sütunu, bu odayı, tüm lanet olası Four Seasons'ı yıkıp kendi acımın kanı ve kemiğiyle yeniden inşa etmek istiyorum. Ellerim yumruk oluyor, tırnaklarım yarım aylar halinde tenime saplanıyor, ta ki ağzımda kendi kanımın demir tadı gelene kadar. Nasıl bir adamın böylesine bir sadakat, böylesine bir çılgınlık uyandırabileceğini, bir kadının sırf onu korumak için tüm kimliğini çöpe atabileceğini hayal etmeye çalışıyorum.

Bunların hepsi başkası için. Çok sevdiği biri için.

Öfke değişiyor. Daha çirkin, daha kişisel bir şeye dönüşüyor; nefretten daha yakıcı bir aşağılanma. Beni asla sevemeyecek kadar kurnaz ve çaresiz bir kız tarafından aptal yerine kondum.

"Teşekkür etmemi mi bekliyorsun?" diyorum, sesim jilet gibi keskin. "Sadakatin için mi? Yalanların için mi?"

Gözlerini kapatıp başını mermere vuruyor. "Hayır," diye fısıldıyor. "Beni mahvetmeni bekliyorum. Ya da öldürmeni. Artık umursamıyorum."

Üzerine eğiliyorum, gölgem onu tamamen sarıyor. "Buna karar verecek kişi ben değilim," diyorum ve sözler acı ve gerçek geliyor. "Bu yatağı sen yaptın. Tek istediğim benimle baş edebilecek bir ești. Bunun yerine bana bir sahtekâr verdin."

Gözlerini açıyor. Tehlikeli yeni bir kararlılıkla parlıyor gözleri; kendi yıkımının eștiğinde bile olsa, bir cüret. "Belki de bir sahtekârlığı hak ettin," diyor. "Belki de gerçek bir Frances'in seninle evlenmek yerine neden kaçmayı tercih ettiğine bakmalısın."

Uzun, elektrik yüklü bir an boyunca ikimiz de kıpırdamıyoruz. Aramızdaki gerilim, kopma noktasına kadar gerilen görünmez bir tel gibi titriyor. Tekrar boğazına uzanmak istediğimi fark ediyorum. Gerçek ve yalanlar birlikte buharlaşana, sessizlikten başka bir şey kalmayana kadar sıkmak istiyorum.

Ama evren, sonsuz aptallığıyla, müdahale etmek için bu anı seçiyor.

Arkamdaki girintinin perdesi hızla açılıyor ve sarhoş bir aptal içeri tökezliyor.

"Vay canına," diyor ses. "Alessandro Rosetti karısını ilk büyük sosyal etkinliğinde mi saklıyor?"

Blair Wollstonecraft, ipek perdelerin arkasından beliriyor, hazırlık okulu yüzüne senatör oğlu gülümsemesi çizilmiş. Karım ayağa kalkıp yüzündeki bulaşmış makyajı silerken, o da banal bir şeyler geveliyor. Ben onu durduramadan eli karımın koluna iniyor, parmakları çıplak teninde dolaşıyor.

"Üzgün görünüyorsun Frances," dedi beni bilerek görmezden gelerek. "Sana bir içki ısmarlayalım mı? Ya da daha iyisi, Alessandro... her neyse onunla meşgulken dans edelim."

Emma... Artık onu Frances olarak düşünemiyorum... dokunuşuyla irkildi. O küçük hareket, başka bir adamın ellerinden gelen o içgüdüsel geri çekilme, göğsümde ilkel bir şeyin canlanmasına neden oldu.

"Elini karımın üzerinden çek." Yetişkin erkeklerin altına işemesine neden olan o alçak sesi kullanıyorum.

Blair'in gülümsemesi genişledi. "Hadi ama, burada hepimiz arkadaşız. Eminim Frances bundan hoşlanacaktır..."

Düşüncem bitmeden hareket ediyorum. Elim bileğini kavlıyor, Emma'yı bir çılgılla bırakana kadar ona hassas bir baskı uyguluyorum. Sonra onu girintiden, bir kapıdan sürükleyerek doğruca erkekler tuvaletine götürüyorum.

Kapıyı arkamızdan kilitlerken mermer ve altın rengi armatürler sert ışık altında parıldıyor. Pahalı kolonya kokusu, alnında biriken korku terini gizleyemiyor.

"Ne oluyor, Rosetti..."

Yumruğum karnına isabet ediyor ve onu İtalyan fayanslarının üzerine diz çöktürüyor. Nefes nefese kalıyor, nefesini düzenlemeye çalışıyor, duvarlardan yankılanan ıslak boğulma sesleri çıkarıyor. Elini, ona dokunan elini tutup parmaklarını mermer zemine yayıyorum.

"Sahiplik hakkında bir şey açıklayayım," diyorum sohbet eder gibi, işaret parmağını uzatarak. "Bir şey bana aitse, kesinlikle benimdir."

Parmak, kalem kırılması gibi bir sesle şakladı. Çılgılığı mermerde yankılandı, yüksek ve acıklı.

"İşte bu." Orta parmağımı gösterip ona bunu hissettiriyorum. "Karım içki, dans veya zavallı zihninin hayal ettiği her neyse, ona uygun değil."

Bir şaklama daha. Kemik bu sefer deriyi yarıp geçiyor, beyaz mermerin üzerinde kan lekeleri oluşuyor.

"İki." Sıradaki yüzük parmağı, acele etmeden. "Ona bakmıyorsun. Onunla konuşmuyorsun."

Bu sefer çatlak daha ıslak. Şimdi hıçkırı hıçkırı ağlıyor, yüzünden sümük akıyor.

"Üç." Serçe parmağımı sona saklıyorum, böylece onun bunu önceden tahmin etmesini sağlıyorum. "Ve ona bir daha asla dokunmayacaksın."

Final neredeyse hayal kırıklığı yaratıyor. Blair Wollstonecraft, mahvolmuş elini tutarak banyo zemininde kıvranıyor.

"Bir dahaki sefere," dedim, ellerimi yıkamak için üzerinden atlayıp pembe suyun giderden aşağı akışını izlerken, "kolunun tamamını alırım. Sonra da aletine başlarım."

Banyodan çıktığımda Emma koridorda bekliyordu. Bizi takip etmiş, kapıdan gelen her şeyi duymuş olmalıydı: çığlıkları, kemik kırılma seslerini, gelecekte şiddete başvuracağıma dair verdiğim sözleri. Gerçekte ne olduğumu görünce dehşet, tiksinti ve korku duymayı bekliyorum.

Bunun yerine, beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. Gözbebekleri kocaman açılmış, göğsü hızla inip kalkıyor ve kokusunu alabiliyorum: uyarılması parfümüyle karışıyor. Bir adamı ona dokunduğu için mahvetmemi izlemekten sıırılsıklam.

"Parmaklarını kırdın," dedi yumuşak bir sesle, sesi karanlık bir şeyle kalınlaşmıştı. "Bana dokunduğun için."

"Ben olsam daha fazlasını kırardım." Onu kendime doğru çekip sırtını duvara yaslıyorum. Aletim karnına sertçe bastırıyor ve gözbebeklerinin daha da büyüdüğünü görüyorum. "Hissettin mi? Seni savunmak bana bunu yapıyor. Ve uyluklarının nasıl kasıldığına bakılırsa, sen de aynı şekilde etkilenmişsin."

İnkâr etmiyor. Yapamaz, çünkü vücudu bana her şeyi anlatıyor: Boğazından aşağı yayılan kızarıklık, nefesinin kesilmesi, bana doğru bilinçsizce eğilmesi.

Eğilip dudaklarımı kulağına sürttüm. "Sana benden başka kimse dokunamaz karıcığım. Onları ne kadar sevdiğin umurumda değil."

Kaşları şaşkınlıktan mı yoksa sinirden mi çatıldı, hangisi olduğu umurumda değil.

Tam o anda, bu Tommy denen herif kim ise onu bulup solucanlarla tanıştıracığıma yemin ediyorum. Beni asla istemeyebilir ama onu asla elde edemeyecek. Onu parçalayacağım, eklem eklem, ve toprağa gömeceğim, benden sonsuza dek nefret etse bile.

11 - Emma

"Tommy."

Alessandro'nun dudaklarından bıçak gibi dökülen isim, ben çekmecesini karıştırırken, bir telefon, bir anahtar, beni dış dünyaya bağlayabilecek herhangi bir şey arıyordum.

Donup kaldım, parmaklarım hâlâ acınacak derecede yetersiz hissettiren bir mektup açacağıının etrafında. Kapıda durmuş, kömür rengi bir takım elbise giymiş halde beni izliyordu, bense sadece dün geceki gömleğini giyiyordum. Sabah ışığı perdelerin arasından süzülerek yüzünde sert çizgiler çiziyordu.

"Uykunda konuşuyorsun, Emma." Gerçek adım Tommy'nin ardından mideye yumruk gibi geliyor. "İnsanların güvende olduklarını sandıkları anlarda ortaya koydukları şeyler büyüleyici."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, eminim odanın diğer ucundan duyabiliyordur. Galadaki yüzleşme hâlâ kemiklerimde yankılanıyor: Blair Wollstonecraft'ın çığlıkları, Alessandro'nun kanlı eklemleri, onun korumasına duyduğum utanç verici uyarılma.

Ona her şeyi anlatalı kaç gün oldu bilmiyorum. Zaman burada düz bir çizgide ilerlemiyor, cam ve çelikten yapılmış bu mezarda değil, koridorda her adımda baltanın inmesini beklerken değil. Belki üç gün. Belki beş.

Onun içeri girip "Marco biliyor," demesini bekliyordum ve o zaman ölmüş olurdum, ya da gitmiş olurdum, ya da belki sonunda özgür olurdum, ama şimdiye kadar sadece sessizlik vardı.

Alessandro bana eskisi gibi bakmıyor; sıcaklık gitmiş, yerini boğazımda eldivenli bir el varmış gibi hissettiren bir

şey almış. Her gece onun gömleğiyle uyanık yatıyorum -asla kendi kıyafetlerim değil- ve havalandırma deliklerinden soğuk hava sanki beni boğmaya çalışıyormuş gibi esiyor. Aydan daha sıcak olan tek şeyin, en çok korkmam gereken adam olması neredeyse komik.

Galada beni nasıl koruduğunu, bedenini Blair'inkiyle benimki arasına nasıl soktuğunu hatırlayarak kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Ama her seferinde aklımda canlandırdığımda, ellerinin belimdeki oyalanma biçimine, beni sanki nadir ve kırılgan bir şeymişim gibi nasıl sabitlediğine takılıp kalıyorum. O anda hissettiğim şeylere, Alessandro'nun şiddetinin sığınağım haline geldiği o utanç verici, hastalıklı heyecana takılıp kalıyorum.

Şimdi, her çürüğü ve kusuru gözler önüne seren keskin ışıktta, onun dünyasına adım attığımdan beri hiçbir şey üzerinde ne kadar az kontrolüm olduğunu fark ediyorum. Elimde mektup açacağı varken bile, onun için bir tehdit olmadığımı biliyorum. Hiç olmadım.

Adımı tekrar söylüyor, bu sefer daha yumuşak bir sesle - Emma- ve sonunda konuştuğumda sesimdeki o ham tonu gizleyemeyerek irkiliyorum.

"Tommy kim?" diye sordum yutkunarak, parmaklarım hâlâ mektup açacağını tutuyordu sanki tek can simidimmiş gibi.

Alessandro, her biri temkinli, ölçülü adımlarla odanın içinde ilerliyor. Pahalı ayakkabılarının parke zemine vururken çıkardığı ses, idamıma doğru geri sayım gibi geliyor.

"Yalan söylemeyi bırak, hizmetçi," dedi, tam erişemeyeceğim bir mesafede durarak. Sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. "Bana Tommy'nin kim olduğunu ve neden ikimizin de hayatını mahvetmeye değer olduğunu söyle."

Soru aramızda havada asılı kaldı. Yine yalan söyleyebilirdim ama ne anlamı var? Alessandro, Frances olmadığımı zaten biliyor. Ödünç alınmış bir deriyle, ödünç

alınmış bir hayat yaşadığımı biliyor. Elimde kalan tek koz Tommy ve Alessandro'nun gözlerinden her şeyi öğrenene kadar durmayacağını görebiliyorum.

Mektup açacağını, işe yaramayacağını bilerek bırakıyorum. Neye karşı? Ona karşı mı? Gerçeğe karşı mı? Artık bilmiyorum. Bacaklarım güçsüz hissediyor, bu yüzden masaya yaslanıp, spor olsun diye parmak kıran bir adam tarafından köşeye sıkıştırılmanın hiç de rahat bir tarafı yokken, rahat görünmeye çalışıyorum.

"O benim kardeşim," dedim sonunda, kelimeler boğazımı acıtarak. "Tommy benim kardeşim."

Alessandro'nun yüzünde bir ifade belirdi; şaşkınlık, ardından bir hesaplama. Bunu beklemiyordu.

"Kardeşin," diye tekrarladı kelimeleri sınavarak. "Sevgili değil."

"Aman Tanrım, hayır." Bu fikir o kadar saçma ki gerginliğe rağmen neredeyse gülüyorum.

Alessandro duruyor, hiçbir şeyi kaçırmayan o soğuk gözleriyle beni yeniden değerlendiriyor. "Kardeşin," diye tekrarlıyor, sanki yalanları tadıyormuş gibi kelimeleri sınıyor. "Bayan Hewson'ın senin üzerinde kurduğu nüfuz."

Boğazımdaki düğüme rağmen yutkunarak başımı salladım. "Hapiste. Eğer... eğer Frances olursam onu kurtaracağına söz verdi."

"Peki ya reddedersen?"

"Bir daha asla gün ışığını görmemesini sağlayacaktı." Soğuk gülümsemesinin anısı içimi ürpertiyor. "Cebinde yargıçlar var. Polis şefleri. Hapishane gardiyanları. Eğer seninle evlenmeyi kabul etmezsem ona zarar verecek, onu öldürecek gardiyanlar."

Yargılama arayışıyla yüzüne bakıyorum. Ama ifadesinde bir değişiklik oluyor, merak daha karmaşık bir şeye dönüşüyor.

"Her gece onunla ilgili kabuslar görüyorsun," diye gözlemliyor. "İyi olacağını, daha çok çalışacağını haykırıyor. Ona ne yapmakla tehdit ettiler?"

"Her şey." Sesim titriyor. "Oradaki gardiyanlar çok acımasız. Bayan Hewson'ın bağlantıları vardı, hayatını cehenneme çevirebilir veya tek bir telefonla koruma sağlayabilirdi. Açıkça belirtti: Frances'i mükemmel oyna ya da kardeşimin hapisane isyanında ölmesini izle."

Alessandro'nun çenesi kasılıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni masaya sıkıştırıyor. Kolonyasının kokusunu alabiliyorum, yaydığı sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Yani bütün bunlar-" aramızdakileri, bitişikteki kapıdan görünen buruşuk yatağı ve gömleğinin içindeki bedenimi işaret etti, "-Tommy için yaptığın fedakarlığın bir parçası mıydı?"

Sorusunda çiğ bir şey var, adını koyamadığım bir şey. Yalan söylemeliyim. Ona evet demeliyim, yaptığım her şeyin -her dokunuşun, her nefes alışımın, her teslim anımın- sadece kardeşimi korumak için olduğunu söylemeliyim. Ama yalanlardan bıktım.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Hepsi değil."

Gözleri karardı. Elini kaldırdı ve ben irkildim, şiddet bekledim. Bunun yerine, parmakları şaşırtıcı bir yumuşaklıkla yanağıma dokundu.

"Hangi kısımları gerçektir, Emma Pitt?" Sesi alçaldı, daha da sertleşti. "Bana tam olarak neyin yalan olmadığını söyle."

Nefesim kesiliyor. Gerçek tehlikeli geliyor, herhangi bir bıçaktan veya mektup açacağından daha tehlikeli.

"Sana verdiğim tepki," diye itiraf ediyorum. "O gece galada, Blair'i incittiğinde... Dehşete kapılmam gerekirdi. Ama kapılmadım."

Başparmağı alt dudağıma takip ediyor. "Başka?"

"Bana dokunduğunda," diye devam ediyorum, yüzüm sıcaklıkla dolmuşken. "Rol yapmayı unutuyorum. Frances olmayı unutuyorum."

Alessandro'nun gözleri bir an olsun benden ayrılmıyor, aldatmaca arıyor. Hiçbir şey bulamayınca, ifadesi daha aç, daha sahiplenici bir hal alıyor.

"Her şeyini feda eden bir hizmetkâr." Yavaşça söylüyor. Sesi yargılayıcı değil, sadece gözlemsel. "Kimliğin, özgürlüğün, geleceğin. Hepsi kardeşini korumak için."

"Geriye kalan tek şeyim o." Bu itiraf bana bir şeye mal oldu. "Annemiz biz küçükken öldü. Babam ortadan kayboldu. Tommy ve ben, birbirimizden başka bir şeyimiz yoktu. Ve şimdi beni korumaya çalıştığı için kilit altında..." Durup kalanını yutuyorum.

"Neyden?"

"Önemli değil. Önemli olan onun bana canlı ihtiyacı olması. Benim de ona ihtiyacım var."

Alessandro uzun bir süre beni inceledi, başparmağıyla çenesindeki çiziklerin iyileştiği yeri dalgın dalgın ovuşturdu. "Cezası ne kadar?"

"Üç yıl daha." Bu sayı bana bir ömür gibi geliyor. "Bayan Hewson, rolümü yeterince iyi oynarsam ona koruma, hatta erken tahliye sözü verdi."

"Ve sen ona inandın mı?"

"Ne seçeneğim vardı ki?" Sesim titriyor. "Bütün güç ondaydı. Benimse, mafya aileleriyle dolu bir şapeli kandırabilecek kadar kızına benzeyen bir yüzden başka hiçbir şeyim yoktu."

Aniden elini uzattı. "Benimle gel."

"Nerede?"

"Sadece gel." Şimdi sesinde farklı bir şey var. Öfke değil, hesapçı değil. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey.

Elini isteksizce tutup beni duvardan çekmesine izin veriyorum. Parmaklarım sanki mıknatıslanmış gibi, sanki bedenim zihnimin hâlâ savaştığı şeyi çoktan seçmiş gibi onunkini buluyor. Avucundaki silahlardan, şiddetten nasırlar, bir şekilde kendi hizmetçi ellerime karşı bir güvenlik hissi veriyor. Çıplak bacaklarım veya üzerimi zar zor örten gömleği hakkında yorum yapmıyor. Bunun yerine, ceketini sandalyeden alıp omuzlarıma örtüyor; beklenmedik bir şekilde nazik bir hareket.

"Terlikler," diyor kapının yanındaki bir çifti işaret ederek. "Yerler soğuk."

Düşünce, öfkeden daha çok kafamı karıştırıyor. Onları giyip onu sessiz malikaneden, o ilk gece keşfettiğim servis merdivenlerinden yukarı takip ediyorum. Çatıya, sığınağıma doğru tırmanırken kalbim hızla çarpıyor.

Kapıyı açtığımda nefesim kesildi.

Bahçedeki gül ve yaseminlerin arasında bir teleskop duruyor. Sıradan bir teleskop değil: 1960'lardan kalma, pirinçten yapılmış, antika bir güzellik, büyükannemin bana bıraktığı astronomi kitaplarında gördüğüm türden. Tommy'ye yangın merdivenimizden takımyıldızları anlatırken hayalini kurduğum türden.

"Nasıl yaptın..."

"O gece yağmurda bana yıldızları anlatmıştın." Sırtımın alt kısmına dokunan eliyle beni ilerletiyor. "Yedi yaşından beri her yıl Perseidleri izlediğini. Sahip olduğun tek şeyin bu olduğunu."

Titreyen ellerimle teleskopa yaklaşıyorum, parmaklarımı pürüzsüz pirinç ve bozulmamış merceklerin üzerinde gezdiriyorum. Mükemmel bir şekilde restore edilmiş, sabah gezegenlerinin hâlâ görülebildiği doğuya bakacak şekilde konumlandırılmış.

Teleskop sabah ışığında güzel bir tuzak gibi parlıyor. Onu parçalamak, bana her şeye mal olacak bu nezaketi reddetmek istiyorum. Ama hain ellerim çoktan pirinçleri okşuyor, kalbim bu gece ona hangi yıldızları göstereceğimi hesaplıyor. Ruhumu pirinç ve camla takas eden biri ne zaman oldum?

"Alessandro, bu..." Kelimeler yetersiz kalıyor.

"Dün gece sen uyurken teslim ettirdim. Biraz uğraştım. Antika teleskopları kısa sürede bulmak kolay değil." Açığı hafifçe ayarlıyor, hareketleri şaşırtıcı derecede kendinden emin. "Ayrıca bunları da bıraktırdım."

Bana sayfaları boş, deri ciltli bir günlük uzatıyor. Kapağın içinde kendi el yazısıyla yazılmış bir not var:

"Gözlemleriniz için - A.R."

"Dinledin." Kelimeler şaşkınlıkla çıkıyor. "O gece çatıda, gerçekten dinledin."

"Ben her zaman dinlerim Stellina." Gözlüğünden bakarken arkamdan geliyor, sıcaklığı sabah rüzgarını engelliyor. Göğsü sırtıma bastırıyor, sert ve sıcak. İnce tişörtünün altından kalp atışlarını hissediyorum, benimki ise kapana kısılmış bir kuş gibi hızla koşarken. "İnsanların kimsenin dikkat etmediğini düşündüklerinde neler ortaya çıkardıklarını bilsen şaşırırsın."

Mercekten baktığımda, Venüs sabah gökyüzünde ıslıl ıslıl parlıyor, daha önce hiç görmediğim kadar güzel. Bu hediye, bu düşünceli, mükemmel hediye, içimde bir şeyleri çatlatıyor. Tüm duvarlarım, tüm dikkatli mesafem, bu beklenmedik nezaket karşısında yerle bir oluyor.

"Hatırladın," diye fısıldadım, dürbünden bakmaya devam ederek. "Rüyalarımı hatırladın."

"Bu teleskopta," diye mırıldandı kulağıma, "bir hareket sensörü ve bir kamera var. Böylece benden kaçmak için buraya geldiğini her zaman bileceğim. Yıldızları her aradığında bileceğim. Onları izlerken seni izleyeceğim."

Onun ihlali beni hem tiksindiriyor hem de heyecanlandırıyor. Onun yalnızlığımı bile izlediği düşüncesiyle bacaklarımda sıcaklık birikiyor.

"Bak," diyorum, teleskopu doğu ufkuna doğru ayarlayarak, biraz kontrolü ele geçirmeye çalışarak. "Bu, sabah yıldızı Venüs. Ve işte," açığı hafifçe kaydırıyorum, "Jüpiter. Bu teleskopla dört uydusunu görebilirsin."

"Daha fazlasını anlat." Sesi arkamdan yumuşaktı, her zamanki hesapçı tonunun yerini gerçek bir ilgi almıştı.

"Birkaç saat içinde gün ışığına karışacaklar ama şu anda mükemmeller." Doğrulup ona döndüm. "Antik Yunanlılar gezegenlerin yıldızlar arasında dolaşan tanrılar olduğuna inanıyorlardı. Venüs Afrodit, Jüpiter ise Zeus'tu."

"Peki Emma ne düşündü?" Gerçek adımları nazikçe kullanıyor, sanki tadını çıkarıyormuş gibi, ikimiz de artık

bunu kabul ettiğimize göre aramızda ne kadar uygun olduğunu görüyor.

"Emma bunların kaçış yolları olduğunu sanıyordu." Dürüstlüğü beni şaşırtıyor. "İşler her kötüye gittiğinde, annem öldüğünde, Tommy tutuklandığında, yüksek ve karanlık bir yer bulup takımyıldızların haritasını çıkarırdım. Sanki yeterince incelersem, başka bir yere kadar takip edebilirmişim gibi."

"Peki şimdi?"

"Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum." Teleskopu tutan ellerime bakıyorum. "Bana dokunduğun için bir adamın parmaklarını kırdın. Beni mahvedebilecekken sırrımı sakladın. Şimdi de bu," binlerce dolara mal olmuş olabilecek hediyeği işaret ediyorum. "Artık senden korkmuyorum."

"Ancak?"

"Beni korkutan da bu." Bu itiraf tehlikeli geliyor. "Senden korkmamak."

Eli yüzümü avuçlamak için yukarı çıkıyor, başparmağı elmacık kemiğimde yıkıcı bir şefkatle geziniyor. Bahçeden gelen yasemin, kolonyasıyla öyle bir karışıyor ki güzelliği tehlikeden ayıramıyorum. "Beni neyin korkuttuğunu bilmek ister misin Emma?"

Gerçek adımın onun ağzından çıkması nefesimi kesiyor. "Ne?"

"Seni ne kadar güvende tutmak istiyorum. Tommy adında bir sevgiliyle olman düşüncesi bile gözlerini çıkarıp çileklerle birlikte yemek istememe neden oldu." Başparmağı çenemde gezindi. "İyi bir adam değilim. Çılgılık atarak kaçmana neden olacak şeyler yaptım. Ama seninle..."

"Benimle ne?"

"Seninleyken, daha iyi olmak istiyorum. İyi değil, bunun için çok ilerideyim. Ama daha iyi." Alnı neredeyse benimkine değecek şekilde bana doğru eğiliyor. "Perseus ve Andromeda'nın hikayesini biliyor musun?"

"Elbette. Perseus, Andromeda'yı deniz canavarından kurtardı."

"Yanlış. Gülümsemesi yumuşak ve tehlikeliydi. "Perseus, Andromeda'yı sahiplendi. Onu almaya çalışan herkesi öldürdü. Asıl hikaye bu: kurtarma değil, ele geçirme."

Sözlerindeki uyarıyı fark ederek hafifçe geri çekildim. Bunun yerine, kendimi tekrar eline uzanırken buldum, parmaklarımız sanki oraya aitmiş gibi birbirine dolanmıştı.

"Ben Andromeda değilim," diye fısıldıyorum.

"Hayır," diye onayladı. "Sen çok daha tehlikelisin. Sana her şeyi, hatta özenle koruduğum kontrolü bile vermek istememi sağlayan kadınsın. Adını andığın her yıldız, çizdiğin her takımyıldız, hepsi benim oluyor. Çünkü sen benimsin, Emma. Hayallerin, korkuların, kardeşinin güvenliği: Hepsi benim, korumak ya da yok etmek için."

İçimdeki minnettarlık ve dehşet savaşı. Bu adam, bu tehlikeli, vahşi adam bana gerçekten benim olan ilk hediye verdi. Frances'in değil, kendimi gizleyecek bir şey değil, Emma için bir şey. Yıldızları seven kız için.

"Teşekkür ederim," diyorum ve beni parçalayan çatışmaya rağmen içtenlikle söylüyorum. "Teleskop için. Sırrımı sakladığın için. Teşekkür ederim..."

"Beklediğin canavar olmadığın için mi?"

"Tam da beklediğim canavar olduğun için," diye düzeltiyorum. "Sadece... düşünceli biri."

Beni kendine doğru çekiyor, boştaki eli belime yerleşiyor. Eli uyluğumdan yukarı doğru kayıyor ve tam ahlaksızlığın eşiğinde duruyor. "Bana ne kadar minnettar olduğunu göster Stellina. Bir gün, o minnettarlığı dudaklarında, boğazında, nerede istersem orada tatmama izin vereceksin."

Vajinam hissettiğim ihtiyaçtan dolayı kendimden nefret ettiğim bir şekilde kasılıyor. "Alessandro..."

"şimdi teşekkür etmeyi tercih etmezsen tabii?" Başparmağı yukarı doğru hareket ediyor ve ayakta

kalabilmek için teleskopu tutmak zorunda kalıyorum.

"Sana evreni vermek istiyorum Emma. Hayalini kurduğun her yıldızı, her gezegeni, her takımyıldızı. Sadece bana izin vermen yeterli."

Sözlerinin altında yatan karanlık vaat beni ürpertiyor.

12 - Emma

Bana verdiği teleskop, arkamdaki öğleden sonra güneşini yakalıyor; hem güzel hem de boğucu. Bu çatı gözlemevindeki her şey bana onun düşünceliliğini, kontrolünü, sevdiğim şeylere nasıl dikkat ettiğini ve bunu beni daha sıkı bağlamak için nasıl kullandığını hatırlatıyor.

Bazı şeyleri mafyayla evlilik bile silemez. Sarah, çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım, Emma'nın hiç kimse olmadan önce onu tanıyan tek kişi, sonra da bambaşka biri.

Çatıya açılan kapı, Alessandro'yu hatırlatan o özel sessizlikle açılıyor. Geçmişime uzanma eylemi sırasında tüm bedenim kaskatı kesiliyor.

"Kaybolmuş gibisin, Stellina." Sesi bahçede yankılanıyor, yumuşak ama kaçınılmaz.

Kıpırdamıyorum. Arkamı dönmüyorum. Ona bakmak düşünmeyi zorlaştırıyor, Emma'nın kim olduğunu neden hatırlamam gerektiğini unutturuyor.

"Sadece düşünüyorum," diyorum ayaklarımın dibindeki şehre, güllere, ondan başka her şeye.

"Hakkında?"

"Eskiden kim olduğum hakkında." Dürüstlüğü ikimizi de şaşırtıyor.

Adımları yaklaşıyor, pahalı İtalyan derisi taşa hafifçe fısıldıyor. "Peki o kimdi?"

"Sarah adında bir arkadaşı olan biri. Kendi telefon numarasını, adresini, soyadını bilen ve hangisini kullanacağımı düşünmememe gerek kalmayan biri."

Yanımda duruyor, bana dokunmuyor ama sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. Gözleri elimdeki telefona

kayıyor. "Sarah mı? Onu aramak ister misin?"

Soru değil. O, ben sormadan ne istediğimi bilir, belki de ben kendimi bilmeden.

"Evet."

"O zaman ara onu." Cebine uzanıp cep telefonunu bana uzatıyor. "Dinleyeceğim ama arayabilirsin."

Mahremiyetimi gelişigüzel ihlal etmesi, vücudumun kontrolü tamamen onda olduğu halde karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oluyor, vücudum zaten onun mülkiyetine alışmış durumda. Elbette aramayı dinleyecek. Bu evde hiçbir şey Alessandro'nun bilgisi olmadan gerçekleşmez.

Yine de arıyorum, beni tanımadan önce beni tanıyan bir sese ihtiyacım var.

Üçüncü çalışta Sarah cevap veriyor. "Alo?"

"Sarah, benim. Emma."

Sessizlik satır boyunca uzuyor, sonra: "Emma mı? Aman Tanrım, Emma! Nerelerdeydin? Hewson evinden birdenbire kayboldun, hiçbir açıklama yok, hiçbir şey! Penny bana bir gece ortadan kaybolduğunu söyledi."

Sarah, Hewson'daki başka bir hizmetçiyle arkadaş olduğu için, hizmetçi ağı aracılığıyla ani ayrılışımı duymuş olmalı. Kapı pervazına yaslanmış Alessandro'ya bakıyorum. Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, her mikro ifadeyi ruhumun haritası gibi okuyor.

"Evlendim," diyorum, kelimeler tuhaf bir tada sahip. "Aniden oldu."

"Evli misin? Emma, erkek arkadaşın bile yoktu! Tabii..." Sesi alçalıyor. "İyi misin? Bir şey mi oldu? Hamile misin?"

"Hayır, öyle bir şey yok." Gerçeğe çok yakın tahminlerde bulunmasına fırsat vermeden sözünü kestim. "Karmaşık bir konu."

"Nasıl karmaşık? Emma, korkmuş gibisin."

Bana bile boş gelen bir kahkaha atmaya zorladım kendimi. "Korkmuyorum. Kocam korkuyor... bana iyi davranıyor."

"Kocan." Sanki zehir tadıyormuş gibi söylüyor. "Emma, kiminle evlendin?"

Bir an durup kocama soruyorum, o da başını sallıyor.

"Alessandro Rosetti," diyorum sonunda.

Bu seferki sessizlik sağır edici. Sarah tekrar konuştuğunda sesi titriyor. "Emma, Alessandro Rosetti mi? Gerçek mafya mı? Kızım, bir keresinde arabasına dokunduğu için bir adamı asitte erittiğini söylüyorlar. Ne yapıyorsun?"

"Kimseye söyleyemezsin," diye patladım.

"Sana zarar mı veriyor? Kızım, gelip seni alayım. Ya da... ya da, benimle kahve iç, seni bekleyen bir arabam olsun."

Omurgam dikleşiyor ve ağzımdan hiç beklemediğim kelimeler dökülüyor. "Öyle değil. Bana karşı nazık, bana bir şeyler veriyor. Bana yıldızları verdi. Bir keresinde astronomiyi sevdiğimden bahsettiğim için bana bir teleskop aldı."

"Kendini dinle! Sana sahip olan bir adamı mı savunuyorsun?"

Aman Tanrım, haklıymış. Ne zaman bir suçluyu savunan kadın oldum?

"Artık başka biriyim," diyorum sessizce. "Frances Rosetti. Herkes benim o olduğumu sanıyor."

Alessandro kapı pervazına yaslanıp bu konuşmayı nasıl yürüttüğümü izliyor. Sarah'ya her şeyi nasıl anlattığımı duymak, tuhaf gerçekliğimize bir katman daha ekliyor.

"Frances? Emma, neye bulaştın sen?"

"Her şeyi anlatamam. Sadece tanıdık bir ses duymaya, Emma'nın tüm bunlardan önce de var olduğunu hatırlamaya ihtiyacım vardı."

"Elbette vardın! Şu anda da varsın! Zengin bir suçlunun seni giydirmesi, senin için bir şey ifade etmez—"

"Beni koruyor," diye sözünü kestim, şiddetine kendim bile şaşırarak. "Bana dokunduğu için bir adamın parmaklarını kırdı. Bana görünmez olmaktan daha fazlasını öğretiyor."

"Sen benim için asla görünmez olmadın," dedi Sarah yumuşak bir sesle. "Annemin ölümünde bana yardım eden en iyi arkadaşımydın. Emma, ya Tommy? Bu adam kardeşinden haberdar mı?"

"Biliyor," diyorum sessizce, Alessandro'nun keskin dikkatinin farkında olarak. "Her şeyi biliyor. Hapishanede çürüyen Tommy hakkında."

"Seninle neden evlendi? Seni nereden tanıyordu? Seni buna mı zorladı?"

Gülüyorum. "Bir Rosetti, bir hizmetçiyi kendisiyle evlenmeye zorlamaz."

"Emma, bu çılgınlık—"

"Gitmem gerek," diyorum ve Alessandro'nun kapı eşiğinden uzaklaştığını görüyorum. "Sadece sesini duymam gerekiyordu. Unutma, kimseye söyleyemezsin."

"Emma, bekle. Yardıma ihtiyacın varsa, kaçman gerekiyorsa—"

"Kaçmaya ihtiyacım yok." Kelimeler ağzımdan emin ve kendinden emin bir şekilde çıkıyor ve midemde bir burkulmayla gerçekten de orada olduğumu anlıyorum. "Tam da olmam gereken yerdeyim. Kendine iyi bak. Seni seviyorum."

Cevap vermesine fırsat vermeden, şüpheleri bu hayatta kalmak için kurduğum her ne varsa onu etkilemeden telefonu kapatıyorum.

Alessandro, göz göze gelmeden yanından geçişimi izliyor. İkimiz de telefon görüşmesinden, arkadaşımın dehşetinden, onu savunmamdan bahsetmiyoruz. Sessizlik, ikimizin de düşündüğü ama söylemediği şeylerle ağırlaşıyor.

Dün gecenin vaatleri, sabahın ertesindeki morluklar gibi aramızda asılı kaldı, görünmez ama dokunulduğunda hassas. Yıldızların altında vaat ettiği bozulma daha küçük şekillerde gerçekleşti: başparmağı nabzımda, nefesi boynumda, benim utanç verici ıslak sıcaklığım onu dizginlediğimde.

Yatak odamızın yanındaki oturma odasına girip, başkasının hayatına ait pahalı eşyalara dokunuyorum. Gökkuşağı ışığını yansıtan kristal bir sürahi. Her hareketiyle zenginlik fısıldayan ipek perdeler. Her nesne bana Emma'nın dünyasından ne kadar uzaklaştığımı hatırlatıyor. Ya da kimin bakış açısı önemliyse, yükseldiğimi.

O koridorda bambaşka biri olarak yürümemin üzerinden iki hafta geçti. İki hafta boyunca tasarımcı kıyafetleri, gözetimli özgürlük ve beni hem değerli hem de kırılğanmışım gibi izleyen bir koca. Yerleri silen hizmetçi kız, bir zamanlar rüyamda gördüğüm bir hayalet gibi hissettiriyor.

Boy aynasındaki yansımamı görüyorum ve donup kalıyorum.

Arkama bakan kadın koyu mavi ipekten bir tasarımcı elbisesi giymiş. Pırlanta küpeler ışığı yansıtıyor, alyans elime ağırlık yapıyor, inci bir bilezik bileğimi sarıyor. Her parça beni onun, Bayan Rosetti'nin, hizmetçi Emma'dan başka her şeyin simgesi yapıyor.

Karşımda dikilen kadın herhangi bir mafya karısı olabilirdi. Pahalı, boş, sadece kocasının gücünün bir uzantısı olarak var olan. Kaç kişi benim durduğum yerde durup, kocalarının imparatorluğunda kayboluşlarını izledi?

"Seni tanımıyorum," diye fısıldıyorum tasarımcı kıyafetleri içindeki yabancıya.

Mücevherleri çıkarırken ellerim titriyor, her parça bir öncekinden daha ağır. Önce küpeler, sonra bilezik, her çıkarılışında bir türlü tam oturmayan deri dökülüyor gibi. Evlilik yüzüğü takılıyor, tabii ki takılıyor ve eklemimden geçirecek kadar çevirmem gerekiyor. Vücudum bile Emma'ya ihanet ediyor, Bayan Rosetti'nin zincirlerini yerinde tutmak için şişiyor.

Kadife kanepeye gömülürken tasarımcı elbise tenime fısıldadı; hizmetçi maaşımla aylarca alabileceğim pahalı bir

kumaştı. Oturma şeklim bile değışti. Omurgam dik, ayak bileklerim çapraz, böyle yerlere ait birinin duruşu.

Ta ki ben düşene kadar.

Alessandro beni kanepede ağlarken buldu; özenle uyguladığım makyajım artık bana aitmiş gibi hissettirmeyen yanaklarımdan aşağı siyah damlalar halinde akıyordu. Yanıma diz çöktü, sanki yaralı bir hayvana yaklaşıyormuş gibi dikkatli ve kontrollü hareketlerle.

"Söyle bana," diyor sadece.

"Kim olduğumu bilmiyorum." Kelimeler kesik kesik çıkıyor. "Sarah telefonda bir yabancıнын sesini duymuş. Sen var olmayan biriyle evlendin. Ve ben tanımadığım bir şeye dönüşüyorum."

Başparmağı yıkıcı bir nezaketle gözyaşını siliyor. "Islaksın," diye gözlemliyor ve ikimiz de sadece gözyaşlarını kastetmediğini biliyoruz. Bacaklarım istemsizce kasılıyor, vücudum çöküntüye rağmen yakınlığına tepki veriyor. Bana yaptığı buydu, dağılırken bile onu arzulamamı sağladı.

"Sen benim karımsın."

"Sanki her şeyi çözecekmiş gibi söylüyorsun."

"Öyle değil mi?"

"Beni kendine ait kılmak için iki haftan vardı. Ben de kendimi unutmak için iki haftam oldu. İkimiz de henüz bitmedik."

Sanki her gözyaşı izini ezberliyormuş gibi yüzümü inceliyor. "Olman gereken kişi oluyorsun. Uşak değil, sahte mirasçı değil. Yeni bir şey."

"Yarattığın bir şey." Bu tam olarak bir suçlama değil.

"Yarattığımız bir şey." Elleri yüzümü çerçeveliyor, gözleriyle buluşmamı sağlıyor. "O şapelden beri değişmediğimi mi sanıyorsun? Kendini iddia etmenin beni hiç beklemediğim şekillerde değiştirmediğini mi sanıyorsun?"

Bu itiraf ikimizi de şaşırtıyor. Alessandro Rosetti değiştiğini, etkilendiğini kabul etmiyor. Ama işte burada,

pahalı bir halının üzerinde diz çökmüş, kazara evlendiği hizmetçi kıza teselli sunuyor.

"Kabul ediyorum," diye fısıldıyorum. "Bu hayat, bu kıyafetler, sen. Her şeyimi kaybetmek anlamına geldiğini bilsem de senin olmayı kabul ediyorum."

"Kaybetmiyorum. Dönüşüyorum." Beni göğsüne doğru çekiyor ve ben de buna izin veriyorum, beni boğan şey olsa bile, bir çapa ihtiyacım var. "Hâlâ yıldızları seven kızsın. Hâlâ ailesi için her şeyi feda edebilecek kadınsın. Pamuk yerine ipek giydiğin için o parçalar kaybolmuyor."

Kolonyasının altında bir şey var, barut belki, ya da onun gibi adamlara yapışan metalik şiddet kokusu. Bir bağımlı gibi içime çekiyorum, bana verdiği güvende hissinden nefret ediyorum.

Kollarının bana dolanması hem güvenlik hem tehlike hissi veriyordu, sanki hem ev hem sürgün gibiydi.

"Benim kadar senin de olduğunu biliyorsun," diyor. "Şimdilik bu kadar gerçek yeter."

Aramızda "yeter" kelimesi yankılanıp duruyor. Sahip olmak ona yeter. Ama içimde yanan, dile getiremediğim soru şu: Onun olmak bana hiç yetecek mi?

"Ama bu benim için yeterli mi?" Soru, onu durduramadan ağızından çıkıyor, duymaması için omzuna doğru fısıldanıyor.

Elbette duyuyor. Alessandro her şeyi duyuyor, özellikle de söylemek istemediğim şeyleri.

Kolları beni sıkıca sarıyor ve bir an cevap vermem için beni zorlayacak gibi görünüyor. Bunun yerine, ben parçalara ayrılırken beni tutuyor. Emma, Frances, Bayan Rosetti, hiçbiri artık tam olarak bana uymuyor.

"Başaracaksın Stellina," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Kim olmak istediğine sen karar vereceksin."

İroni gözümünden kaçmıyor. Her şeyi kontrol eden adam bana bu tek seçeneği sunuyor. Ama belki de mesele budur. Belki de şu anda önemli olan tek kimlik, bu kırık parçalardan inşa etmeyi seçtiğim kimliktir.

Kendimi geri çekip ona bakıyorum, her geçen gün beni yeniden şekillendiren bu güzel canavara. "Ya senin sevmediğin biri olmayı seçersem?"

Gülümsemesi hem tehlikeli hem de şefkatliydi. "İmkansız. Senin her halin bana ait."

Dudakları alnıma değiyor, göğsümün ağrmasına neden olacak kadar nazik.

"Bu gece bana yıldızları göster," diyor Alessandro saçlarıma doğru. "Bana Emma Rosetti'nin onlarda ne bulduğunu göster."

Eli sırtımdan kalçama kaydı, beni kendine doğru çekerken sahiplenici bir şekilde daha sıkı kavradı. Tahrikinin karnıma baskı yaptığını hissettim ve vücudum anında tepki verdi, uyluklarımın arasında sıcaklık birikti.

"Ve bir gece, belki bu gece değil ama yakında bir gece, bana sevdiğin tüm takımyıldızlarını gösterdikten sonra," sesi tüm vücudumu ihtiyaçla kasılmaya zorlayan o tehlikeli fısıltıya dönüştü, "sana yıldızları görmenin yeni yollarını öğreteceğim."

Ayağa kalkıp beni de beraberinde yukarı çekiyor, ellerini belime doluyor. Ağzı kulağıma ulaşıyor, nefesi tenime değiyor. "Dizlerinin üstüne çök, Stellina. Perseus ve Andromeda'nın altında. Emma Rosetti'nin tam olarak ne olmak için doğduğunu orada öğreneceksin."

Sesindeki karanlık vaat karşısında bacaklarım pes etmek üzereydi. Başparmağı göğsümün hemen altında, göğüs kafesim boyunca okşuyordu ve farkında olmadan dokunuşuna doğru eğiliyordum.

"Artık rol yapma, kavga etme," diye devam ediyor. "Sadece ikimizin de özlediğini bildiğimiz şeye teslim ol."

Eli boğazıma doğru kaydı, parmakları nazikçe ama apaçık bir sahiplenmeyle etrafını sardı. Nabzım avucunda hızla çarpıyor ve beni ıslatan o tehlikeli gülümsemeyle gülümsüyor.

"Yakında Emma, yolsuzluğunun hesabını soracaksın. Ve ben sana tam olarak ihtiyacın olanı vereceğim. Sadece

benim verebileceğim şeyi." Başparmağı nabız noktama bastırıyor. "Düğün gecemizden beri hayalini kurduğun her karanlık şeyi."

Nefes alamıyorum, düşünemiyorum, sadece gelecek olanın vaadini hissedebiliyorum. Bir zamanlar kaçış anlamına gelen yıldızlar, şimdi gönüllü yıkımımın tanıkları oluyorlar.

"Yakında," diye fısıldıyorum, bu kelime kaderimi mühürlüyor.

Gülümsemesi yırtıcı ve tatmin edici bir hal alıyor. "Aferin kızım."

13 - Alessandro

"Bunu yapmak zorunda değilsin Stellina," diye mırıldandım siyah Mercedes'imiz St. Mary Mezarlığı'na yaklaşırken, ama Emma'nın çenesi, düşün gecemizde ilk dikkatimi çeken aynı inatçı kararlılıkla sabitlenmişti.

Şoförüm Tony, mezarlık kapılarından rahatça geçiyor, uzun yoldan giderken ben de tehditleri taradım. Köşkten itibaren bizi üç araba takip etti: ikisi beklenen güvenlik görevlisi, biri de elimi kaburgalarımaya sıkıştırdığım Glock'a doğru sürükleyen gümüş renkli bir sedan. Sabah güneşi ağaçların arasından sert açılarla geçiyor, her şeyin çıplak ve açıkta görünmesine neden oluyor. Sırların çatlaklardan sızması için mükemmel bir hava.

Emma, siyah tasarımcı kıyafetiyle yanımda oturuyor; yüzünü gizleyen bir peçe, ellerindeki titremeyi gizleyemiyor. İpek, her hareketiyle zenginliği fısıldıyor. Ama o pahalı zırhın altında Emma parçalanıyor. Evlendiğim gerçek kadın, performans değil.

"Mariam benim arkadaşımdaydı," diyor, gözyaşlarının tehdit edici olduğunu bilmeme rağmen sesi sakin. "Bayan Panbury bakmıyorken mutfaktan gizlice elma çalardık."

Peçesinin siyah örgüsünün ardından profilini inceliyorum; ölmüş bir arkadaşını onurlandırmak için tehlikeye atılmakta ısrar eden bu kadın. Dünyamdaki çoğu kadın, hizmetçilerinin adını bile bilmez, hele ki cenazelerine katılmak için ifşa olma riskini göze almayı hiç düşünmez. Çantasına yapışıp, parmak eklemleri bastırılmış kederle bembeyaz olunca, göğsümde karanlık bir kıpırtı oluşuyor. Böyle savunmasızken, duygularını zar zor bastırarak titrerken, ortama rağmen aletin kıpırdandığını

hissediyorum. Onun beni koruma ihtiyacı yüzünden sertleşecek kadar hastayım.

"Hewsonlar burada olacak," diye hatırlatıyorum ona, gerçi zaten biliyor. "Seni sınayacaklar."

"Bırakın gitsinler." Sesinde çelik bir ton var şimdi, benim de onun teslimiyetinin altında yavaş yavaş ortaya çıkardığım çelik tonuyla aynı. "Elveda demem gerek."

Mezarlık, biçilmiş çimenlerin üzerinde kırık dişler gibi uzanan mezar taşlarıyla önümüze uzanıyor. Kuru bir Haziran rüzgarı, yeni sürülmüş toprağın ve solan çiçeklerin kokusunu taşıyor. Arsaların daha küçük, taşların daha sade olduğu arka tarafta, siyah giysili bir grup insan, tahta bir tabutun etrafını sarıyor. Gösterişli bir şey yok, sadece çam tahtaları ve aylar içinde kararacak pirinç kulplar.

Tony park ederken, toplanmış yas tutanları inceliyorum; zihnim çoktan kaçış yollarını ve olası silahları hesaplıyordu. O mezar taşı bir kafatasını çatlatabilirdi. Cenaze kürsüsünde çiçekler vardı: metal, keskin kenarlar. Çeşitli evlerden hizmetçiler alanı dolduruyordu; duruşları uzun çalışma saatlerini ve yorgun kemikleri anlatıyordu. Düğün hazırlıklarından tanıdığım birkaçını, Mercedes'imden çıkan Hewson kızına benzeyen şeyi gördüklerinde yüzlerinde şaşkınlık ifadesi belirliyordu.

"Unutma," diyorum, çıkarken Emma'nın koluna girerek, "onu neredeyse hiç tanıımıyordun. Sana çay getiren nazik bir hizmetçiydi. Başka bir şey değil. Ve diğer hizmetçilerin yüzünü görmesine izin veremezsin. Peçeni indir."

Başını sallıyor ama bedeninin benimkine bastırıldığı yerde gerginliğin zonkladığını hissediyorum. Bu hizmetçilerin her biri Emma'yı tanıyor, Frances'i değil. Herhangi biri tek bir yersiz selamla onu mahvedebilir. Parmaklarım sahiplenici bir şekilde kolunu sıkıyor. Birinin onu ifşa etmesi düşüncesi, içimde karanlık ve istekli bir şiddet dalgası yaratıyor.

Mezara yavaşça yaklaşıyoruz, elim belinin altında. Herkes görsün ki Frances Rosetti benim korumam altında.

"Bay ve Bayan Rosetti," hizmetçilerden biri, işten yıpranmış elleri olan yaşlı bir kadın, bir şeyler söylemeye başlıyor, sonra duruyor, karımın yüzünde tanıdık ama bir o kadar da yanlış bir şey fark edince yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor.

"Karım saygılarını sunmak istedi," diyorum usulca, yeni beliren tanınma hissini susturarak. Sesim, şiddetin öncesindeki, erkekleri sokak aralarında kanlar içinde bırakan türden bir otorite taşıyor. "Böyle beklenmedik bir trajedi takdiri hak ediyor."

Kadın geri çekiliyor.

Hewson'lar leşlere saldıran akbabalar gibi geliyorlar, siyah Town Car'ları onları bulduğumuz yerden altı metre öteye kusuyor. Bayan Hewson'ın bakışları hemen Emma'ya kilitleniyor, hesaplamalar yüz hatlarını yırtıcı bir ifadeye büründürüyor. Parmaklarım ceketimdeki bıçağı arıyor, Bayan Hewson'ın boğazının ne kadar kolay açılacağını, kanının tasarımcı ayakkabılarında nasıl birikeceğini hayal ediyorum.

"Canım!" Bayan Hewson'ın sesi, gözlerine ulaşmayan tatlılıkla mezarlığın öbür ucuna kadar ulaştı. "Gelmen ne kadar düşünceli bir davranış. Yine de küçük Mariam'ımızı hatırlamana şaşırdım."

Test hemen başlıyor. Emma'nın omurgasının avucumda dikleştiğini hissediyorum, kederli duruşunu korurken bile vücudu savaşa hazırlanıyor. Tanrım, tehditlere karşı duruşu, onu en yakın mezar taşının üzerine eğip cesaretinin bana neler yaptığını ona göstermek istememe neden oluyor.

"Bazı iyilikler sizinle kalır," diyor Emma dikkatlice, zekası performansından belli oluyor.

Bayan Hewson, Emma'nın kolunu kavlıyor, manikürlü tırnakları o kadar sert batıyor ki karımın irkildiğini görüyorum. İzler moraracak, şefkat kisvesi altında kasıtlı bir zarar. Çenem kasılıyor, göğsümde çok sıkı sarılmış bir yay gibi şiddet kıvrılıyor. Daha azı için parmaklarımı

kırdım. Benim olanı işaretlemeye cesaret eden adamlara kendi dişlerini yedirdim.

"Ah, evet," diye devam etti Bayan Hewson, tutuşunu daha da sıkılaştırarak, "Mariam'la verdiğiniz o güzel çay partilerini hatırlıyor musun? Sana mutfaktan lavantalı özel bisküviler getirirdi, değil mi?"

Yalan. Ağzının acımasızca kıvrılmasından, Bay Hewson'ın arkasında rahatsızca kıpırdanmasından anlayabiliyorum. Frances'in ne bildiğini, Emma'nın neyi kabul edeceğini, bu oyunu ne kadar iyi oynayabileceğini test ediyorlar. Taze toprak kokusu, Bayan Hewson'ın mide bulandırıcı parfümüyle karışıyor ve midem bulanıyor.

Emma başını hafifçe eğdi, hızlı düşünmesi onu kurtardı. "Mariam'ın hizmeti her zaman... unutulmazdı."

Ne kabul ne de inkar. Zeki kız. Benim zeki küçük yalancım onların tuzaklarından kurtulmayı öğreniyor.

"Gerçekten de öyle." Bayan Hewson'ın gülümsemesi camı parçalayacak gibiydi. "Bugünlerde hizmetçilerde böyle bir sadakat nadir görülüyor. Sizce de öyle değil mi Bay Rosetti?"

"Sadakat bizim dünyamızda her şeydir Bayan Hewson. Hizmetçilerin işverenleri hakkında sakladıkları sırlar da öyle." Bakışlarımı anlamlı bir şekilde tahta tabuta, sonra da şimdi solgun yüzüne çevirdim. "Mezarlarına ne götürdükleri inanılmaz. Ya da götürmedikleri. İsteksiz kaynaklardan bilgi toplama konusunda çok... titiz olduğum bilinir."

Yüzü bembeyaz kesildi, parmakları Emma'nın kolunu sıkmayı bıraktı. Diğer elinin çanta askısını daha sıkı kavramasını, parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izledim; korku, az önceki özgüveninin yerini aldı. Sözlerimi algılıyor: tehdit mi, gözlem mi? Aslında ikisi de. Tamamen ne kadar aptal olmaya karar verdiklerine bağlı.

"Sadık hizmetkârlardan bahsetmişken," diye devam ettim sohbet edercesine, "onların onlarca yıldır seninle olduğunu bilerek çok rahat uyumalısın. Ailenin..."

alışkanlıkları hakkında yıllarca biriktirdiğin bilgiler. Mali kayıtlar, kişisel tercihler, Bay Hewson'ın kullandığı ve tam olarak reçete edilmeyen o özel ilaçlar."

Bay Hewson, iş adamı maskesinin altında kendi korkusunu zar zor gizleyerek öne çıktı. "Belki de ayın başlasa iyi olur."

"Elbette." Emma'yı Bayan Hewson'ın zehirli varlığından uzaklaştırırken, kolunda oluşmaya başlayan kırmızı izleri fark ettim. Her iz, faiziyle birlikte tahsil edeceğim bir borç. "Kimsenin son istirahatını geciktirmek istemeyiz. Ya da bir başkasınınkini hızlandırmak."

Rahip, mezar başında dururken, sıradan dualar okuyor. Emma, Frances'in maskesiyle mükemmel bir şekilde soğukkanlılığını koruyor; kişisel bir kederden ziyade, uzak bir sempatinin ideal bir resmi. Ahşap tabuta çarpan toprağın sesi mezarlıkta yankılanıyor, her bir gümbürtü, bir şeylerin kırılmasını geri sayan bir kalp atışı gibi. Ta ki her şey değişene kadar.

Yas tutan birinin arkasından üç çocuk çıkıyor. En büyüğü sekiz yaşında olabilir, dörtten büyük olamayacak ikizlerin ellerini tutuyor. Belli ki bu özel gün için ödünç alınmış, dar siyah giysiler giyiyorlar, yüzlerinde yeni yetimlerin o boş ifadesi var.

"Anne," diye sızlandı ikizlerden biri. "Annem nerede?"

Emma'nın nefesi kesiliyor, sadece benim duyabildiğim kadar küçük bir ses. Perdenin ardından gözyaşlarının akmaya başladığını görüyorum; yapmacık bir kederin süs gözyaşları değil, arkadaşının çocukları için içten, ruhun derinliklerinde bir acı. Emma, Frances'in zırhından kanıyor. Tüm vücudu bana karşı titremeye başlıyor, tıpkı düğün gecemizde olduğu gibi ama bambaşka sebeplerden dolayı titriyor.

"Üç çocuk," diye fısıldadı, bitkin bir şekilde. "Üç bebeği vardı ve şimdi..."

Bayan Hewson'ın başı bize doğru hızla dönüyor, kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi zayıflık hissediyor. Diğer

yas tutanlar da fark etmeye başlıyor. Hewson prensesi, neredeyse hiç tanımadığı bir hizmetçi için neden bu kadar çok ağlıyor?

Sanmıyorum. Sadece hareket ediyorum, Emma'yı göğsüme doğru çekiyorum, vücudumu kullanarak onun gerçek kederini meraklı gözlerden saklıyorum. Gözyaşları hemen gömleğime sızıyor, sıcaklığı pahalı pamuğu yakıyor. Hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken elleri ceketimi kavlıyor ve beni becermeye çalışıyor, korumama tamamen teslim olması, aletin seğirmesine neden oluyor. Onun savunmasızlığından, bu anda bana tamamen güvenmesinden dolayı daha da sertleşecek kadar midem bulanıyor.

"Seni yakaladım," diye mırıldandım saçlarına doğru, sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle. "Nefes al, Stellina."

"Onlar için ölümüne çalıştı," diye fısıldadı Emma göğsüme, kederi bastırılmayacak kadar taze. "On altı saatlik günler, hiç şikayet etmeden, sadece onları doyurmaya çalışarak ve şimdi yalnızlar ve..."

"Şşş." Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum, bir elimle başının arkasını okşuyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor. Gözlemciler için, annesiz çocukların trajedisiyle boğuşan hassas karımı teselli ediyormuşum gibi görünüyor olmalı. Onu gerçekten insan olarak gören birinin yasını tuttuğunu bilmelerine gerek yok. Kollarımda titrerken, bana sadece koruma değil, aynı zamanda teselli de istiyor. Tanrım, gözyaşları ne zaman yara gibi gelmeye başladı?

Annesinin inatçı çenesine sahip en büyük kız çocuğu, Emma'ya kanımı donduran bir anlayışla bakıyor. Karımı meraklı gözlerden uzaklaştırıyorum.

"İhtiyacın olan zamanı ayır," diyorum ona, onu göğsüme bastırarak, her hıçkırığın içimde titrediğini hissederek. "Seni yumuşak kalpli sansınlar. Bu, diğer alternatifinden daha iyi."

Gömleğime başını bastırarak kendini toparlamaya çalışıyor. Gözyaşları akmaya devam ediyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum, kendime bunun bir strateji olduğunu söylüyorum ama aslında onun acısı göğsümde bir şeylerin çatlamasına neden oluyor.

Mercedes'e doğru yavaşça ilerliyoruz, diğer yas tutanlar önümüzden ayrılıyor. Fısıltıları bizi takip ediyor, merak ediyor, sorguluyor. Tony motoru çoktan çalıştırmış, her zamanki gibi verimli.

Mercedes'e geri döndük, Tony ile aramızdaki gizlilik camı kalkık, Emma nihayet meraklı gözlerden kurtuldu. Kendini tamamen bıraktı, hıçkırıklar dalga dalga gelirken ben onu tutuyordum, kolum omuzlarına dolanmıştı. Onu kendime doğru çekerken deri koltuklar gıcırđıyordu, sanki bu özel alan için yaratılmış gibi vücudu benimkine tam oturuyordu.

"Özür dilerim," diye inledi gözyaşları arasında. "Neredeyse her şeyi mahvediyordum. Bayan Hewson izliyordu ve ben..."

"Mükemmel iş çıkardın," diye sözünü kestim, öfkemle ikimizi de şaşırtarak. Benim dünyamda duygu göstermek zayıflıktır, sömürölmesi veya cezalandırılması gereken bir şeydir. Ama Hewsonlar yırtıcı hayvanlar gibi etrafını sararken onun o keder ve aldatmaca mayın tarlasında gezinmesini izlemek? "Gizliliğini korurken arkadaşına saygı gösterdin. Bu, çoğu insanın sahip olmadığı bir güç ister."

Hafifçe geri çekilip yüzümü inceledi. "Kızgın değil misin?"

"Etkilendim." Bu itiraf beni şaşırttı, dilimde tuhaf bir his bıraktı. "İmkansız bir baskıyla karşı karşıya kaldın ve yıkılmadın. Emma ve Frances de hayatta kaldı. Artık bir ekibiz, Stellina. Sana zarar vermek isteyen herkese karşı müttefikiz."

Araba bizim sığınağımız haline geliyor, gizlilik camı kimsenin bu ham dürüstlük anına tanık olmasını engelliyor. Yüz ifadesinde bir değışiklik oluyor. Sadece çaresiz bir

bağımlılığın olduğu yerde güven filizleniyor. Bu dönüşüm, midemin burkulmasına, uyarılma ve hayranlığın incelemek istemediğim şekillerde iç içe geçmesine neden oluyor.

"Onları tehdit ettin. Hewson'ları. Beni onun sorularından korudun."

"Ve tekrar baskı yaparlarsa tehdit etmekten fazlasını yaparım." Bu söz, amaçladığımdan daha karanlık çıkıyor, genellikle dizginlediğim türden bir şiddetle keskinleşiyor. "Bir daha sana zarar vermelerine izin vermeden önce, onlara kendi dişlerini yediririm. Sadık hizmetkarların sır sakladığından bahsettiğimde nasıl sertleştiklerini gördün mü? Çalışanlarının neler bilebileceğinden korkuyorlar. Güzel. Korku, insanları dikkatli yapar."

"Ya da tehlikeli," diyor Emma yumuşak bir sesle.

"Denesinler." Bayan Hewson'ın kolunda bıraktığı, morarmaya başlayan izleri takip ediyorum. Her iz kataloglanmış, ilerideki misillemeler için saklanmış. "Sana söz veriyorum Stellina, çok sessizce, kimsenin nedenini bilmeden, sana koydukları her izin bedelini ödeyecekler. Sebep oldukları her gözyaşının. Her acı anının. Bayan Hewson sabah çayını mı seviyor? İçine acı bir şey karıştırılmışsa yazık olur. Bay Hewson'ın ilaçları mı? Dozajları ayarlamak çok kolay."

Sesimdeki soğuk kesinlik onu ürpertiyor ama geri çekilmiyor. Hatta, daha da yaklaşıyor. "Gerçekten yaparsın, değil mi? Benim için onlara zarar verirsin?"

"Onlara zarar vermekten daha kötüsünü yaparım." Gerçek, arabanın güvenli mahremiyetinde aramızda ağır bir yük gibi duruyor. "Sen benimsin Emma. Bu, kederinin, düşmanlarının, acının intikamını almam gerektiği anlamına geliyor. En ufak bir çürüğe kadar."

Dışarıdan Chicago geçiyor, şehrin silüeti cam ve çelikten oluşan bir bulanıklıkla kaplı.

"Şu çocuklar," dedi Emma aniden. "Mariam'ın çocukları. Biz... siz..."

"Hazırlandı," diyorum ona, havaleleri göstermek için telefonumu çıkarırken. "Her biri için sessizce yönetilen bir vakıf fonu. Tam eğitim, yaşam masrafları, her şey. Hiçbir şeye ihtiyaçları olmayacak."

Yanaklarından taze yaşlar süzülüyor ama bunlar farklı. Yas tutmaktan ziyade minnettarlık. "Onları tanımıyorsun bile."

"Senin için önemli olan biri için de önemli olduklarını biliyorum." Başparmağımla gözyaşlarını siliyorum, tuzu bir öpücükten daha samimi geliyor. "Yeter."

Kolumu ona daha sıkı sarıyorum, direncinin son damlasının da kaybolduğunu hissediyorum. Başını göğsüme yaslıyor, tamamen korumama teslim oluyor. Ve o anda, gözyaşları tenimde ve kederinin ağırlığı kollarımdayken, onu güvende tutmak için her şeyi yapacağımı fark ediyorum. Karım ya da malım olduğu için değil, içimdeki bir şeyin hayatta kalmak için ona ihtiyacı olduğu için.

14 - Emma

Yetim çocuklar için düzenlenen yardım yemeği, bekar bir anne olan arkadaşınızın cenazesinden yeni döndüğünüzde acımasız bir şaka gibi geliyor.

Chicago Tarih Derneği balo salonuna kristal avizeler ışık saçıyor ve şehrin en nüfuzlu iki yüz kadını göz alıcı avcılara dönüştürüyor. Alessandro'nun yirmi günlük koçluğu beni buna hazırlamamış. Krem rengi Chanel etek takım elbisemle baş masada oturuyorum. Alessandro bu sabah onu seçti, beni bir oyuncak bebek gibi giydirirken parmakları her düğmenin üzerinde oyalanıyor, sırada hangi çatalın olduğunu hatırlamaya çalışıyor.

"Rosetti ailesinin yetimlere olan cömertliği efsanevi," diye coşkuyla haykırıyor sağımdaki kadın, elmasları her hareketiyle ışıltıyor. "Kaynanan seninle çok gurur duyardı."

Başımı sallıyorum, gülümsüyorum, lafı saptırıyorum. Alessandro'nun annesi öldü, Frances'in de bildiği gibi. Emma bunu mutfak dedikodularından öğrenmiş. Olmam gereken kadın, bu gerçeklerin arasında bir yerde var oluyor.

Balo salonunun karşısında, Alessandro barın yakınında iş yapıyor ama gözleri birkaç dakikada bir beni buluyor. Kontrol ediyor. Koruyor. Sahipleniyor. Bakışlarının ağırlığı, tasarımcı yününün altındaki tenimin kızarmasına, masanın altında bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyor.

"Ah, bakın," diye fısıldadı masadaki arkadaşım, "Bayan Rourke geliyor."

İsmin benim için hiçbir anlamı yok, ama eminim ki olmalı. Yetmişli yaşlarında, inci takmış, kış kadar keskin bir gülümsemeyle yaklaşan kadını izliyorum. Kalabalığın

arasından, Musa'nın denizi ikiye ayırması gibi geçiyor, ölümlüler kenara çekiliyor.

"Bayan Rosetti," diyor, sesi dikkat çekecek kadar gür. "Alessandro'nun gizemli geliniyle nihayet tanışmak ne hoş."

Onu selamlamak için ayağa kalkıyorum ve hemen bir hata yaptığımı anlıyorum. Toplumun yumuşaklığı yerine hizmetçi gibi hızlı bir şekilde ayağa kalktığımda gözleri kısılıyor. Peçetemi düzeltirken gözleri ellerimde dolaşüyor, Bayan Hewson'ın işimi incelerken bana attığı aynı hesapçı bakışla.

"Bayan Rourke." Elimi uzatıyorum ama o, parfümü baygın bir halde, havadan öpüyor.

"Sevgili dostum Sofia, Avrupa'dan yeni döndüğünü söyledi. Louvre Müzesi'ne gittin mi?" diye soruyor, yanımdaki boş sandalyeye, yemeğiyle oynamaya hazırlanan bir kedi gibi yerleşirken. "Tabii ki kalabalıktan kaçınmak için özel bir tur."

"Elbette," diyebiliyorum, daha önce de işe yarayan aynı belirsiz cevabı. "Akşam gösterimini severim. Resimleri en iyi, şey, ışıkların altına koyar."

"Gerçekten de." Garip cümlem karşısında gülümsemesi daha da genişledi.

Bakışlarını takip edip narin porselenin etrafına sarılmış ellerime bakıyorum, sanki kaçacağından korkuyormuşum gibi. Kendisine ait olmayan değerli bir şeyi koruyan bir hizmetçi gibi. Diğer kadınların yaptığını gördüğüm gibi, tek elle, serçe parmağım dışarıda olacak şekilde kavramaya başladığımda yüzüm yanıyor.

"Ne kadar da ferahlatıcı," diye devam ediyor Bayan Rourke, masamızın duyabileceği kadar yüksek sesle, "birinin geleneksel görgü kuralları eğitiminden bu kadar... etkilenmediğini görmek."

Etrafımızdaki kadınlar gergin bir şekilde kıkırdıyorlar. Suda kan kokusu alıyorlar ama kimin kanından olduğundan emin değiller.

Omurgamı daha da dikleştirip, olmam gereken kişiliğe bürünüyorum. "Yapaylıktan ziyade gerçeqliği tercih ederim."

"Dediğim gibi, ne kadar ferahlatıcı."

Su bardağıma uzanırken ellerim titriyor, neredeyse devrilecekti. Birkaç kadın bunu fark edip kaşlarını kaldırıyor.

"Dikkatli ol," diyor Bayan Rourke tatlı bir sesle. "Alışık olmadığın bu ortamlar çok bunaltıcı olabilir."

Alessandro'nun dikkati odanın diğer ucundan keskinleşiyor. Konuşmasını yarıda keştiğini görüyorum ama Bayan Rourke henüz bitirmemiş.

"Söyle bakalım," dedi, sesi boğuk çıkıyordu, "kıızlık soyadın neydi? Rosetti olmadan önceki soyadın?"

Soru bir giyotin bıçağı gibi havada asılı kalıyor.

"Hewson," diyebiliyorum ama sesim titriyor.

"Ah evet, yeni para. Sanırım bu açıklıyor." Bayan Rourke'un gülümsemesi yırtıcı bir hal alıyor.

Diğer kadınlar skandalı sezerek bana doğru eğiliyorlar. Göğsüm sıkışıyor, nefesim daralıyor.

"Büyüleyici," diye devam ediyor masaya dönerek, "evliliğin insanları nasıl değiştirdiğini görmek. Bazıları yeni konumlarına yükseliyor. Diğerleri..." Bakışları üzerimde geziniyor. "Eh, para üremeyi satın alamaz, değil mi?"

Sözleri derinden etkiliyor. Çünkü haklı. Buraya ait değilim ve asla da olmayacağım.

Nefes alamıyorum. Oda hafifçe dönüyor, izleyen yüzler birbirine karışıyor. Haklı. Ben hiç kimseyim. Çalıntı kıyafetler giymiş, önemli biriymiş gibi davranan bir hizmetçi kız.

"Affedersiniz," diye fısıldadım, fazla hızlı ayağa kalkarak. Sandalyem mermere sürtündü, ses yankılandı.

"Aman Tanrım," diyor Bayan Rourke sahte bir endişeyle. "Umarım hasta değilsindir."

Kaçıyorum. Zarifçe değil, onurlu bir şekilde değil, bir avcıdan kaçan avın çaresiz hızıyla. Topuklarım mermere

çarparak banyoya doğru koşarken, yalnız kalana kadar akmasını istemediğim gözyaşlarımla bulanıklaşan görüşümle.

Arkamdan banyo kapısı kapanıyor, balo salonunun gürültüsünü bastırıyor. Mermer tezgaha tutunup, yaldızlı çerçeveli aynadaki yansımama bakıyorum. Banyonun mermeri soğuk, mükemmel, sanki bu dünyada benim olmayan her şey gibi. Yansımam gözyaşlarıyla parçalanıyor.

Bana bak. Chanel takım elbise. Boynumda elmaslar. Saçlarım bu sabah profesyoneller tarafından şekillendirildi. Ve hepsinin altında hâlâ kimse yok. Hâlâ görünmez olmayı öğrenen, bu tür yerleri ovalayan ve bunların hiçbirini hak etmeyen hizmetçiyim.

Nefesim kısa kesik kesik geliyor. Panik atak. Annem öldükten sonraki gecelerden hatırlıyorum, Tommy'yi tek başıma büyütmenin ağırlığı göğsümü ezer, nefes alamam. Parmaklarım Chanel ceketinin düğmeleriyle boğuşuyor, gevşetiyor, nefes almaya çalışıyorum. Lavabonun kenarı avuçlarımı ısıyor, onu kavırıyor, sağlam, gerçek bir şeye ihtiyacım var.

Takım elbise beni boğuyormuş gibi hissettiriyor. Tasarım yün ve beni boğuyor. Bayan Rourke bunu hemen fark etti. Altındaki hizmetçiyi, rol yapan önemsiz kişiyi gördü.

Kapı açılıyor. Başka bir kadının gelip benim aşağılanmama tanık olmasını bekliyorum.

Ama o.

Alessandro kapıyı dolduruyor, yeşil gözleri öfkeyle açlık arasında bir tonla kararmış. İçeri giriyor ve arkasından gelen kilidin tıkırtısını duyuyorum. Paniğime rağmen ses doğrudan içime işliyor.

"Stellina."

"Yapma." Duvara yaslandım, mesafeye ihtiyacım vardı. "Lütfen yapma."

"Seni ağlattı." Soru bile değildi. Çenesi kasıldı, elleri yanlarında yumruk oldu. "O kurumuş kaltak seni ağlattı."

"Doğruyu söyledi." Kelimeler nefes nefese kalmış bir şekilde ağzından döküldü. "Ben hiç kimseyim. Yeni zengin, hiç kimseyim, kılık değiştiriyorum. Birisiymişim gibi davranıyorum."

"Dur." Yaklaşıp beni duvara yaslıyor. Vücut ısısı her şeye rağmen meme uçlarımla sertleşmesine neden oluyor. "Hemen dur."

"Anlamıyorsun," diye hıçkırdım, panik beni pervasızlaştırıyordu. "Bunların hiçbirini istemedim. Para, gösterişli partiler, bunların hiçbirisi."

"Biliyorum." Sesi yumuşak ve tehlikeliydi. "Bırak da seninle ben ilgileneyim."

Dizlerinin üzerine çöküyor.

Manzara nefesimi kesiyor. Bakışıyla odalara hükmeden, yetişkin erkekleri titreten Alessandro Rosetti, Armani takım elbisesiyle banyo zemininde diz çökmüş. Bu pozisyon yüzünü kalçalarımınla aynı hizaya getiriyor ve vajinam imalar karşısında kasılıyor.

"Sen nesin."

"Benim olana tapıyorum." Elleri Chanel eteğimin arasından bacaklarımı buldu, başparmakları gözyaşlarıma rağmen beni ıslatan daireler çizdi. "Sen benim dünyamdaki en değerli şeysin. Bunu anlıyor musun? Düğünümüzde taktığın isim değil. Sen. Emma. Hangi ismi seçersen seç."

"Alessandro."

"Dışarıdaki kadın mı?" Sesi kemiklerimde titreşen bir homurtuya dönüştü. "O bir hiç. Toz. Öldüğü anda unutuldu. Peki ya sen?" Elleri yukarı kayd, tasarımcı eteğini kavradı, parmak uçları çoraplarımla üzerindeki çıplak tene değdi. "Sen her şeyimsin. Saplantım. Kusursuz yozlaşmam."

"Ben hiç kimseyim."

Ağız ipek çorapların arasından iç uyluğuma bastırıyor ve itirazım bir iniltiyle kesiliyor.

"Sen benimsin," diye mırıldandı tenime, dişleri narin kumaşı sıyrıp geçerken. "Ve ben benim olana tapıyorum."

Bana neler yaptığını, sadece nefes aldığında penisimi ne kadar sertleştirdiğini göstereyim."

Eteğimi yukarı iterek altındaki danteli ortaya çıkarıyor. Bu sabah seçtiği Fransız, pahalı bir eteğim var. Zaten sıırıslıklamım, vücudum sıkıntıdayken bile bana ihanet ediyor. Narin kumaşın üzerinde yayılan ıslaklığı görünce gözleri kararıyor.

"Siktir, şu haline bak," diye inledi. "Zaten benim için damlıyor. Aklın şüphe etse bile, amın kime ait olduğunu biliyor."

"Yapamayız. Burada olmaz."

"Yapabiliriz ve yapacağız." Parmakları dantele dolandı ve yavaşça aşağı doğru çekti. "İki yüz kadın dışarıda otururken seni dilimin üzerine boşaltacağım. Saçımı kavrayıp o kaltağın adını unutana kadar yüzümde dolaşacaksın."

Dantel bacaklarımdan aşağı kayıyor, topuklarıma kısa bir süreliğine takılıyor ve sonra kenara fırlatıyor. Serin hava açıkta kalan vajinama çarpıyor ve titrememe neden oluyor. Şimdi tasarımcı eteğinin altında tamamen çıplak, savunmasız ve ağrıyan bir haldeyim.

"Bacaklarını aç," diye emrediyor ve zihnim itiraz edemeden bedenim itaat ediyor.

Dizlerinin üzerinden bana bakıyor, yeşil gözleri sahiplenmeyle parlıyor. "Sana nasıl taptığımı izle. Gözlerini kapatma. Senin için dizlerinin üzerinde kimin olduğunu görmeni istiyorum."

Ağzı, hiç beklemediğim bir anda en mahrem yerimi buluyor, dili tek bir uzun hareketle dokunulmamış kıvrımlarımın arasından kayıyor ve dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Beni ayakta tutan tek şey, kalçalarımdaki elleri ve daha önce hiç tatmadığım bir zevkle tanıştırması.

"Aman Tanrım," diye inledim, ellerim saçlarına doğru uçtu, koyu renkli tutamları kavradım, bu ilk istila karşısında bunalmıştım.

Bu his şok edici ve yabancıydı; daha önce hiç kimsenin keşfetmediği bir alan. Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar savunmasız, savunmasız hissediyorum. Vücudum içgüdüsel olarak ona tepki veriyor, ancak zihnim hâlâ bu yeni hissi kavramakta zorlanıyor.

"Tanrı değil," diye homurdandı masumiyetimin merkezine. "Sadece ben. Kocan daha önce hiçbir erkeğin tatmadığı bir şeyi talep ediyor."

Diliyle beni okşuyor, şişmiş klitorisime geniş vuruşlar ve hedefli dokunuşlar arasında geçiş yapıyor. İki parmağı aniden içime kayıyor, yıldızları görmemi sağlayan o noktayı bulmak için öne doğru kıvrılıyor. Islak sesler mermer duvarlardan yankılanıyor, müstehcen, açıkça belli.

"Ne kadar ıslak olduğunu dinle," diye mırıldandı, parmaklarını daha hızlı hareket ettirerek. "Bu am benim için sıırılsıklam. Elimden aşağı damlıyor. Yüzüme boşalacaksın, değil mi?"

"Alessandro, lütfen."

"Lütfen ne?" Klitorisimi dudaklarının arasına alıp beni çığlık attırdı. "Lütfen sana benden başkası olduğunu unutturayım mı? Lütfen çığlık atana kadar dilimle seni becereyim mi? Lütfen sana tam olarak ne kadar değerli olduğunu göstereyim mi?"

Kilit sallanıyor. Biri içeri girmeye çalışıyor.

"Meşgulüm," diye hırladı Alessandro, ağzını vajinamdan hiç kaldırmadan. "Siktir git."

Adımlar uzaklaşıyor ama nerede olduğumuzun, ne yaptığımızın hatırlatılması içimde karanlık bir heyecan yaratıyor. Vajinam parmaklarının etrafında kasılıyor ve o da bana doğru iniyor.

"Bu hoşuna gidiyor," diye gözlemliyor, üçüncü parmağını da ekleyerek beni esnetiyor. "Kocanın seni dilinle becerdiğini herkesin duyabileceğini bilmek gibi. Herkesin bizi yakalayabileceği bir yerde sahiplenilmek gibi."

Dili tekrar klitorisimi bulurken parmakları daha derine, daha sert bir şekilde iniyor. Bu ikili his, içimde patlayıcı bir

şey yaratıyor. Bacaklarım titriyor, nefesim kesik kesik geliyor, parmaklarım saçlarını öyle bir sıkıyor ki canım yanıyor.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyor. "Beni kullan. Suratımı sür. İhtiyacın olanı benden al."

Kalçalarımı ağzına doğru yuvarlayarak ilk boşalmamın peşinden koşuyorum. Hızı kontrol etmeme izin veriyor, parmakları içimde kıvrılırken, daha önce kimsenin dokunmadığı yerleri keşfederken diline sürtünmeme izin veriyor. Baskı giderek artıyor.

"Gel," diye klitorisime doğru emretti. "Dilime gel. Ne kadar mükemmel olduğunu tatmama izin ver."

Orgazmım şimşek gibi içimden geçiyor. Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum, zevk dalgaları vücudumu sararken çığlık atmamaya çalışıyorum. Vajinam parmaklarının etrafında nabız gibi atıyor, beni çalıştırırken kasılıp gevşiyor.

"Aferin kızım," diye mırıldandı, boşalmamın her damlasını yalayarak. "Mükemmel, güzel karım. Benim için çok zor."

Durmuyor. Dili aşırı hassas klitorisimi okşamaya devam ediyor, parmakları hala yavaşça pompalıyor.

"Çok fazla," diye soludum, kendimi geri çekmeye çalışarak.

"Asla çok fazla değil." Beni kolayca yerinde tutuyor. "Tekrar geleceksin. Yüzümü güzelce ıslatacaksın. Bu amcığın neler yapabileceğini göster bana."

Ağzı amansız, vajinamın her santimine adanmış bir dikkatle tapıyor. Diliyle desenler çiziyor, klitorisime adını yazıyor, her vuruşta beni sahipleniyor. Bacaklarım o kadar titriyor ki ayakta durmakta zorlanıyorum ama o beni tutuyor, açık tutuyor, tam istediği yerde tutuyor.

"Tekrar yaklaştığını hissedebiliyorum," diyor, sesi tahrikle sertleşmiş bir şekilde. "Bu am parmaklarımı sıkıyor, penisimi istiyor. Ama önce sen dilime boşalacaksın. Benim için çığlık atacaksın."

"Birisi duyacaktır."

"Bırakın yapsınlar." Parmaklarını tam kıvamında kıvırıyor ve gözlerim kararıyor. "Hepsine Alessandro Rosetti'nin karısının amına taptığını söyle. Başkalarının üstünde durmaktansa senin için diz çökmeyi tercih ederim."

İkinci orgazm daha yavaş, daha derin bir şekilde ilerliyor. Vücudumu mükemmel bir şekilde okuyor, ritmini ihtiyaçlarıma göre ayarlıyor. Tam uçurumun kenarındayken hafifçe geri çekiliyor ve inlememe neden oluyor.

"Adını söyle bana," diye talep ediyor.

"Emma," diye soludum.

"Peki sen nesen?"

"Bir Rosetti. Ben bir Rosetti'yim."

"Doğru." Ağız yenilenmiş bir canlılıkla klitorisime geri döndü. "Sen Emma Rosetti'sin. Karım. Saplantım. Mükemmel her şeyim."

Bu orgazm beni mahvediyor. Dizlerim tamamen boşalıncaya kadar boşalıyorum, sadece onun gücü beni ayakta tutuyor, titreyip nabzım yükseliyor ve yüzünü ıslatıyorum. Sanki benim zevkim onunmuş gibi inliyor, ona verdiğim her şeyi yalayıp yutuyor.

Artçı sarsıntılar nihayet dindiğinde, beni duvara yaslayarak yavaşça ayağa kalktı. Yüzü uyarılmamla parlıyor ve bunu silmiyor. Bunun yerine, beni derin derin öpüyor ve dilinde kendimi tatmama izin veriyor. Penisinin pantolonuna karşı gerildiğini, kaya gibi sertleştiğini ve karnıma bastırdığını hissedebiliyorum.

"Sen hiç kimse değilsin," diyor dudaklarıma doğru, ereksiyonunu bana sürterek. "Sen Emma Rosetti'sin. Beni o kadar sertleştiren, düzgün düşünemememi sağlayan kadın. Uğruna herkesi mahvedebileceğim kadın."

"Alessandro."

"İçinde olmaya ihtiyacım var," diye homurdandı. "Bu amın penisimi kavradığını hissetmeye ihtiyacım var."

Ama ayak sesleri tekrar kapıya yaklaşıyor, bu sefer birden fazla.

"Ama ilk seferinin banyoda olmasına izin vermeyeceğim. Sonra," diye söz veriyor, acı dolu bir ifadeyle kendini düzelterek. "Bu gece seni öyle sert becereceğim ki, benimkinden başka her ismi unutacaksın."

Bir mendil çıkarıyor, elbette bir mendili var ve bacaklarımın arasını, sonra yüzünü dikkatlice temizliyor. Dokunuşu nazik ama sahiplenici, gereğinden uzun sürüyor.

"Külotuma."

"Artık benimsin." Danteli cebine koyu bir gülümsemeye sokuyor. "Öğle yemeğinin geri kalanını eteğinin altında çıplak geçireceksin, amın hala ağzımdan şişmiş olacak, dudaklarımda kokunu alabileceğimden emin olacaksın."

Bu düşünce beni boşluğa, acıya hapsediyor.

Görünüşümü düzeltmek için acele etmiyor. Eteğimi düzeltiyor, saçımı düzeltiyor, bulaşmış maskarayı siliyor. Her dokunuşu kasıtlı, iddialı, az önce yaşananları hatırlatıyor.

"İşte," dedi geri çekilerek. "Güzel. Ama yine de fena halde sikilmiş gibi görünüyorsun."

"Tekrar oraya dönemem."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Başın dik. Amın çıplak ve hâlâ ağzımda zonklıyor. Çünkü sen hiç kimse değilsin Emma. Sen benimsin. Ve bu seni dokunulmaz kılıyor."

"Peki ya Bayan Rourke?"

Gözleri buz kesiyor, ama penisi hâlâ pantolonuna baskı yapıyor. "Sana söylemiştim. Bir daha asla seninle konuşmayacak. Sana söz veriyorum."

Kapıyı açıyor, elimi sıkıca tutuyor. Koridor önümüzde uzanıyor ve eteğin altındaki çıplak amımın, hâlâ ne kadar şişkin olduğumun, tek bir yanlış hareketin her şeyi ortaya çıkaracağını fazlasıyla farkındayım.

Balo salonuna birlikte giriyoruz. Başlar hemen dönüyor. Konuşmalar cümlelerin ortasında kesiliyor. Hepsi görüyor. Şişmiş dudaklarım, kızarmış tenim, Alessandro'nun

saklayamadığı o memnun gülümseme. Biliyorlar. Hepsi biliyor ki, az önce yüzünü bacaklarımın arasına gömmüştü.

Bayan Rourke hâlâ terk edilmiş masamda oturuyor, şüphesiz kendi statüsünden daha yüksek bir mevkide evlenen hiç kimse hakkında daha fazla zehir paylaşıyordur.

Alessandro beni doğrudan ona yönlendiriyor.

"Bayan Rourke," diyor tatlı bir şekilde, ama bakışları şiddet vaat ediyor. "Karım hakkında bazı gözlemlerinizi olduğunu duydum."

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak doğruldu. "Bay Rosetti, ben sadece."

"Gerçek güzelliğin yüzüne tokat gibi çarpsa bile onu tanıyamayacak, kurumuş, yaşlı bir orospu olmak." Sesi asla sohbet seviyesinden yukarı çıkmıyor ama tüm masa sessizliğe gömülüyor. "Bu arada, karımın amının tadı cennet gibi. Asla bilemeyeceğin bir şey. Senin için diz çökecek birinin bağlılığı."

Birkaç kadın nefes nefese kalıyor. Bayan Rourke kıpkırmızı kesiliyor.

"Nasıl cesaret edersin?"

"Nasıl cüret ederim?" diye gülüyor, sesi kırılan cam kadar keskin. "Karım ağladı. Bana ait olana zarar verenlere ne yaptığımı biliyor musun?"

"Alex," diye mırıldandım ama gizlice onun kaba savunması çıplak vajinamın kasılmasına neden oldu.

"Hayır, Stellina. Anlaması gerek." Bayan Rourke'a doğru eğildi, sesi alçaldı. "Üç telefon görüşmesi. Hepsi bu kadardı. Kocanın sözleşmeleri, oğlunun ehliyeti, kızının kocasının hesapları. Hepsi inceleniyor. Karımı orgazma ulaştırırken başardığım tek şey buydu. Gerçek zamanla neler başaracağımı bir düşün."

Yüzünün rengi tamamen çekilmiş.

"Ama cömert hissediyorum," diye devam ediyor Alessandro. "Karımdan özür dile. Zeki, güzel, mükemmel karımdan. Ve belki de tekrar düşünürüm."

"Ben... Ben özür dilerim Bayan Rosetti." Bu sözler ona fiziksel olarak acı veriyor gibiydi.

"Daha yüksek sesle."

"Özür dilerim Bayan Rosetti!" diye neredeyse bağılıyor.

Alessandro'nun gülümsemesi dişlerini gösteriyordu. "Güzel. Şimdi git. Ve unutma. Nerede yaşadığını tam olarak biliyorum."

Bayan Rourke tasarımcı topuklu ayakkabılarıyla neredeyse koşarak kaçıyor.

"Karım hakkında başka gözlemleri olan var mı?" diye soruyor Alessandro odadaki herkese.

Sessizlik.

"Mükemmel." Abartılı bir nezaketle sandalyemi çekiyor.

"Öğle yemeğini bitirelim mi Stellina?"

Sandalyenin kumaşına değen çıplak vajinamın farkında olarak dikkatlice oturuyorum. Etrafımdaki kadınlar, takım elbisem, saçlarım ve cömert bağışım hakkındaki acil iltifatları aniden hatırladılar.

Masanın altında, Alessandro'nun eli uyluğuma değdi ve parmakları hâlâ ıslak olan kıvrımlarıma değene kadar yukarı kayd. Tembel daireler çizerek beni gergin tutarken sessiz kalmak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Ne için?"

"Emma'yı gördüğün ve yine de onu istediğin için."

Parmağı masanın altından içime kayıyor ve su bardağımı tutmamı sağlıyor. "Seni zaten istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Seni istiyorum çünkü sen Emma'sın. Bir gün, izin verdiğinde sana tam olarak ne kadar istediğimi göstereceğim."

15 - Alessandro

Birlikte geceyi geçirmeden ve Emma'ya onu ne kadar çok istediğimi göstereceğime dair sözümü yerine getirmeden önce, akşam yemeğini bitirmemiz gerekiyor.

Seçtiğim safir kolyeyi düzeltirken Emma'nın eli hafifçe titriyor ve acaba ailem onun korkusunu suyun içindeki kan gibi koklayabiliyor mu, yoksa öldürmek için etrafımda mı dolaşıyor diye merak ediyorum.

"Unutma," diye mırıldandım Emma'nın kulağına doğru içeri girerken, elim beline değer bir şekilde uzanmış, parmaklarım daha fazla bölge talep etmek için açılmıştı, "Sınama yaparlar çünkü umursarlar. Bu ailede sevgiyi gösterme biçimimiz zulümdür."

Hafifçe gülümsemeyi başarıyor ama bedeninin benimkine bastırıldığı yerde gerginliğin nasıl yayıldığını hissediyorum. Boğazındaki safir, her sığ nefeste ışığı yakalıyor. Özellikle seçtim: Rosetti ailesinin armasının tam tonu.

Kokteyl saati çoktan başladı. Marco şöminenin yanında durmuş, hiçbir şeyi kaçırmayan o koyu gözleriyle girişimizi izliyor. Sağında, Dante Nico'ya bir şeyler işaret ediyor, Nico başını sallıyor. Sofia, krem rengi ipekler içinde sarı bir engerek gibi deri koltukta oturuyor, gülümsemesi dişleri çürütecek kadar tatlı.

"Yeni evliler geldi," diyor Marco, yetişkin erkeklerin hayat seçimlerini yeniden gözden geçirmelerine neden olan o kendine özgü tonlamayla. "Neredeyse üç haftalık evliler ve şimdiden ailevi sorumluluklarını mı unuttular?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Emma'yı öne doğru yönlendiriyorum, dokunuşumu hafif ama canlı tutuyorum,

başparmağımla ipeksi kumaşın üzerinden omurgasının tabanını okşuyorum. "Emma sadece ailesi için mükemmel görüldüğünden emin oluyordu."

Marco'nun bakışları onun üzerinde metodik bir şekilde geziniyor. Seçtiğim lacivert elbise, kaba olmadan kıvrımlarını sarıyor, saygı gösterecek kadar pahalı, sağduyu gösterecek kadar muhafazakâr. Gözleri safir kolyede geziniyor ve hafifçe başını salladığını görüyorum: onay değil, sadece bir kabul.

"İçecek?" Nico elinde tepsiyle belirir, sosyal ortamlarda bile mükemmel bir askerdir.

"Château Margaux," diye cevaplıyorum, Emma'nın sıvı cesarete ihtiyacı olduğunu bilerek. 82 yapımı bu şarap her yudumda ağırlık taşıyor, hem eski para hem de yeni şiddet tadında: Her ikisinin de özgürce aktığı bir Rosetti masası için mükemmel.

Kristal bardağı alırken, nasıl tuttuğunu fark ediyorum: Önce iki eliyle, sanki çok narin bir şeyi düşüreceğinden korkuyormuş gibi, sonra Sofia'nın onu izlediğini görünce tek eline geçiyor. Sadece benim gördüğüm bu küçük ipuçları, bir türlü kurtulamadığı hizmetçi alışkanlıkları. Aile yemeğinde aletimi olması gerekenden daha sert hale getiriyorlar. Aman Tanrım, nasıl da çabalıyor.

"Luca ve Faith nerede?" diye soruyorum, yokluklarını fark ederek.

"Hamilelik komplikasyonları," diye kısaca yanıtlıyor Marco. "Doktor dinlenmemi söyledi."

"Peki," diye devam ediyor Marco, etrafındaki odaları yeniden şekillendiren bir otoriteyle deri koltuğuna yerleşerek. "Bana önerdiğin yeni ulaşım rotalarından bahset Alessandro. Hewson bölgesinden geçiyor."

Bir testin içinde bir test. Emma'nın operasyonlarımızı bilip bilmediğini, dinleyip dinlemediğini, aile sırlarını ona emanet edip edemeyeceğimizi görmek için bir iş görüşmesi.

"Kuzey koridorları daha verimli," diye yumuşak bir sesle cevap verdim, göz ucuyla Emma'yı izlerken. "Hewson

bağlantısıyla İrlandalılarından tamamen kurtuluruz."

"Hewson'lar güvenilir mi?" Marco'nun ses tonu, cevabı zaten bildiğini gösteriyor. "Son zamanlarda bazı... zorluklar yaşadıklarını duydum. Şu Tommy Pitt adındaki çocuk saldırıdan tutuklandı. Hapishane isyanları çok... öngörülemez."

Emma'nın parmakları şarap kadehinin üzerinde belli belirsiz bir şekilde sıkılıyor. Başka biri fark etmezdi ama ben artık onunla ilgili her şeyi görüyorum. Yüz hatlarını nazik bir ilgiyle doldurmadan önce nefesinin yarım saniyeliğine nasıl kesildiğini.

Tommy'nin yüzünü hayal ediyorum, Emma'nın onun için feda ettiği şeyleri tehdit ederse, dizlerine bir levyeyle kendimi tanıtacağımı hayal ediyorum. Başka bir adamın ondan böylesine bir sadakat talep etmesi düşüncesi, onun kardeşi olsa bile, içimde bir öfke dalgası yaratıyor.

"Ne kadar korkunç," diyor, sesi endişe ve mesafe arasında mükemmel bir tonda. "Hapishane hazırlıksız olanlar için çok tehlikeli olabilir."

Marco'nun gözleri ilgiyle keskinleşti. Korunaklı bir mirasçıdan beklediği cevap bu değildi. "Gerçekten de öyle."

"Akşam yemeğine geçelim mi?" diye öneriyor Marco, daha fazla büyümeden o anı sonlandırıyor.

Hepimiz masanın etrafındayken resmi yemek odası daha küçük geliyor. Emma'yı sağıma oturtup kolayca ulaşabileceğim bir yere yerleştiriyorum, elim hemen masa örtüsünün altından uyluğuna ulaşıyor. Dokunuş, ikimiz için de sahiplenici, topraklayıcı. Geri çekilmiyor, hatta bacakları hafifçe aralanıyor ve o küçük teslimiyet, kendimi masanın altına yerleştirmemi sağlıyor.

Dersler gelmeye başlıyor: Toplamda yedi ders, her biri onun İsviçre'de öğrendiği görgü kurallarını tekrar tekrar öğrenmesi için bir fırsat.

Salata tabağı gümüş aletlerle birlikte geliyor ve Emma'nın çatalları bir anlığına incelemesini izliyorum.

Doğru seçimi yapıyor, ama dikkatli bakan herkes için tereddüt var.

Ve Sofya her zaman arıyor.

"Ah canım," diye mırıldandı kız kardeşim, sesinde sahte bir endişe vardı. "Çatalı o kadar sıkı tutuyorsun ki! Sanki biri kapacakmış gibi." Güldü, sesi kristal kırılır gibi çıkıyordu. "Endişelenme, biz öyle bir aile değiliz. En azından akşam yemeğinde değiliz."

Ceketimdeki bıçağa uzanmak için parmaklarım kaşınıyor, Sofia'nın mükemmel manikürünün kırık parmaklar yüzünden mahvolduğunu hayal ediyorum. Kemiklerini sağlam tutan tek şey ailesi olması. Diğer elim Emma'nın uyluğunu sıkıyor, titrediğini hissediyorum.

"Biliyor musun," diye devam ediyor Sofia, sesi hâlâ tatlıydı, "bazı insanların bir türlü kurtulamadıkları alışkanlıkları vardır. Kristalleri o kadar dikkatli tutarlar ki, sanki kırılacakmış gibi. Hızlı ve verimli bir şekilde yemek yerler. Ama eminim ki bunlar sadece... uyum stresidir. Değil mi canım?"

Ama sonra Emma'nın yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor. Korku kaybolmuyor, ama onunla birlikte gelen haysiyet, yüzünü neredeyse görkemli bir hale getiriyor. Çatalını bilerek bırakıyor, başının üzerinde bir kitap dengeleyebilecek kadar omurgasını dikleştiriyor.

"Kesinlikle haklısın," diyor Emma, sesi artık sakin. "Benim de alışkanlıklarım var."

Sofia'nın gözleri zaferle parlıyor ama Emma'nın söyleyecekleri bitmiyor.

"Güvensizliği tasarımcı ipeğine büründüğünde fark etme alışkanlığım var." Emma'nın sesi yumuşak ve kontrollü kalıyor, bu da onu daha da yıkıcı kılıyor. "Birinin masasında başka bir kadından o kadar tehdit hissettiğini ve baskınlık kurmak için... ne demiştin buna? Tatlı bir endişe mi?" diye düşünme alışkanlığım var.

Sofia'nın ağzı açılıyor ama Emma aynı asil sakinlikle devam ediyor.

"Geldiğimden beri etrafımda dönüp duruyorsun, yardım ediyormuş gibi yaparken zayıf nokta arıyorsun. Ama 'endişenin' ortaya koyduğu şey şu: dehşete kapılmışsın. Senin kurallarına uymayan birinin aslında buraya ait olabileceğinden korkuyorsun. Bu ailede doğmamış birinin bunu hak edebileceğinden korkuyorsun."

Korkmuş bir avdan bu onurlu kraliçeye dönüşümünü izlemek, penisimi o kadar sertleştiriyor ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. Tanrım, yalnız kaldığımız anda onu duvara yaslayıp becereceğim, zırh gibi olan o onurunu hâlâ üzerinde taşıırken çığlık atmasını sağlayacağım.

"Nasıl cüret edersin," diye söze başladı Sofia, sonunda tatlılığı azalıyordu.

Dante'nin elleri sertçe hareket etti: "Dur Sofia. O artık bizim."

Hiçbir jestini boşa harcamayan dilsiz kardeşimin açıklaması tüm odayı yeniden şekillendiriyor. Sofia bile az önce ne olduğunu anlıyor.

"Yeter," diyor Marco, tek kelimeyle mutlak. Ayağa kalkıp şarap kadehini özenle seçiyor. Kaldırırken kristal mum ışığını yansıtıyor.

"Frances'e," diyor, takma adını özellikle vurgulayarak. "Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Basit. Doğrudan. Ama Marco'dan gelen bir dua. Aile, babanın fermanıyla onu kabul ederek içki içiyor.

İçimde yükselen gurura engel olamıyorum, Emma omurgasını bulduğundan beri artan uyarılmayla karışıyor. Elim uyluğunun üzerinde daha yukarı kayıyor, parmaklarım çoraplarının kenarını takip ediyor. Geri çekilmiyor. Aksine, bana daha iyi erişim sağlamak için hafifçe kayıyor. Kahretsin.

"Teşekkür ederim," diyor Emma, Marco'ya, sesi sakın olsa da dokunuşumla nabzının hızlandığını hissediyorum. "Bu ailenin neyi temsil ettiğini anlıyorum. Bu güveni boşa çıkarmayacağım."

"Güzel." Marco tekrar yerine oturdu ve devam etti.

Sofia aniden ayağa kalktı, sandalyesi sert ahşap zemine sürtündü. Tatlı maskesi artık tamamen gitmişti, yerini zar zor kontrol edilebilen bir öfke almıştı.

"İzin verirsiniz," dedi gergin bir sesle, "hava almam gerek."

Sofia yanımdan geçerken omzuma dokunuyor. "Dikkatli ol kardeşim. Geçen sefer çok çabuk güvenmiştin..." Sözünü bitiremiyor ama gözlerindeki endişe buzun altında gerçek.

İzin beklemeden, topukları mermere sertçe çarparak çıkıyor. Ses kayboluyor ve geride farklı bir sessizlik bırakıyor: durgun, temiz bir avdan sonraki kan gibi.

Dante, Marco'ya yarınki güvenlik protokolleriyle ilgili karmaşık bir şey imzalıyor. Konuşma iş dünyasına, bölge anlaşmazlıklarına, İrlandalıların limanlara yaklaşırken aşırı cüretkarlıklarına kayıyor. Emma konuşmaktan çok dinliyor, ama katkıda bulunduğu da, Sofia'nın saldırısını çökerten aynı sessiz zekâyla konuşuyor.

Onun bu dünyada, benim dünyamda, giderek artan bir özgüvenle gezinmesini izlemek, onu adımı haykıracak şekilde ödüllendirmek istememe neden oluyor. Masamızdaki yerini nasıl kaptığını görünce, "Aman Tanrım, bu gece onu öyle sert boşaltacağım ki kendi adını bile unutacak."

Resmi akşam yemeği kısa sürede sona erer. Nico güvenlik kontrolleri için izin ister ve Ana ile Valentina da onları takip eder. Dante ve Marco, Sofia'nın davranışlarını hızlı bir işaret diliyle tartışarak kalırlar.

"Gitmeliyiz," diyorum Emma'yı sandalyesinden kaldırırken, ellerimi belinde gezdiriyorum. "Olaylı bir akşamdı."

Marco başını sallıyor. Emma'yı kapıya doğru yönlendiriyorum, elim beline değişiyor, yatağımızın üzerine eğilmiş halde nasıl görüneceğini hayal ediyorum, yalvarmasını sağlarken o haysiyet duygusu kırılıyor.

Merdivenlere neredeyse ulaştığımızda Sofia'nın sesi koridoru deldi.

"Alessandro. Bir şey söyle."

Bizi engellemek için mükemmel bir pozisyonda bekliyordu. Emma yanımda gerildi ama ben belini sıktım.

"Odamıza geç," diyorum ona. "Bir dakikaya geliyorum."

Emma, bu geceki yüzleşmeden sonra beni Sofia'yla yalnız bırakmak istemediği belli olan bakışlarını ikimize çevirdi. "Emin misin?"

"Eminim." Alnını öpüyorum, bu basit hareketle bile bölgemi işaretliyorum. "Yakında gelirim."

Gidiyor ama merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bir kez geriye baktığını görüyorum. Topuklarının çıkardığı tıkırtı, bir tabut kapağı gibi, kesin bir ses.

Sofia, beni duvara sıkıştırıp köşeye sıkıştırmadan önce yalnız kalmamızı bekliyor, mavi gözleri öfkeyle korku arasında bir duyguyla parlıyor.

"İddia ettiği kişi değil," diye tısladı, sesini alçak tutarak. "Biliyorum, sen de biliyorsun ve bu kadar sarhoş olmasaydın bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlardın."

"Ses tonuna dikkat et," diye uyarıyorum ama Sofia'nın bu gece hiyerarşiye önem verdiği geçmişte kalmıştı.

"Hayır, gerçek ortaya çıktığında inşa ettiğin her şeyin yıkılışını izliyorsun. Çünkü öyle olacak Alex. Bu kadar büyük sırlar gömülü kalmaz." Yaklaşıyor, nefesinde şarap kokusu alıyorum, ellerindeki hafif titremeyi görüyorum. "Düğünden beri onu izliyorum. Bir sorun var Alex."

Kanım donuyor ama ifademi nötr tutuyorum. "Paranoyaksın."

"Haklıyım." Kahkahası acı ve keskin. "Bu gece masamızdaki kadın mı? O Frances Hewson değil. Hayatımı ortaya koyarım. Ve gerçek ortaya çıktığında, düşmanlarımız senin bir sahtekârı sakladığını keşfettiğinde, her şey mahvolacak. Her ittifak, her güvenilirlik kırıntısı yok olacak."

"Ne dediğini bilmiyorsun."

"Öyle değil mi?" Telefonunu çıkarıp bana tören girişinden çekilmiş bulanık bir fotoğraf gösteriyor. "Bu

hizmetçi, değerli gelininize inanılmaz derecede benziyor. Aynı boyda, aynı yapıda, sanki görünmez olmaya çalışıyormuş gibi başını öne eğmiş bir şekilde yürüyor."

Fotoğraf net bir şey söylemek için fazla bulanık, ancak tehdit açık. Sofia soruşturmayı sürdürüyor ve yaklaşıyor.

"Bırakın gitsin," diyorum sessizce, tüm otoritemi kelimelere dökerek.

"Yapamam." Sofia'nın sesi hafifçe titriyor. "Görmüyor musun? Bu ortaya çıktığında, ki çıkacak, sadece onun peşine düşmeyecekler. Hepimizin peşine düşecekler. Kandırılacak kadar aptal olan aile için. Senin için, Marco için,..." Duraksıyor, güçlkle yutkunuyor. "Senin pipin bu aileyi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Karımla ilgili ne yapacağım beni ilgilendirir."

"Hepimizi etkiliyorsa olmaz!" Sözleri, amaçladığından daha yüksek bir sesle ağzından döküldü. Hemen etrafına bakındı, hâlâ yalnız olup olmadığını kontrol etti. "Aman Tanrım, Alessandro. Senin üzerinde ne yetkisi var? Her şeyi riske atacak kadar kim o?"

Emma'yı yabancılardan korumak basit: Onları kırarım. Ama onu Sofia'dan korumak, kan ve saplantı arasında seçim yapmak anlamına geliyor. Emma'yı seçiyor olmam beni olması gerekenden daha az endişelendiriyor.

"O benim," diyorum sadece. "Önemli olan tek şey bu."

Sofia bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Belki de kaçırmışımdır. "Gerçek her şeyi mahvettiğinde: itibarını, işimizi, belki de hayatımızı, bunu sen seçtiğini unutma. Onu bizim yerimize sen seçtin."

Cevap vermeme fırsat kalmadan uzaklaştı, topukları mermere saplanan mermiler gibi tıkırdıyordu. Uyarı, ateşlenen bir silahtan çıkan duman gibi havada asılı kaldı.

Yarın Sofia kazmaya devam edecek. Yarın tehditler daha da yaklaşacak. Yarın, doğduğum aile ile takıntım haline gelen kadın arasında seçim yapmak zorunda kalacağım.

Peki ya bu gece? Bu gece Emma yukarıda bekliyor, muhtemelen akşam yemeğindeki zaferinin her anını tekrar

tekrar yaşıyor. Bu gece, cesaretini ona her tehdidi, her tehlikeyi, kaçması için her sebebi unutturacak şekilde ödüllendireceğim. Bu gece, yardım yemeğinde ona verdiğim sözleri yerine getirecek ve Emma Rosetti'nin benim için tam olarak ne anlama geldiğini göstereceğim.

16 - Emma

En azından yıldızlar yalan söylemez. Benim gibi, artık hangi isme cevap vereceğimi bile hatırlayamıyorum.

Odalarımızda endişeyle beklemek yerine, Alex Sofia ile ilgilenirken çatı katındaki gözlemesine kaçıyorum. Çıplak ayaklarım hâlâ güneşin ısıttığı taşlara sürtünüyor, gece elbisem ise ipek zincirler gibi peşimde sürükleniyor. Alessandro'nun bana verdiği teleskop beni bekliyor, ama bu gece ona ihtiyacım yok. Her şey dağılmadan önce büyükannemin bana öğrettiği gibi, yıldızlar arasındaki mesafeyi parmaklarımla ölçüyorum.

Taş çıplak ayaklarımı sıyrıyor, omuzlarımda ağırlaşan ipek elbiseyle keskin bir tezat oluşturuyor. Önce Polaris'i buluyorum, kim olduğumla kim olmam gerektiği arasında gidip gelemediğim bir dünyadaki tek sabiti. Parmaklarım Büyük Ayı'nın işaret yıldızlarına kadar uzanıyor, göksel açıları ölçüyor, zihnim ise Sofia'nın sofra adabım ve onların dünyasından bariz rahatsızlığım hakkındaki keskin sözlerini tekrar tekrar canlandırıyor. "Ufuktan iki yumruk," diye fısıldıyorum kendi kendime, tanıdık ritüel beni sakinleştiriyor. "Her şey dönüp dururken gerçeği böyle bulursun."

Şehir, siyah kadifedeki dağınık elmaslar gibi aşağıda uzanıyor, ama burada yıldızlarımla birlikte, Emma'nın Bayan Alessandro Rosetti'nin içinde kaybolmadan önce kim olduğunu neredeyse hatırlayabiliyorum. Parmaklarım havada takımyıldız desenlerini takip ediyor, ne oldukları konusunda asla yalan söylemeyen gök cisimleri arasındaki mesafeleri ölçüyor. Her nefesimde, her hareketimde, bu

ölümcül, güzel dünyaya aitmişim gibi davrandığım her an yalan söyleyen benim aksine.

Alessandro her zamanki gibi beni buluyor; elinde bir şişe şarap ve iki kadehle merdiven boşluğundan çıkıyor, hareketleri ürkmüş bir hayvana yaklaşıyormuş gibi dikkatli. Haziran nemi tasarımcı elbiseme yapışmış ama vücut ısısı beni birkaç adım öteden bile çekiyor. "Barış sunusu," diyor, şarabı yanımdaki çıkıntıya koyarken ve sesinde farklı bir şey var. Her zamanki sahiplenici ton değil, gerçek bir endişe. "İyi misin?"

Eli bana doğru seğiriyor, bu hareketi yüzlerce sahiplenici dokunuştan tanıyorum, ama o, elini hareketsiz kılmaya zorluyor, açıkça ona pahalıya mal olsa da bana bu alanı tanıyor.

"Sofia geçmişimi araştırıyor," diyorum ona bakmadan, gözlerimi yıldızlara dikerek çünkü yüzündeki ifadeyi görmekten daha güvenliler. "Yerini bilen bir hizmetçi mi yoksa saygı duyulan bir eş mi olmam gerektiğini bilmiyorum," diyorum ona, şarap dilimin çözülmesine neden olurken. "Sofia içimi görüyor. Hepsi görüyor. Emma ve Frances arasında kayboldum ve hangi versiyonu olmamı istediğini bilmiyorum."

Yaklaşıyor, kolonyası çatıdaki yaseminle karışıyor ve ağzımı sulandıran bir şey yaratıyor. Varlığı nemli geceyi delip geçiyor ama henüz bana dokunmuyor.

Kimlik bunalımına cevap vermek yerine, "Bana yıldızlardan bahset," diyor, önce emredici bir ton kullanmaya başlıyor, sonra da kasıtlı olarak yumuşatıyor. "Onlarda neyi sevdiğini göster bana."

Bu istek o kadar beklenmedik, o kadar içtendi ki sonunda ona baktığımda yeşil gözlerinin tamamen bana odaklandığını, öğretebileceğim bir şey öğrenmek için beklediğini gördüm.

"Beni diğer insanlar kadar küçük hissettirmelerini seviyorum." Kıkırdadım. Bunu anlayamazdı. Tanrı aşkına, o bir Rosetti. Hayatında hiç küçük hissetmedi.

Ağzını açıyor. Yumuşak bir geçiş, sevimli şakalarından birini bekliyordum ama bunun yerine ağzından çiğ bir şey kaçıyor.

"Babamız o katliamda öldükten sonra görünmez oldum," dedi Alessandro aniden. Çenesi kasılırken, savuşturma içgüdüleriyle mücadele ediyor, sesinde daha önce hiç duymadığım bir ağırlık var. Şarap kadehini öyle sıkı tutuyor ki, kırılacağından endişeleniyorum. "On dört yaşında, intikam almak için çok küçük, önemli olmak için çok küçük. Marco her şeyi ele geçirdi, Dante sesi olmadan bile onun tetikçisi oldu, peki ya ben? Ben bir süstüm. Ailenin çoğuna göre hâlâ öyleyim. Bu yüzden küçük hissetmek hakkında bir iki şey biliyorum."

İtirafı aramızda, haritasını yeni çıkardığım bir takımyıldız gibi asılı duruyor.

Elini düşünmeden tutuyorum. Blair'in bana dokunduğu için parmaklarını kıran, şimdi beklenmedik bir nezaketle yıldız haritasını çıkarmayı öğrenen aynı el. Elini Orion'u takip etmesi için yönlendirirken göğsüm sırtına bastırıyor, nefesi boynumda sıcak, bana yardım yemeğinde o ağzın uyluklarımın arasında nasıl hissettiğini hatırlatıyor.

"Marco beni hâlâ insanları büyüleyen güzel kardeş olarak görüyor," diye devam ediyor, ben de Cassiopeia'yı bulmak için elini uzatırken. "Pazarlıklar için kullanışlı ama gerçek güce güvenmiyorum. Sanki asla tam olarak dolduramayacağım bir rolün kostümünü giyiyorum."

"Sahtekâr gibi hissetmenin ne demek olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum, eli hâlâ elimdeyken birlikte gökyüzünü haritalandırırken. "Bu tasarımcı kıyafetleri kostüm gibi. Her sabah Frances'in hayatını giyiyorum ama özünde hâlâ mermer zeminleri temizleyen kızım." İkimizin de karar vermeden birbirine yakınlaştığı bedenlerimiz, ikimizin de normalde kabul etmediği ortak yaralarla birbirine çekiliyor. Bu ellerle dünyaları yok edebilirdi ama şu anda takımyıldızları çizmeyi öğreniyorlar.

Birleşen ellerimizi öyle bir çeviriyor ki, ben onun ellerini tutmak yerine o benimkileri tutuyor ve aniden ben artık ders vermiyorum. Biz sadece bizi en net şekilde görmesi gerekenler tarafından görülmediğimizi anlayan iki kişiyiz.

"Sen süs eşyası değilsin," diyorum ona, görülmenin ağırlığıyla sesim hafifçe titreyerek. "Kılık değiştirdiğimi gören, beni kendi kız kardeşinden koruyan, yıldızlardan bahsettiğimde beni gerçekten dinlediğin için bana bir teleskop alan sendin."

Çatı kapısı gıcırdıyor. Bir gardiyan, eli silahında, bizi görene kadar içeri bakıyor. "Her şey yolunda, Bay Rosetti," diyor, ikimize de tehlikenin burada bile var olduğunu hatırlatarak, sonra tekrar içeri giriyor. Bu kesinti, yakınlığımızın, sığınağımızda bile ne kadar savunmasız olduğumuzun aşırı farkına varmamı sağlıyor.

"Bak," diyorum batı gökyüzünde ıslıl ıslıl parlayan Venüs'ü işaret ederek. "İşte Venüs. Sabah ve akşam yıldızı, görebildiğimiz en parlak gezegen. Yangın merdiveninden yukarı bakan bir hizmetçi ya da saray balkonundan bakan bir kraliçe olman fark etmez. Parlaklık aynı. Yıldızlar kostümünü umursamıyor, Alessandro. Onlar sadece neyse o."

Sözlerimi algımlarken yüz ifadesinde bir değişiklik oldu, eli yıkıcı bir şefkatle yüzümü avuçladı. "Ama ben seninkinin altındakiyle ilgileniyorum. Elbisenle değil, Emma. Derinin altında, kanında, henüz bozmadığım yerlerinle." Başparmağı elmacık kemiğimde gezindi. "Hayatımda tek gerçek şey sensin. Gerisi performans, bölge, ailevi sorumluluk. Ama sen, çıplak ayakların ve tasarımcı elbisenle bana takımyıldızları öğretiyorsun? Bu gerçek."

"Bana da gerçek olabileceğimi hissettiriyorsun," diye fısıldıyorum ve sonra dudakları dudaklarıma değiyor. Öpücük nazik, karşılıklı başlıyor, ikimiz de aynı anda, ortak yerçekimiyle çizilmiş ikili yıldızlar gibi birbirimize doğru eğiliyoruz, ama sonra aramızda bir sıcaklık patlıyor. Dili dudaklarımda geziniyor ve vajinam kasılıyor, vücudum

duygusal yakınlığa fiziksel hakimiyeti kadar güçlü bir şekilde tepki veriyor. Ağzıma doğru inlediğinde şarap tadı alıyorum.

Kontrolü tamamen kaybetmeden önce geri çekiliyor, ikimiz de derin nefesler alıyor ve alnını alnıma yaslıyor. "Bana daha fazlasını öğret," diyor, sesi tahrik edici ve daha derin bir şeyle boğuk; yıldızlardan bahsettiğini biliyorum ama aynı zamanda görülmekten, gerçek olmaktan, güzel yalanlar üzerine kurulu bir dünyada gerçeği bulmaktan da bahsediyor. Öyle yapıyorum, bedenlerimiz birbirine dolanmış bir şekilde ona Perseus'un Andromeda'yı kurtarışını gösteriyorum, ironi ikimizin de gözünden kaçmıyor.

Sonunda çatı katında sırtüstü uzanıp, ellerimiz birbirimize kenetlenmiş halde, başımızın üzerinde dönen yıldızları izliyoruz. Şehrin sesleri yükseliyor: sirenler, uzaktan gelen müzik, sürekli var olan tehlike uğultusu. Ama burada, kendi evrenimizi yarattık. Alessandro'nun başparmağı benimkini okşuyor; daha önce yaptığımız her şeyden daha samimi hissettiren basit bir dokunuş.

"Yarın, bizden bekledikleri kişi olacağız," diyorum, Frances'in ağırlığının pahalı bir zırh gibi omuzlarıma çöktüğünü hissederken. "Sen büyüleyici bir pazarlıkçı olacaksın, ben de mükemmel bir mafya karısı olacağım ve bunlar hiç olmamış gibi davranacağız."

"Ama burada, gerçekleriz," diyor Alessandro elimi sıkarak. Sesindeki vaat göğsümü arzuyla sızlatıyor. Bu çatı katı, bu yıldızlar, bu versiyonumuzun çalınmış anlarda bile var olabileceği.

Boştaki eli tasarımcı elbisemin altından uyluğuma doğru kayıyor, parmak uçları nefesimi kesen desenler çiziyor. İpek bileğini sarıyor, dantel külotumun ucunu bularak yukarı doğru hareket ediyor. "Yarın gelmeden önce," diye mırıldanıyor boğazıma, ağzı nabzımın üzerinde sıcak, "sevdiğin bu yıldızların altında sana tapmama izin ver. Seni özgür hissettiğin tek yerde yozlaştırmama izin ver."

Parmakları dantelin altına kaydığında sırtım sıcak taştan geriye doğru yaylandı ve beni çoktan ıslanmış halde buldu. "Alessandro..."

"Perseus izlerken seni tatmak istiyorum," diye homurdandı, bacaklarımın arasına diz çöküp pahalı elbiseyi belime kadar çekti. "Hizmetçi kızken dilek tuttuğun yıldızların altına gelmeni sağlamak istiyorum. Bazı dileklerin, karanlığa bürünmüş olsalar bile, gerçekleştiğini göstermek istiyorum."

Haziran havası açıkta kalan tenime değişiyor, ama nefesi uyluğumun iç kısmına saf bir sıcaklık veriyor. Parmaklarını külotuma geçirip yavaşça aşağı doğru çekiyor, yeşil gözlerini gözlerimden ayırmıyor. "Bunu istediğini söyle," diye talep ediyor, başparmağı klitorisimi bulup yavaşça daireler çizerek kalçalarımın taştan kalkmasını sağlarken. "Sana burada, kutsal alanında tapınmamı istediğini söyle."

"Evet," diye nefes nefese söyledim, ellerim saçlarını bulup sıkıca kavradı. "Lütfen Alessandro. Bana her şeyi unuttur ama bu hariç."

Ağzı aşağı iniyor, dili kıvrımlarımın arasından yıkıcı bir beceriyle kayıyor. Aşağıda muhafızların devriye gezdiğini, herhangi birinin bu çatıya çıkıp Alessandro Rosetti'yi dizlerinin üzerinde, yıldızların altında beni yerken bulabileceğini bildiğimden, bağırmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Tehlike her şeyi daha keskin, daha yoğun hale getiriyor.

"Seni yerken yıldızlara bak," diye emretti vajinama doğru, parmakları içime doğru kayarak, göz kapaklarımın ardında takımyıldızları görmemi sağlayan o noktayı bulmak için öne doğru kıvrıldı. "Ben seni orgazma ulaştırırken değerli Perseus'una dikkat et. Gerçekte kime ait olduğunu görmesine izin ver."

Gözlerimi zorla açtım, ışıkla dağılmış sonsuz karanlığa baktım, Alessandro'nun ağzı bacaklarımın arasında sihirli bir şekilde hareket ediyordu. Dili klitorisimde daireler çizerken parmakları daha derine, daha sert bir şekilde

hareket ediyordu ve orgazmımın patlamak üzere olan bir süpernova gibi yükseldiğini hissedebiliyordum.

"İşte bu kadar, Stellina," diye cesaretlendiriyor, bir parmak daha ekleyerek beni esnetiyor. "Yıldızlarının altında bana gel. Dokunduğumda neye dönüştüğüne hepsi tanık olsun."

Sözlerinin, ağzının, parmaklarının ve yukarıdaki uçsuz bucaksız evrenin birleşimi beni uçuruma sürüklüyor. Perseus ve Cassiopeia şahitliğinde, vajinam parmaklarının etrafında kenetlenirken, o da boşalmamın her damlasını yalayıp yutuyor. Yıldızlar, zevk gözyaşlarımın arasından bulanıklaşırken, dalga dalga içime çarpıyor.

Durmuyor, artçı sarsıntıları atlatmam için beni titreyene, aşırı hassaslaşana ve omuzlarına güçsüzce bastırana kadar yoruyor. Ancak o zaman vücuduma tırmanıyor, beni derinden öpüyor, böylece dilinde kendimin tadına varıyorum, yozlaşmışlığımın ve kurtuluşumun kanıtları birbirine karışıyor.

"Yarın," dedi dudaklarıma doğru, penisi pantolonunun üzerinden kalçama sertçe sürtünerek, "yarın yine rol yapmaya başlayacağız. Ama bu gece henüz bitmedi."

Ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor, bacaklarım orgazmdan titriyor. Şehir aşağıda parıldıyor, tehlikeli ve güzel, ama burada kendi evrenimizi yaratmışız. Beni teleskopa yaslıyor, sıcak pirinç beni nefes nefese bırakıyor, beni üzerine kaldırırken bacaklarımı kalçalarına doğru açıyorum.

"Sana verdiğim teleskopla seni becereceğim," diye homurdandı, bir eliyle kemerini açarken diğer eliyle boğazımı nazikçe kavırıyordu. "Yıldızlara her baktığında bunu hatırlayacaksın. İçinde beni hatırla, sadece sana ait olduğunu sandığın tek yerde seni sahipleniyorum."

Sesindeki karanlık, sahiplenici ve mutlak vaat, vajinamın taze bir ihtiyaçla kasılmasına neden oluyor.

Alessandro'nun göğsüne desenler çiziyorum ve bu evliliği rahatsız eden hayalet hakkında düşünmemeye

Çalışıyorum. Gerçek Frances bir yerlerde. Her gün onun adını taşıdığımnda, ona ait bir şeyi alıyorum.

Mafya evliliğini terk edip Avrupa'ya kaçan kadın nasıl bir kadındır? Ya bir korkaktır ya da daha iyi planları olan biridir.

Frances Hewson'ın korkak olmadığından şüphelenmeye başlıyorum.

17 - Alessandro

Teleskopun piriçleri hâlâ ellerinin sıcaklığındayken beni tekrar öpüyor ve dilinde yıldız tozu ve gerçeğin tadı var; hayatıma tasarımcı topuklu ayakkabılar giymiş bir hizmetçi kız girene kadar aç olduğumu bilmediğim her şey.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, sanki tenimin içine girmeye çalışıyormuş gibi beni kendine çekiyor ve Tanrım, buna izin veriyorum. Yirmi yedi yıllık hesaplı dokunuşlar ve denenmiş baştan çıkarmalardan sonra, onun çaresiz ihtiyacı, dokunduğum her kadının bu anın provası gibi hissettiriyor.

"Asla," diyor öpücükler arasında nefes nefese. "İlk seferimin bir teleskopla olmasını istemiyorum."

Kahretsin, haklı. Ve ben her zamanki gibi bencil bir pisliğim. Karım bakir ve onun masumiyetini lanet olası bir çatıya çıkaramam.

"İçeride," diye hırladım ağzına doğru, kelime boğazımı acıtıyordu. "Şimdi."

Göz bebekleri kocaman açılıyor ve hevesli, gergin ve tamamen orada olan başını sallayışı, benim penisimin fermuarıma karşı acı verici bir şekilde zonklamasına neden oluyor.

Onu kollarıma aldığımda nefes nefese kalıyor, sonra yüzünü boynuma bastırıyor. Derin bir nefes aldığını hissediyorum, tıpkı onun kokusunu ezberlediğim gibi benim kokumu da ezberliyor: vanilya, yasemin ve hiçbir tasarımcı parfümünün maskeleyemeyeceği, özünde ona ait bir şey.

Servis merdivenlerinden aşağı inen her adım, aynı anda hem kutsal hem de dünyevi bir şeye iniyormuşum gibi hissettiriyor. Yatak odası kapım yeterince hızlı açılmıyor.

Onu yere koymadan kapının kolunu itiyorum, çerçeveyi sarsacak kadar sert bir tekmeyle kapatıyorum. Kilit, silah sesi gibi tıkırdayarak bizi teleskoplardan, yıldızlardan ve olmamız gereken kişinin ağırlığından uzakta, kendi evrenimize hapsediyor.

Şehir ışıkları yerden tavana kadar pencerelerden süzülürken onu yatağımın yanına, ayağa kaldırdım. Arkasındaki ipek çarşaflar günah gibi parlıyor, hayatımdaki, içimdeki boşluğu asla tam olarak dolduramamış her şey gibi pahalı ve mükemmel. Ama bana bakışı, titremesine rağmen kararlı, masumiyetine rağmen aç, beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

"Titriyorsun," diye gözlemliyorum, ellerimi kollarından aşağı kaydırarak, dokunuşumla tüylerinin diken diken olduğunu hissederken. Çatıdan gelen yasemin kokusu, düğün gecemizden beri beni deli eden doğal vanilya tatlılığıyla karışıyor. "Chicago'nun en kötü şöhretli çapkının seni yozlaştırmasına izin verme konusunda ikinci düşüncelerin mi var?"

Beni yakamdan şaşırtıcı bir güçle aşağı doğru çekiyor, ağzını ağızıma bastırıyor. Dili şaşırtıcı bir cesaretle dilime sürtünüyor ve ben şarabın, yıldız ışığının ve kararlılığın tadına varıyorum.

"Beni yozlaştırıyorsun, değil mi?" diye dudaklarıma doğru fısıldıyor. "Düğün gecemizden beri beni sıırılsıklam ettiğin düşünülürse, bu çok abartılı."

Siktir. O iğrenç itirafı masum ağzından, bana takımyıldızları büyük bir sabırla öğreten aynı ağızdan duymak içimde bir şeyleri kırıyor. Belini kavrayıp onu ereksiyonuma sürtüyorum, bana yaptığı şeyin her santimini hissetmesine izin veriyorum.

"Dikkat et Stellina," diye uyardım, alt dudağını nefes nefese bırakacak kadar sert ısırarak. "Bir kere başladığımda, gardiyanlar seni öldürdüğümü sanacak kadar yüksek sesle adımı haykırana kadar durmayacağım. Ta ki

amın spermimle o kadar dolana kadar ki yarın bacaklarından aşağı aktığını hissedeceksin."

Elleri çaresiz parmaklarıyla gömleğimin düğmelerine dokunuyor ama titremesi dayanılmaz. Üçüncüsünü beceriksizce açmadan önce ikisini çözüyor, yumuşak bir "sikişme" sesi çıkıyor ve penisimden ön sıvı sızıyor. İşte gerçek kadın bu; sakın Frances numarası değil, korkmuş hizmetçi değil, beni yeterince hızlı soyamayan kadın.

"Seni soymak istiyorum," diyor, hayal kırıklığı ve ihtiyaç sesi titreyerek. "Ama düğmelere bile yetişemiyorum."

Bileklerini yakalayıp her bir avucunu ağzıma götürüyorum. Başparmağını dudaklarımın arasına alıp, gelecek olanın bir ön izlemesi olarak dilimi hissetmesine izin veriyorum. Bileğini, en hassas yerini öperken nabızı ağzımda atıyor ve tepkilerinin masumiyeti, şimdiye kadar denediğim tüm baştan çıkarmaları yerle bir ediyor.

"Beni mahvediyorsun," diyorum ona, gömleğimi yırtarak, düğmeleri az önce bana gösterdiği yıldızlar gibi yere saçılırken. "Siktiğim her am bir hiç oldu. Unutuldu. Bana ne yaptığını anlıyor musun? Sanki önemliymişim gibi rol yapıyormuşum gibi hissettirmeden önce her şeyi mahvettin."

Çıplak göğsümü, saatlerce yüzmekten belirginleşen karın kaslarımı, pantolonumun içinde kaybolan V çizgilerini, bakışlarıyla takip ettiği koyu saç izlerini incelerken gözleri kocaman açılıyor ve sonunda belirgin ereksiyonuma bakıyor. Farkında olmadan dudaklarını yaladığında, kontrolüm tamamen yerle bir oluyor.

"Dokun bana," diye emrettim, elini tutup pantolonumun üzerinden penisime bastırarak. "Bana ne yaptığını hisset. Sadece var olarak beni ne kadar sertleştirdiğini."

Deneyssel bir şekilde sıkıyor ve ben inliyorum, kalçalarım dokunuşuna direniyor. "Böyle mi?"

"Kesinlikle evet." Elini fermuarıma doğru götürdüm. "Çıkar onu. Elini penisimin etrafına sarılmış halde görmek istiyorum."

Fermuarımı indirirken parmakları titriyor ve boxer külotumun içine uzanıp küçük elini belime doladığında ikimiz de inliyoruz. O kadar çok ön sıvı sızdırıyorum ki avucu hemen kayganlaşıyor.

"Çok büyüksün," diye fısıldadı gerçek bir hayranlıkla, çekinerek okşayarak. "Nasıl olacak...?"

"Sığılacak," diye söz verdim karanlık bir şekilde, yumruğunun içine girerek. "Amcığın benim için genişleyecek. Sanki benim sikim için yaratılmışsın gibi her santimini içine alacaksın. Sanki evren seni özellikle beni tamamlaman için tasarlamış gibi."

"Göster bana," diye nefes verdi ve sesinde, Cassiopeia'yı bulmam için elimi uzattığındaki aynı güven vardı. "Bana nasıl seks yapılacağını göster."

Onu döndürüp fermuarına saldırırken duvara bastırıyorum. "Yani, sahip olacağın her orgazmın sahibi benim." Elbisesi düşüyor ve ağzımı herhangi bir iç çamaşırından daha fazla sulandıran sade beyaz pamuklu kumaş ortaya çıkıyor. "Yani bu bakire amını öyle bir mahvedeceğim ki, bir daha asla başka bir penis düşünmeyeceksin."

Dizlerimin üzerine çöküp, törensel bir hareket yapmadan külotunu aşağı çekiyorum. Kendini örtmeye çalışıyor ama ben ellerini nazıkçe ama kararlı bir şekilde itiyorum.

"Benden bir daha saklanırsan seni kartal gibi yatağıma bağlarım," diye uyardım, bacaklarını daha da açarak. "Kızımı görmeme izin ver. Kahretsin, ne kadar ıslaksın bak. Bütün bunlar yıldızlarının altında öpüşmekten mi?"

Parıldıyor, iç bacakları uyarılmayla kayganlaşıyor. Öne eğilip girişinden klitorisine kadar uzanan uzun bir çizgiyi yalıyorum, tadına inliyorum, tatlı ve mükemmel.

"Alessandro!" Ağzıma doğru hamle yaptı, ellerini saçlarıma götürdü.

Besinlerin varlığını yeni keşfetmiş aç bir adam gibi dalıyorum, çaresiz bir açlıkla amını yiyorum. Dilim onun içine girerken burnum klitorisine bastırıyor ve o da yüzüme

sürtünerek, akşam yemeğinde Sofia'ya karşı koyarken gösterdiği aynı kararlılıkla hazzın peşinden koşuyor.

İki parmağımı içine soktuğumda o kadar sıkı oluyor ki, yavaşça içeri girip bakire duvarlarını germek zorunda kalıyorum. "Çok sıkı," diye homurdanıyorum klitorisine doğru. "Bu am, penisimi çok güzel sıkacak. Spermin her damlasını emeceksin."

Parmaklarımı öne doğru kıvrıp tüm vücudunun seğirmesine neden olan o noktayı buluyorum. Dilim klitorisine değdiğinde, dakikalar içinde boşalıyor, amını parmaklarımın etrafında sıkarken ismimi haykırıyor. Ses yatak odamın duvarlarından yankılanıyor ve daha mükemmel bir şey duymamıştım.

Kendine gelmesine izin vermeden onu kaldırıp ipek çarşafların üzerine fırlattım. Dudakları öpücüklerimden şişmiş, vajinası ağızımdan parlıyor, uyluklarında dişlerimin izleri varken, daha şimdiden şehvet düşkünü görünüyor. Şehir ışıkları tenini altın ve gölgeye boyamış ve bu duvarları süsleyen pahalı sanat eserlerinden daha güzel.

"Bacaklarını aç," diye emrettim, pantolonumu çıkarırken. "Seni nerede parçalayacağımı göster bana. Seni tamamen benim yapacağım yeri."

İtaat ediyor, kendini iyice açıyor ve bu görüntü karşısında penisim seğiriyor. Kendimi okşuyorum, ön sıvıyı boyuma yayıyorum, o da çok şey gören o koyu gözleriyle beni izliyor.

"Beni ne kadar sertleştirdiğini görüyor musun?" Yatağa tırmanıp bacaklarının arasına yerleştim. "Sikişim senin için çok ağrıyor. Hayatımda hiç bu kadar sertleşmemiştim. Becerdiğim ve unuttuğum hiçbir kadın için değil. Sadece senin için."

Penisimin başını kıvrımlarının arasından geçirip ıslaklığına bulanıyorum. Girişine, sadece ucuna bastırdığımda inliyor, ne kadar sıkı olduğunu hissediyor.

"Bana bak," diye talep ediyorum, bunun için yüzünü görmem gerekiyordu. "Bekaretini aldığında gözlerini

görmek istiyorum. Seni her açıdan benim yaptığımda."

Yavaşça öne doğru iterken gözlerimiz kenetleniyor ve siktir et, o kadar sıkı ki neredeyse acı veriyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor, onu gerdiğimde ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor. Yüzünü izliyorum, kirpiklerinin her çırpınışını, her nefes alışını ezberliyorum.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyorum, daha derine iterek. "Al şunu. İyi bir kız gibi sikimi al. Sanki bunun için, benim için yaratılmışsın gibi."

İçine tamamen oturduğumda, bakire amının her santimini sardığı anda ikimiz de nefes almayı bırakıyoruz. O kadar sıcak, o kadar ıslak, o kadar mükemmel bir şekilde sıkı ki, hemen gelmemek için yönetim kurulu toplantılarını ve elektronik tabloları düşünmek zorunda kalıyorum.

"Mükemmel siktiğim kızım. Senin amın cennet gibi."

"Hareket et," diye yalvarıyor, kalçalarını deneysel bir şekilde oynatarak. "Lütfen, ihtiyacım var..."

Yavaşça geri çekiliyorum, onun uyarılması ve masumiyetinin hafif pembeliğiyle parıldayan aletinin çıkışını izliyorum, onun ilk, tek olduğunun kanıtı. Sonra daha sert bir şekilde geri itiyorum. Amını etrafımda sıkarak çığlık atıyor.

"İşte bu," diye homurdandım, başlığın duvara çarpmasına neden olacak bir ritim tutturarak. "Sikimi al. O sıkı amın beni sıktığını hissetmeme izin ver."

Hızla öğreniyor, itme hareketlerime karşılık veriyor, tırnakları sırtımı kanatacak kadar sert bir şekilde tırmalıyor. Acı beni sadece onu daha sert, daha derin becermeye, onun benim gizli her yerimi sahiplendiği gibi onun da her santimini sahiplenmeye zorluyor.

"Benim," diye hırladım boğazına doğru, derisindeki izleri emerek. "Bu am benim. Söyle."

"Senin," diye soludu, sonra içindeki o noktaya vurduğumda daha da güçlendi: "Senin! Ama sen de benimsin, Alessandro. Başka hiç kimse değil. Bana söz ver."

"Siktir." Sesindeki sahiplenici ton neredeyse boşalmama sebep oluyordu. "Onlar hiçbir şey. Hiç kimse. Beni diğer tüm orospular için mahvettin. Geriye sadece sen kaldın."

Aramıza uzanıp başparmağımla klitorisini buldum. "Hadi, penisime gel. Parçalanırken beni sıkıştığını hissetmek istiyorum. Performansını değil, gerçek seni penisime boşalmak istiyorum."

Gardianlara kadar ulaşan bir çılgınlıkla geliyor, amını mengene gibi penisime sıkıştırıyor. Bu his benim de orgazmımı tetikliyor ve içime boşalırken kendimi derinlere gömüyorum, onu bitmek bilmeyen sıcak sperm fışkırtmalarıyla dolduruyorum.

"Siktir, siktir," diye inledim, penisim hâlâ içinde nabız gibi atıyordu. "Spermimi çok iyi alıyor. Ne kadar mükemmel bir am. Ne kadar mükemmel bir kız."

Yanına çöküp onu ait olduğu yere, göğsüme doğru çekiyorum. İkimiz de terliyoruz, nefes nefeseyiz ve benim onun üzerinden bacağıma doğru aktığını hissedebiliyorum. Sahiplenici yanım onu tekrar içime itmek, onu her zaman benimle dolu tutmak istiyor.

"Bu..." diye başlıyor, sonra duruyor, görünüşe göre ne diyeceğini bilemiyor.

"Daha başlangıç," diye söz veriyorum, bu düşünceyle sikim yeniden sertleşmeye başlamıştı bile. "Seni bu evin her odasında becereceğim. Her yüzeye. Sikimin içinde olmamasının nasıl bir his olduğunu hatırlayamayacak hale gelene kadar. Gördüğün tek yıldızlar, boşaldığında sana gösterdiklerim olana kadar."

Sözlerim onu titretiyor ve amının kasıldığını hissediyorum. Hâlâ tepki veriyor, hâlâ daha fazlasını istiyor. Mükemmel.

"Bana ne yaptın?" diye fısıldıyor, bu soruda seks sonrası basit bir kırılğınlıktan daha derin bir şey var.

Elini yakalayıp göğsüme bastırıyorum, kalbim sanki maraton koşmuşum gibi çarpıyor. "Bana yaptığının aynısını."

Geri çekilip yüzümü inceliyor ve anladığını görüyorum. Savunmasızları canlı canlı yiyen bir dünyada kendimizi savunmasız bıraktık. Artık sahip olduğum her düşmanın bir silahı var: o. Ona yönelik her tehdit, boğazıma dayanmış bir bıçak.

"Alessandro..." diye söze başlıyor ama onu bir öpücükle susturuyorum.

"Pişman değilim," diyorum dudaklarına doğru, elimi aşağı kaydırıp vajinasını avuçlayıp birleşen sıvılarımızı hissederek. "Bu konuda değil. Asla bu konuda değil. Artık benimsin ve bana ait olanı koruyorum. Gerekirse kendi ailemden bile."

Göğsüme yaslanıyor, nefesi uykuya doğru yavaşlamaya başlıyor. Ama sonra kıpırdanıyor ve tüm vücudumu kaskatı kesen bir şeyler mırıldanıyor.

"Tommy..." İsmi dudaklarından yumuşak bir iç çekişle döküldü. "Tommy'ye zarar vermelerine izin verme."

Çenem o kadar sert sıkılıyor ki kan tadı alıyorum. Bilinci kapalıyken bile, vücudunun her bir köşesine sahip olmama rağmen, kardeşini düşünüyor. Kabuslarında çığlık atmasına neden olan, korumak için her şeyi feda ettiği Tommy. Güvenliği, onu ilk başta yatağıma iten koz olan kardeşi.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor, ekran Sofia'nın adıyla aydınlanıyor. Mesajının önizlemesi kanımı donduruyor:

Hewson'lar gergin. "Kızları" hakkında sorular soruyorlar. Benim halletmemi ister misin?

Emma tekrar kıpırdandı, uykusunda bana daha da sokuldu, kız kardeşimin bir köpekbalığı gibi etrafımda döndüğünün farkında bile değildi. Eli kalbimin üzerindeydi, güveniyordu.

Mesajı bir elimle silerken, diğer elimle onu daha sıkı kendime çekiyorum, parmaklarım sahiplenici bir şekilde saçlarına dolanıyor. Memnuniyetle iç çekiyor, bu sefer ismimi mırıldanıyor ve göğsümde vahşi ve koruyucu bir his canlanıyor.

Yarın Sofia'yla hesaplaşacağım. Yarın ona, ister karım ister sırları olsun, benim olan bir şeyi tehdit etmenin ölüm arzusu olduğunu anlatacağım. Yarın Tommy Pitt'in korumasının sağlam olduğundan emin olacağım; kendisi için değil, kollarımda uyuyan kadın için.

Peki ya bu gece? Bu gece o benim, içi dışı işaretli, spermimle dolu ve parfümüm gibi kokumu taşıyor. Ve onun gerçeğini ifşa etmeye veya onu benden, ailemden, Hewson'lardan veya şeytanın kendisinden almaya çalışan herkes, Alessandro Rosetti'ye ait olana dokunduğunda neler olacağını öğrenecek.

Deneyen son kişi hala çığlık atıyor. Sofia, bundan daha akıllı olduğuna dua etse iyi olur.

18 - Emma

Vajinam öyle bir ağrıyla zonkluyor ki, nefesim kesiliyor, dün gecenin ateşli bir rüya olmadığının kanıtı. Alessandro'nun parmağı kalçamdaki bir çürüğün üzerinde geziniyor, beni ona doğru kamburlaştıracak kadar sert bastırıyor ve şok edici bir netlikle daha sert bastırmasını istediğimi fark ediyorum.

"Perseus," diye mırıldandı omzuma doğru, parmak uçları çıplak tenimde görünmez çizgileri takip ederken nefesi titrememe neden oldu, kürek kemiğimden kalçamın kıvrımına kadar uzanan yolları birleştirdi, sanki sadece kendisinin görebildiği takımyıldızları haritalıyormuş gibi. "Tam burada, çillerinin kahramanın takımyıldızını oluşturduğu yerde."

Dokunuşu tüy kadar hafif ama sahipleniciydi, bana şefkatli olsam bile hâlâ onun esiri olduğumu hatırlatıyordu, ama dün gecedan sonra kimin gerçekten tuzağa düştüğünü merak etmeye başlıyordum.

Sabah güneşi yerden tavana kadar pencerelerden içeri sızıyor, ikimizi de altın rengine boyuyor. Üzerimde bıraktığı izler de dahil: Kalçalarımda, çok sert tuttuğu yerlerde açan mor çürükler, iç uyluğumda dişlerinin izi, meme uçlarım hâlâ ağzından şişmiş. Yaptıklarımızın, yalvardıklarımın kanıtı karşısında mahcup olmam gerekirdi. Ama göğsümde gurur kabarıyor. Bu izler, dün gece yaşananların, yerleri silen hizmetçi kızın Alessandro Rosetti'nin tüm kontrolünü kaybetmesine neden olduğunun kanıtı.

İpek çarşafar aşırı hassas cildimde farklı bir his bırakıyor, her hareket, varlığından bile haberdar olmadığım sinir uçlarımda artçı sarsıntılar yaratıyor. Birleşen

kokularımız -seks, ter ve kolonyası- vücudumun ağrıya rağmen tepki vermesini sağlayan baş döndürücü bir parfüm yaratıyor.

"Uyanıksın," diye gözlemliyor Alessandro, eli kalçamda sabit dururken, başparmağı yine morluğa bastırıyor, bu sefer kasıtlı olarak, tepkimi izliyor.

Gözlerimi bir an daha kapalı tutuyorum, gerçeğe hazır değilim. Ama bedenim bana ihanet ediyor, izinsizce dokunuşuna doğru eğiliyor, daha fazla baskı, daha fazla acı, bana vermek istediği her neyse ondan daha fazlasını arıyor. Bu küçük hareket, keskin bir nefes almasına neden oluyor.

"Hâlâ çok duyarlısın," diye homurdandı, aleti kalçama çoktan sertleşmişti. "Dün gece seni iki kez boşalttıktan sonra bile. Nasıl hissediyorsun?" Sesi, karanlık bir memnuniyetle karışık gerçek bir endişe taşıyordu.

"Farklı," diye itiraf ediyorum, sonunda gözlerimi açtığımda onu dirseğine yaslanmış, yırtıcı bir yoğunlukla bana bakarken buluyorum. Saçları alnına dökülüyor, bu da onu daha genç gösteriyor, ama o yeşil gözler hâlâ dün gece beni tüketen aynı açlıkla yanıyor.

"İyi farklı mı, kötü farklı mı?"

Yalan söylemeyi, biraz da kendime güç ayırmayı düşünüyorum. Ama ne anlamı var? Meme uçlarım çoktan sertleşti, amım onun yakınlığından bile ıslanıyor.

"Güzel," diye fısıldıyorum, sonra daha da cesaretlenerek: "Çok, çok güzel."

Gülümsemesi tehlikeli bir hal alıyor. "Göster bana."

Elimi tutup bacaklarımın arasına doğru kaydırıyor. Parmaklarım orada ıslaklık buluyor, öylesine ıslak ki, vücudum ağrısa ve sızlasa bile onu özlüyor. Bu farkındalık yüzüme sıcaklık yayıyor ama aynı zamanda daha derinleri keşfetme cesaretini de veriyor.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyor, dikkatle bakarak. "Penisim yüzünden ne kadar şiştiğini hisset. Sadece sesimden bile ne kadar ıslandığını hisset."

Kendi cesaretim karşısında şok olmuş bir şekilde iki parmağımı içime bastırıyorum, ne kadar hassas ve muhtaç olduğumu fark ederek nefes nefese kalıyorum. Vajinam parmaklarımın arasında kasılıyor ve beni nerede gerdiğini, değiştirdiğini, sahiplendiğini hissedebiliyorum.

"Siktir et Stella," diye fısıldadı, parmaklarımı daha derine sokarken. "Sırılsıklamsın. Amının ne kadar ıslak olduğunu dinle."

Müstehcen sesler beni utandırmalı. Aksine, beni daha da cesurlaştırıyorlar. Onun yaptığı gibi klitorisimi ovalıyorum, aşırı hassas tenimde haz kıvılcımları çaksa bile göz temasını koruyorum.

"İstediğin bu mu?" diye sordum, bir parmağımı daha ekleyerek, kendimi yavaşça becererek. "İddia ettiğin şeye dokunmamı mı izlemek istiyorsun?"

"Aman Tanrım." Penisi seçiriyor, ucunda bir ön sıvı damlası beliriyor. "Beni öldüreceksin. Yaptığımız her şeyden sonra, yardım yemeği, çatı katı, dün gece ve hala beni şaşırtıyorsun."

Övgüsü beni daha da ıslatıyor. Bacaklarımı daha geniş açıp ona daha iyi bakıyorum, kontrol için mücadele ederken çenesinin nasıl sıkıldığını izliyorum. Bana doğru geliyor ama tek bir sözle onu durduruyorum.

"Hayır. Sadece izle."

Titriyor, bakışları bacaklarımın birleştiği yere kilitlenmiş. Ordulara komuta eden bu güçlü adam, henüz bana dokunmasına izin vermediğim için titriyor.

"Stellina," diye inledi boştaki elimle meme ucumu sıktığımda. "Mükemmel küçük yıldızım. Bak, yozlaşmışlığım sana neler yaptı."

Dudaklarından İtalyanca sevgi sözcükleri dökülüyor - cara mia, bellissima, la mia vita - her yabancı cümle vajinamı sıkıştırıyor. Ama onun mücadelesini izlemek, sadece beni izlemekten sikinin ön sıvısını sızdırmasını görmek, çünkü halimi dehşete düşürecek bir fikir veriyor bana.

"Lütfen," diye yalvarıyor ve Alessandro Rosetti'nin yalvarışını duymak amımı fişkırtır. "Tadına bakayım. O mükemmel amına layıkıyla tapınayım."

"Hayır." Bu kelime ikimizi de şaşırtıyor. "Henüz değil. Önce seni keşfetmek istiyorum."

Elleri çarşafları öyle sıkı tutuyor ki kumaş yırtılmaya başlıyor. İstedğini alan bu adam, benden esirgediği için titriyor.

"Beni öldürüyorsun," diye dişlerini sıktı. "Nasıl görüldüğünü biliyor musun? Yatağında yayılmış, üç parmağın amında, izlerimle kaplı haldeyken? Gördüğüm her ıslak rüya gibi görünüyorsun."

Sesindeki çaresizlik bana cesaret veriyor. Parmaklarımı çekip, kaybım için inliyorum, sonra onları ağızıma götürerek kendimi şok ediyorum, o gün yardım yemeğinde yaptığı gibi kendimi tadıyorum. Penisini şiddetle seğiriyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandı, parmaklarımı emerek temizlerken. "Stella, lütfen. İçinde olmam gerek. O sıkı amın penisimi kavradığını hissetmem gerek."

Kararımı anında veriyorum, cesaretimi kaybetmeden önce üzerine çıkıyorum. Bu pozisyon beni onun üstüne, kontrolün bende olduğu bir pozisyona getiriyor ve manzara baş döndürücü: Alessandro Rosetti altımda yayılmış, penisini gururlu ve kalın, öfkeli ve kırmızı, sürekli sızdırıyor.

"Stella," diye fısıldadı sanki tapınırcasına.

"Sıra bende," diye fısıldadım, sesim gerginlikten ve heyecandan titriyordu. "Her santimini haritalama sırası bende."

Yara izlerinden başlayıp her birini parmaklarım ve dilimle takip ediyorum. Kalçasının yakınındaki kurşun yarasını emdiğimde tıslıyor. Kaburgalarındaki bıçak izi onu ayağa kaldırıyor, penisini ıslak yarığında kayıyor ve ikimizin de inlemesine neden oluyor.

"Lütfen," diye yalvardı dilimi V şeklindeki penisinin üzerinde gezdirirken, bilerek penisinden kaçınarak. "Stella, bebeğim, lütfen. O kadar sertleştin ki canım yanıyor."

"İlk seferinde yalvarmama sebep oldun," diye hatırlattım ona, elimi onun penisine doladım, çaresizce nabzını hissederek. "Banyoda amımı yerken adını haykırmama sebep oldun."

"Ve eğer sadece—SİKTİR git, geri kalan hayatımı senin için dizlerimin üzerinde geçireceğim!"

Penisini ağzıma aldım, sadece ucunu, dilimi başının etrafında döndürerek, ağzımı hemen dolduran tuzlu ön sıvının tadına baktım. Kalçaları sertçe hareket etti, daha derine itmeye çalıştı ama ıslak bir patlamayla geri çekildim.

"Yine de," diye emrediyorum, güç sarhoşluğuyla ve inanılmaz bir şekilde itaat ediyor.

Bu sefer onu daha derine alıyorum, boğazımı gevşetiyorum. Kalın penisi dudaklarımı müstehcen bir şekilde gerdiriyor ama dilimin üzerindeki ağırlığını seviyorum, altımda titreme şeklini seviyorum.

"Aman Tanrım," diye inledi, testislerini avuçlayıp nazikçe yuvarlarken onu daha derine soktuğumda. "Ağzın, Tanrım, o mükemmel siktiğimin ağzı."

Yanaklarımı çukurlaştırdım, dilimi onun shaftının alt tarafında gezdirirken sertçe emdim. Elleri saçlarımı buldu, zorlamadan, sadece tutarak, boğazımı sikmemek için çabalayarak titredi.

"Stella, bebeğim, ben—durmalsın yoksa boğazına boşalırım."

Yavaşça çekiliyorum, tükürük dalgaları dudaklarımı onun penisine bağlıyor. "Belki de istiyorumdur," diyorum, sonra onu tekrar derinlere alıyorum, boyu boyunca inliyorum.

"Siktir, hayır," diye homurdandı, çaresizliğine rağmen beni şaşırtıcı bir nezaketle yukarı çekerken. "Bugün beni ilk kez orgazma ulaştırdığında, aletini o sıkı küçük amına gömmüş olacaksın."

Cevap veremedi beni derinden öpmeye başladı, dilimdeki kendi tadının verdiği inlemeyle. Penisi

kıvrımlarımın arasından kayıyor, her geçişte başı klitorisime değiyor ve ağzına doğru inlememi sağlıyor.

"Üstüme bin," diye emretti dudaklarıma doğru. "İhtiyacın olanı al. Aletimi istediğin gibi kullan."

Kendimi onun üzerine konumlandırıyorum, ıslaklığımınla penisini ovuşturuyorum, onu iyice kaplıyorum. İkimiz de onu girişimle aynı hizaya getirdiğimde, başı zar zor içeri girerken izliyoruz.

"Çok ıslaksın," diye hayretle söyledi, karın kaslarına damladığımı hissederken. "Mükemmel kızım, penisime hazır."

Yavaşça aşağı iniyorum, esneme sırasında nefes nefese kalıyorum. Dün gecedен beri hâlâ ağrım var ama yanma hissi iyi, doğru geliyor. Aleti beni tamamen dolduruyor, gözlerimin arkasında yıldızlar patlatan noktalara vuruyor.

"Siktir," diye hep bir ağızdan söylüyoruz, ben tam oturduğumda ve onun penisi kabzasına kadar gömülü olduğunda.

Bir an hareketsiz kalıp dolgunluğa alışmaya çalışıyorum, vajinamın onun etrafında çırpındığını hissediyorum. Bu pozisyon dan her şeyi görebiliyorum: karın kaslarının nasıl kasıldığını, çenesinin nasıl kıvrandığını, gözlerinin vücudumun her santimini nasıl yiyip bitirdiğini.

"Hadi," diye yalvardı. "Lütfen bebeğim, aletime bin. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Yavaşça başlıyorum, kalçalarımı deneysel bir şekilde oynatıyorum. Açık dün gecedен farklı, penisi daha derine iniyor, her hareketinde nefesim kesiliyor. Elleri kalçalarımı buluyor, yönlendirmiyor, sadece tutuyor, başparmaklarıyla bıraktığı morlukları okşuyor.

"İşte bu," diye teşvik ediyor, ritmimi bulurken. "Kendini benim sikimde sik. İhtiyacın olanı al."

Geriye yaslanıp ellerimi bacaklarına koydum ve yeni açıyla penisi G noktama tam olarak değdi. Çıglık attım, vajinam onun etrafında sertçe kasıldı.

"Tam orada mı?" diye soruyor, başparmağı klitorisimi bularak. "Orası mı bebeğim?"

"Evet," diye inledim, onu daha sert sürerek. "Aman Tanrım, evet, tam orada."

"Şuna bak," dedi hayretle. "Banyoda çözölen kadın, sanki bunun için doğmuşsun gibi aletime biniyor. Amın beni sımsıkı kavırıyor."

Sözleri beni harekete geçiriyor. Zevkin peşinden koşarken, boşalmamak için gösterdiği çabayla yüzünün buruşmasını izleyerek, penisinin üzerinde daha hızlı zıplıyorum. Sikişmemizin ıslak sesleri odayı dolduruyor. Amım o kadar ıslak ki, müstehcen, penisi her hamlede iğrenç şapırtı sesleri çıkarıyor.

"Kendine dokun," diye emretti. "Üzerime binerken o güzel klitorisinle oynamanı izlemek istiyorum."

İtaat ediyorum, bir elimle klitorisimi okşarken diğer elimle meme uçlarımla oynuyorum. Çifte uyarım beni hızla orgazma doğru götürüyor.

"İşte benim iyi kızım," diye övüyor. "Mükemmel sikişen kızım. Çok yakınsın, değil mi? Amının giderek daraldığını hissedebiliyorum."

"Çok yakın," diye nefes nefese söyledim, sertçe aşağı doğru sürtünerek onu imkansız derecede derine aldım.

"Bana gel," diye talep ediyor, başparmağı klitorisimde benimkine değiyor. "Sikişimin her yerine gel. Bu amın kime ait olduğunu göster bana şimdi."

Sözlerinin, dokunuşunun ve penisinin o mükemmel noktaya vurmasının birleşimi beni uçuruma sürüklüyor. Çıglık atarak boşalıyorum, amım dalgalar halinde onu sıkıyor. Orgazm sonsuz gibi geliyor, zevk tüm vücudumu sararken titriyorum.

"Kahretsin, evet," diye inledi, kalçaları yukarı kalkarken. "O sıkı küçük amınla sikimi sağ."

Artçı sarsıntılar dinmeden, hâlâ içimde gömölü haldeyken bizi ters çevirdi. Bu ani değişim beni nefes

nefese bıraktı, aşırı hassas ama hemen daha fazlasına hazır hale getirdi.

"Sıra bende," diye homurdandı, sadece ucu kalana kadar çekti, sonra tekrar sertçe soktu.

"Aman Tanrım!" diye haykırdım, tırnaklarım sırtına öyle sert bir şekilde sürtündü ki kanattı.

"İşte bu, beni anla," diye cesaretlendiriyor, cezalandırıcı bir tempoyla. "Herkes kime ait olduğumu göster."

Beni sert ve derin bir şekilde beceriyor, her hamlesinde boğazımdan küçük çığlıklar yükseliyor. Başlık ritmik bir şekilde duvara çarpıyor ve eminim ki tüm ev bizi duyabiliyor, ama umursamıyorum.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye inliyor, kalçalarımı daha derine doğru eğerek. Bacaklarımı omuzlarına doluyor ve beni neredeyse ikiye katlıyor. Bu pozisyon, imkansız derecede derine inmesini sağlıyor, her hamlede penisi serviksime çarpıyor.

"Alessandro," diye bağıryorum, bir orgazm daha yaklaşırken. "Tekrar boşalacağım."

"Ver onu bana," diye talep etti, başparmağı tekrar klitorisimi bularak. "Tekrar penisime gel. O amın beni sıkıştığını hissetmek istiyorum."

Bu orgazm ilkinden daha sert vuruyor, zevk beni tüketirken gözlerim beyazlaşıyor. Amım onun etrafında o kadar sert kasılıyor ki hareket etmeye devam etmek için mücadele etmek zorunda kalıyor.

"Siktir et Stella," diye inliyor, itmeleri düzensizleştiriyor. "Boşalacağım. Nereye istiyorsun?"

"İçeride," diye tereddüt etmeden nefes nefese söyledim. "İçime girdiğini hissetmek istiyorum."

"Aman Tanrım," diye kükredi ve son bir kez sertçe vurdu. İçime boşalırken penisinin nabzını hissediyorum. O kadar sert boşalıyor ki tüm vücudu titriyor, elleri kalçalarımı acımasızca sıkıyor.

Birlikte yere yığılıyoruz, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. O içimde kalıyor, ikimiz de henüz ayrılmak

istemiyoruz. Birleşen sıvılarımızın onun penisinin etrafından sızmaya başladığını hissedebiliyorum ama ortalığın dağınıklığı umurumda değil.

"Bu..." diye başlıyor, sonra susuyor.

"Biliyorum," diyorum göğsüne doğru, gülümseyerek.

Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Gülüyor, sesi içimde yankılanıyor. "Yirmi yedi yıllık cinsel deneyimimi önemsizleştirdin. Senden önceki her kadın unutuldu."

Gülmek istiyorum. Onunla bu kadar çok yattığı için dalga geçmek istiyorum ama bu düşünce içimi bir öfke dalgasıyla dolduruyor. Kıskançlık sanırım.

"Alessandro?" diyorum, vajinamı onun penisine doğru sıkarak, içimde tekrar sertleşmeye başladığını hissediyorum.

"Şimdiden mi?" diye hayretle soruyor. "Lanet olsun, bana ne yaptın?"

"Daha fazlasını istiyorum," diye itiraf ediyorum kalçalarımı oynatarak. "Bana her şeyi göstermeni istiyorum. Her pozisyonu, beni orgazma ulaştırabileceğin her yolu. Seni becermekte uzman olmak istiyorum."

Aleti şimdi yeniden sertleşti, beni yeniden gerdi. "Ölümüm olacaksın," diye inledi ve hareket etmeye başladı. "Mükemmel yozlaşmam. Güzel takıntım."

Aniden göğsüne bastırıyorum ve onu hamlemin ortasında durmaya zorluyorum. Gözlerindeki şaşkınlık, beni güçle sarhoş ediyor.

"Hayır," diyorum kararlılıkla, cesaretimle kendimi şaşırtarak. "Böyle değil."

"Stella mı?"

Onu sırtüstü yatırıyorum, aleti ıslak bir sesle içimden kayıyor ve ikimiz de inliyoruz. Ama ben çoktan hareket etmeye başladım, yeni kazandığım özgüvenle yataktan kayıyorum, bacaklarım titriyor ama kararlı.

"Neredesin-"

"Seninle işim bitmedi," diye sözünü kesiyorum ve dudaklarımda yabancı gelen bir gülümsemeyle ona dönüyorum: yırtıcı, kendine güvenen, birkaç hafta önce sinmiş hizmetçi kıزدan tamamen farklı. "Ailen bugün dışarıda, değil mi? Katılmayı reddettiğin o şirket pikniğine."

"Evet."

"Ana ve bebek bile."

"Evet, neden-"

"Bugün bu evin her odasında beni becermeni istiyorum. İlk önce beni beslediğin masadan başlayarak."

Çenesi düşüyor. Her zaman yumuşak bir cevap veren Alessandro Rosetti'nin dili tutuluyor.

"Her odada mı?" Sesi hafifçe çatladı.

"Her. Tek. Oda." Kapıya doğru yürüyorum, çıplak olduğumun, izleriyle kaplı olduğumun ve menisinin bacaklarımdan aşağı aktığının farkındayım. Dünkü halim mahcup olurdu. Bugünkü halim ise bundan büyük keyif alıyor. "Yemek odasından başlıyoruz. Beni beslediğin, ailenin beni yargıladığı o maun masanın üzerine eğmeni istiyorum."

"Aman Tanrım, Stella." Yataktan fırlıyor, hareket ettikçe penisi sallanıyor. "Beni gerçekten öldüreceksin."

"O zaman mutlu ölürsün," diyorum kapı koluna uzanırken. "Şimdi gel de o dilin deri koltuğunda neler yapabileceğini göster bana. Tabii çok yorgun değilsen?"

Sesimdeki meydan okuma, gözlerinin tehlikeli bir şekilde parlamasına neden oluyor. İki adımda arkamda belirliyor, beni döndürüp kapıya yaslıyor. Aleti karnıma bastırıyor, taş gibi sert ve tekrar sızdırıyor.

"Çok mu yorgunsun?" diye homurdandı, eli boğazımı kavradı, sıkmadan, sadece tutarak, hem sahiplenici hem de nazik. "Seni bu evin her yerinde becereceğim. Sonra arabada. Ofisimde. O çok sevdiğin teleskopla. Seni o kadar çok boşaltacağım ki kendi adını bile unutacaksın."

"Sözler, sözler," diye fısıldıyorum, sonra uzanıp penisini okşuyorum ve tıslamasına neden oluyorum. "Kanıtla."

Dudaklarını benimkine bastırđı, öpücük morartıcı ve çaresizdi. Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Gömleğimi tut," diye emrediyor. "Yemek odasına onu giyerek gideceksin. Seni sadece gömleğimle becermek istiyorum."

Dün geceden kalma beyaz düğmeli gömleğini giydim, kumaşında hala kokusu vardı. Kıçımı zar zor örtüyordu ve bacaklarımdan aşağı damlıyor olduğunu biliyordum ama gözlerindeki açlık beni bir tanrıça gibi hissettiriyordu.

"Kıpırda," diye emrediyorum kapıyı açarak. "Vaftiz etmemiz gereken koca bir ev var ve öğle yemeğinden önce her odada adını haykırmak istiyorum."

Yemek odasına doğru koridorda yürürken, arkamdan İtalyanca mırıldandığını duydum. Dua ve lanet karışımı bir şey gibiydi. Hizmetçi kızın artık gerçekten gittiğini, yerini çok daha tehlikeli bir şeyin aldığını bilerek gülümsedim: Gücünün farkında olan ve onu kullanmaktan çekinmeyen bir kadın.

"Stella," diye sesleniyor ve ben ona döndüğümde, yüzünde hayranlıkla karışık bir hayranlık ifadesi var. "Beni tamamen mahvedeceksin, değil mi?"

"Evet," diyorum kısaca, sonra yemek odası kapısını iterek açıyorum. "Şimdi buraya gel ve beni bırak."

19 - Alessandro

Emma, dün gece göğsümde takımyıldızlar çizen parmaklarıyla tabağımdan pastırma çalıyor ve ben de mutfağın çıkışını on dakikadır izlediğimi fark ediyorum, oysa o tamamen uyumsuz bir şekilde mırıldanıyor.

Ses acı verici olmalı - belli belirsiz tanıdığım bir pop şarkısının melodisini katlediyor - ama dün geceki beyaz gömleğimden başka bir şey giymemişken ağzından çıkması, duyduğum en güzel şey. Dışarıdaki gardiyanların kariyer tercihlerini sorgulamasına neden olsa bile.

Daha iki gece önce bekaretini aldım ve o, sabah rutinimi stratejik planlamadan, kahvaltısını sevimli bir beceriksizlikle mahvetmesini izlemeye dönüştürdü bile. Bulabildiğimiz her yüzeyde onunla sevişerek, onu işaretleyerek, ona sahip olarak geçirdiğim mükemmel bir sabah ve yine de, sadece başparmağındaki yağı yalamasını izlemek bile penisimin sertleşmesine neden oluyor.

"Yıktığın benim kahvaltım," diye belirttim, ama ikimiz de onun kendi kahvaltısını yaktıktan sonra çalabilmesi için özellikle yaptığımı biliyorduk.

"Mmm," diye onaylıyor, tabağımdan doğrudan bir parça daha alırken diğer eliyle kahve makinesine uzanıyor. Bu hareket, gömleğimin yukarı kalkmasına ve dün sabah kalçasında bıraktığım morlukların ortaya çıkmasına neden oluyor. Üç morluk, onu kapı pervazına yaslayıp siktiğim yerde mükemmel aralıklarla duruyor.

Mutfak pencerelerinden içeri süzülen sabah ışığı, izlerimin mora dönüştüğü teni de dahil olmak üzere her şeyi altın rengine çeviriyor. Dün geceki temizlik ritüelinden kalma silah yağı hâlâ parmaklarımda, onun varlığının bile

kıramadığı eski alışkanlıklar; evdeki kahve ve pastırma kokusuyla karışıyor.

"Pastırmaların kömür olmak üzere," diyorum, hırsızlık kampanyasına başladığında bıraktığı tavayı işaret ederek.

Elindeki spatulayı silah gibi havaya kaldırarak dönüyor - iyi bir içgüdü, ama yanlış bir alet - sonra dumanı görünce gülüyor. "Kahretsin, pastırma."

Tavayı ocaktan alıp dumanı savururken ben de otomatik olarak pencereleri açıp, bu hafta üç kez fark ettiğim o gümüş sedanı görmek için kapıların ardındaki sokağı kontrol ediyorum. Henüz bir şey yok ama boynum izleniyormuş hissiyle karıncalanıyor. Gardiyanların ayak sesleri koridorda yankılanıyor, sabah devriyeleri benim kendi evimdeki her çıkışı haritalama ihtiyacım kadar tahmin edilebilir. Bu mutfaktan üç çıkış yolu. Pencereyi sayarsan dört.

"Kahvaltı mahvoldu," diyor hüznle, kararmış şeritlere sanki kendisine ihanet etmişler gibi bakarak.

"Buraya gel," diye emrediyorum, mutfak sandalyelerinden birine yerleşip her iki girişi de görebilecek şekilde konumlanıyorum.

Bazen hâlâ beliren o utangaç gülümsemeye yaklaşıyor, sanki bana dokunmasına izin verileceğine inanamıyormuş gibi. Onu yan yatırıp kucağıma çekiyorum, bacakları kol dayanağının üzerinden sarkıyor, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde oturuyor. Ağırlığı beni yere seriyor.

"Kahvaltı felaketimi sen planladın," diye suçluyor ama tabağımdan bir parça daha almaya hazırlanıyor.

"Eşimin yemek pişirme yeteneğini biliyorum." Ona bir parça yediriyorum, dudaklarının parmaklarımin etrafında kapanmasını, dün gece birbirimizi ne kadar derinlemesine keşfetmiş olsak da penisimin kıpırdamasını sağlayan kasıtlı bir yavaşlıkla yağın emmesini izliyorum.

"Seninki daha güzel zaten," diye itiraf ediyor ve ardından tabaktan bir parça daha alıyor.

Böyle yemek yiyoruz, o kucağında, ben yemeğimi korumaya çalışırken lokmalarını alıyor, daha önce kimseyle yaşamadığım türden kolay bir yakınlık. Hiçbir performans yok, hiçbir dikkatli kontrol yok, sadece Emma, Emma gibi davranıyor; pastırma yakan, detone bir şekilde mırıldanan ve bana, benim özdenetimime yaptığı etkiden daha azı için erkeklerin öldüğünü gördüğümü unutturan kız.

Telefonum tezgâhın üzerinde titriyor; muhtemelen Marco, sabahki kontrolümü neden kaçırdığımı merak ediyor. Onu görmezden geliyorum. Bırak merak etsin. Bırakın herkes Alessandro Rosetti'nin karısına neden yumuşak davrandığını merak etsin.

"Bu gece Satürn'ün halkalarını görmek istiyorum," dedi aniden, parmakları ensemdeki saçlarla oynarken. "Bu hava koşullarında teleskop onları net bir şekilde gösterebilir."

"Bunu başaracağım," diye hemen söz veriyorum, çünkü şimdiden en uygun izleme süresini, teleskopta herhangi bir ayarlama yapmamız gerekip gerekmediğini, çatıya hangi muhafızların yerleştirileceğini, güvenliği sağlarken mükemmel koşulların nasıl sağlanacağını merak ediyorum.

Yüzümü avuçlarının içine alıp, zihnimde savunma pozisyonları ayarlamak yerine ona bakmamı sağlıyor. "Alex, her anı planlamana gerek yok. Bazen mükemmellik... kendiliğinden gelir."

Eli, farkında olmadan uyluğuna vurarak olasılıkları planlamaya başladığım elimin üzerine geldi. Sesindeki nazik anlayış beni sakinleştiriyor. Beni görüyor; kontrolcü yapımı, her şeyi yönetme ihtiyacımı, ikimizi de hayatta tutan paranoyamı görüyor ve yargılamadan kabul ediyor.

"Elimde değil," diye itiraf ediyorum. "Sana her şeyi vermek istiyorum. Seni hiçbir şeyin dokunamayacağı bu eve kilitlemek istiyorum."

"Bana zaten her şeyi verdin," diye fısıldadı, çeneme bir öpücük kondururken.

"Bana gerçek bir Şey syle," diyorum, sabahın sıcaklığı giderek artarken onu hâlâ kucağımda tutarak. "Kimseye sylemediğin bir Şey."

Hafifçe gerildi, sonra ağırlığını hissettiren bir i çekişle gsme yaslanıp gevŐedi. Pahalı kahveyi unutmuş bir Şekilde öylece dururken, bana önemli bir Şey emanet etmeye hazırlanıyordu.

"Annem hakkında bilgi edinmek istiyorsun."

Bu bir soru değil. Annelerden bahsedildiğinde her kelimeyi, her irkilmeyi not ettiğimi, her bilgiyi ileride kullanmak üzere arŐivlediđimi biliyor. Benim dünyamda birinin yaralarını bilmek, onları nasıl koruyacağınızı -ya da yok edeceğinizi- bilmek anlamına gelir.

"On iki yaşındayken hastalandı," diye söze başladı Emma, sesi giderek uzaklaşarak. "Kanser. Akciğerlerinde başladı, bir Şeylerin ters gittiğini anlamadan her yere yayıldı. Semptomları gizliyor, kirayı ödemek için fabrikada çift vardiya çalıŐıyordu."

Parmakları benimkileri buldu, sanki bir apaya ihtiyaı varmış gibi birbirine kenetlendi. Sessiz kaldım, ama zihnim çoktan nasıl başa çıkacağımı hesaplıyordu: Hangi doktorlar satın alınabilirdi, hangi tedaviler arka kapılardan sağlanabilirdi. Gller hayatta kalır. Yoksullar sadece ölür.

"Tommy daha sekiz yaşındaydı. Annesinin neden sürekli zayıfladığını, neden artık onunla oynayamadığını anlayamıyordu. Onu korumaya çalıŐtım ama çocuklar bilir. Her zaman bilirler."

Kardeşi... Onu tuzağa düşüren koz, korumak için her Şeyini feda ettiği kardeşi. Ortak ocukluklarını duymak, onları hayal kırıklığına uğratan herkese karşı geriye dönük bir öfkeyle çenemi sıkmana neden oluyor.

"Tıbbi faturalar..." Gülüyor ama buruk bir Şekilde. "Yavaş yavaş ölmenin ne kadara mal olduğunu hayal bile edemezsin. İŞe yaramayan her tedavi, yardımcı olamayan her uzman, ona bir ay daha kazandırabilecek her ilaç... Hepsinin bedeli bir milyon dolar bile olabilirdi."

Hayal edebiliyorum. Erkeklerin daha azı için canlarını bağışlamaları için yalvardıklarını gördüm. Ama ben o karanlığı kendime saklıyorum, sadece ona daha sıkı sarılıyorum.

Göğsüme daha da sokuluyor, tırnaklarının altında kanla gelen bir teselli ararken, çaresizce sağlamaya çalıştığım teselliği arıyor. "Onun yavaş yavaş ölmesini izledim. Önce çalışmadı. Sonra yürüyemedi. Sonra yardım almadan bir bardak su bile tutamadı. Ve ben onu durduracak kadar güçsüzdüm."

Kollarım istemsizce ona daha sıkı sarılıyor. Henüz çocuk olan küçük Emma'nın, kardeşini korumaya çalışırken annesinin eriyip gitmesini izlemesi, göğsümde vahşi bir hissin kabarmasına neden oluyor. Zamanda geriye gidebilseydim, onlara yardım etmeyen herkesi yok ederdim. Chicago'yu kanlarıyla kırmızıya boyardım.

"Borç tahsildarları daha ölmeden önce aramaya başladılar," diye devam ediyor, sesi neredeyse fısıltıdan biraz yüksekti. "Tıpkı etrafımızda dönen akbabalar gibi. Sonunda öldüğünde, hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Hiçbir şeyden bile az. Ödeyebileceğimiz borcumuz üç ömür boyu sürecekti."

"Böyle oldun işte..." Sözümü yarıda kesiyorum, sanki yas tutan bir çocuğu taciz eden her borç tahsildarını geriye dönük olarak nasıl yok edeceğimi planlarken 'hizmetçiler' demeyi utanç verici bir şeymiş gibi kullanmak istemiyorum.

"İşte böyle tuzağa düştük," diyor nazikçe. "Hewson'lar hizmetimiz karşılığında borcumuzu satın aldılar. Modern zamanların sözleşmeli hizmet anlayışı, istihdam kisvesi altında. Kardeşim ve ben, o andan itibaren onlara aittik."

Geri çekilip bana baktı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Çok çaresizdim Alex. Onun yok oluşunu izlemek, onu kurtaramayacağımı, hatta rahat ettiremeyeceğimi bilmek. Bu kadar çaresiz olmak dünyanın en kötü hissi."

Gözyaşlarını başparmaklarımla siliyorum, onu hayal kırıklığına uğratan herkese duyduğum öfkeyle boğazım düğümleniyor. "Çocuktun. Onu kurtarmak senin işin değildi."

"Ama kardeşimi kurtarmak benim görevim haline geldi," diyor. "Ve bakın bu bizi nereye götürdü."

"Seni bana getirdi," diye homurdandım, sesime nüfuz eden sahiplenici karanlık. "Ve artık bir daha asla güçsüz olmayacaksın. Sana zarar vermeye, seni çaresiz hissettirmeye çalışan herkes, izlerken kendi organlarını onlara yedireceğim."

Sesimdeki vaat onu ürpertiyor ama geri çekilmiyor. Şiddetimi onu korumak için kullandığımda sevmeyi öğreniyor.

"Pişman mısın?" diye soruyorum, haftalar önce gerçeği ortaya çıkardığından beri içimi yakan o soruyu. "Seni buraya getiren yol?"

Uzun bir süre düşündü, parmakları gömleğimin üzerinden göğsümde desenler çiziyordu, ara sıra St. Christopher madalyamı tutan zincire takılıyordu; onu koruyacak olana kadar inanmadığım bir korumaydı bu.

"Annemin çektiği acılara üzülüyorum. Kardeşimin hapiste olmasına üzülüyorum. İlk başta sana yalan söylemek zorunda kalmama üzülüyorum."

"Ama?" diye sordum duraksadığında.

"Ama beni sana getiren yoldan pişman olamam." Sözler kesin ve kararlı bir şekilde çıkıyor. "Her şeye rağmen - korkuya, aldatmacaya, tehlikeye- yine yaparım, bu mutfakta, tabağından pastırma çalarken sen beni güvende tutmak için on yedi yol planlıyorsun."

Göğsümde bir şey çatırdıyor, paylaştığımız her şeyden sonra bile koruduğum son duvar. O benim için burada. Rosetti soyadı, para ya da koruma değil, ben, Alessandro, onun kendi pastırmasını yakacağını bildiği için yedek pastırma yapmak üzere erken kalkan adam.

Bu sözler, her kapıyı kilitlememi ve onu bu odadan asla çıkarmamamı istiyor. O güvende ve benim. Kanımı asla temizleyemeyeceğim halde beni seviyor. Kadınlar daha önce beni sevdiklerini söylediler; genellikle saatime, arabama veya ailemin soyadına bakarken. Ama Emma bunu sanki gerçekmiş gibi söylüyor, sanki beni sevmek kahvaltıyı yakmak kadar doğalmış gibi.

"Bunu bana söylemene gerek yok. Sadece bilmeni istedim."

Onu kendime doğru çektim, tişörtümdeki kolonyayla karışan kokusunu içime çektim. "Hayatıma ışık katıyorsun. Bütün bu şiddetin, aile hayatının ve saçmalıkların ötesinde bir şey olduğuna inandırıyor sun beni. Kendimi gerçek hissettiriyorsun."

Sabah güneşi daha da yükseliyor, tenini altın rengine boyuyor ve ben bu anı, bu kadını, kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yerle bir eden bu beklenmedik aşkı elde etmek için tüm dünyayı yakacağımı kesin olarak biliyorum.

Telefonum yine çalıyor - Marco, ısrarcı. İrlandalıların rıhtımların yakınında cüretkâr davranmasıyla ilgili bir şey.

Bırakın yapsınlar. Karıma tam olarak kime ait olduğunu hatırlattıktan sonra bununla daha sonra ilgilenirim.

Aniden ayağa kalkıp onu kollarımda tutuyorum. "Benimle gel."

"Nereye?" diye soruyor ama çoktan bacaklarını belime dolamış, ellerimde yıkanıp çıkmayacak kan olduğunu bilmesine rağmen bana tamamen güveniyor.

"Çatı katımız," diyorum onu malikanenin sessiz koridorlarında taşıırken, muhafızların yerlerini ve dün taktırdığım yeni kamerayı not ediyorum. "Bana yıldızları görmeyi öğrettiğin, bana gerçekte kim olduğunu gösterdiğin gökyüzünün altında sana ihtiyacım var."

Çatı katındaki sabah havası, onu birlikte takımyıldızları haritalamak için gecelerce vakit geçirdiğimiz yere taşıırken çoktan ısınmıştı. Teleskop nöbet tutuyordu ama onu burada tuttuğumuz battaniyenin üzerine yatırdım. Çevreyi otomatik olarak tarıyordum; hareket yoktu, görünürde hiçbir tehdit yoktu ama o gümüş sedan sokağın hemen aşağısında park edilmişti. Sonra. Onunla daha sonra ilgilenirim.

"Alex," diye fısıldadı, ben de onun vücudunu benimkiyle örterken, ama bu sefer ne bir aciliyet ne de çaresiz bir açlık var. Bu bambaşka bir şey; can alırken ellerimin titremesine neden olan bir şefkat ve kutsallık.

Yavaşça soyunuyorum, ezberlediğim ama hâlâ tapınmam gereken tenini ortaya çıkarıyorum. Gömleğim vücudundan ayrılıyor ve o, güçlenen ışıktaki muhteşem bir şekilde, altımda çıplak duruyor. Kalçasında bıraktığım her çürüğü, benim olduğunu kanıtlayan her izi öpüyorum ama şimdi nazikçe, saygıyla, içimdeki sahiplenici canavar daha fazlasını eklemek istese bile.

"Ti amo," diye fısıldıyorum boğazına doğru, İtalyan davetsizce geliyor. "Ti amo anch'io, stellina."

Çeviriye gerek kalmadan anlayarak nefes nefese kaldı. "Tekrar söyle."

"Ben de seni seviyorum küçük yıldız," diyorum ona önce İngilizce, sonra tekrar İtalyanca, sonra da bildiğim her dilde, bacaklarının arasına yerleşirken. "Je t'aime. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Ve seni benden almaya çalışan herkesi öldürürüm."

İçine girdiğimde, yavaş ve dikkatli bir şekilde, ikimiz de göz temasımızı koruyarak bedenlerimiz birleşiyor. Bu sevişmek değil. Hatta sevişmek bile değil. Bu fiziksel olanın ötesinde bir şey; parlayan gökyüzünün altında ruhların sahiplenilmesi.

"Sığınağım," diye fısıldadı, içinde hareket ederken elleriyle yüzümü çevreleyerek. "Sen benim sığınağımsın, Alex."

Yumuşakça homurdanıyorum, onu şefkatle bile olsa işaretlemem gerekiyor.

Kusursuz bir senkronizasyonla birlikte hareket ediyoruz, tamamlanmaya doğru acele etmiyoruz, sadece ikimizi de titreten duygusal yoğunlukla harmanlanmış, istikrarlı bir haz duygusuyla doluyuz. Şehir altımızda uyanıyor, ama burada, kendi özel evrenimizde zaman duruyor.

Geldiğinde, dudaklarında adım ve gözlerinde yaşlarla geliyor. Onu takip ediyorum, vücudum boşalarak titrerken ağzına "Ti amo" diye fısıldıyorum. "Mia per sempre" - sonsuza dek benim.

Etrafımızdaki gökyüzü maviden altına dönerken, birbirimizden ayrılmak istemeden birbirimize bağlı kalıyoruz. Yıldızlara olan sevgisini bana ilk emanet ettiği bu çatı katı, bu şefkati yok edebilecek bir dünyadan sığınağımız, kutsal bir alan haline geldi.

20 - Emma

"Duruşunu daha geniş tut, Stellina. Silahın ne kadar narin görüldüğün umurunda değil."

Alessandro'nun sesi, yeraltı atış poligonunda pozisyonumu ayarlarken kulağımda yankılanıyor. Göğsü sırtıma dayalı, serin yeraltı havasında sağlam ve sıcak. Önceki atışlarımızdan kalan keskin barut kokusu, zihnim elimdeki silaha odaklanmam gerektiğini bilse bile vücudumun tepki vermesini sağlayan o misk kokulu çiçeksi kolonyasıyla karışıyor.

Beş haftalık evliliğimden sonra Glock'un ağırlığı artık beni korkutmuyor. Frances Hewson olarak o koridorda titreyerek ve korkarak yürüdüğümünden beri beş hafta geçti. Şimdi ölümü avucumda istikrarlı bir güvenle tutuyorum ve bu dönüşüm beni heyecanlandırıyor.

"Nefes al," diye mırıldandı Alessandro, elleri tutuşturduğu ellerimin üzerindeyken nefesi boynumda sıcak bir şekilde yankılanırken. "Ağırlığı hisset. Bırak senin bir parçan olsun."

Vücudu arkadan benimkine yapışıyor ve her santimini hissediyorum. Göğsünün sertliği, kollarının benimkini yönlendirirkenki gücü ve şüphesiz, belimin alt kısmına sertleşen penisi. Tehlike ve arzunun birleşimi, uyluklarımın arasında bir sıcaklık birikmesine neden oluyor. Burada, sesi bastıran beton duvarlarla çevrili, ölümcül silahlar ve son atışlarımızın hafif yankısı hâlâ yankılanırken bile, vücudum ona sanki DNA'mı yeniden yapılandırmış gibi tepki veriyor.

"Şimdi," diyor, dudakları kulağıma değiyor. "Üç atış, merkez kütle. Bana iyi kızımın neler öğrendiğini göster."

Övgü, içime bir ıslaklık dalgası gönderiyor. Tetiği hızla çekiyorum. Bir, iki, üç. Silah her atışta avucuma çarpıyor, kolumdan yukarı doğru ilerleyen şiddetli bir öpücük. Her mermi, kağıt hedefin merkez kütesini parçalıyor, öyle sıkı bir şekilde kümelenmiş ki, bir kalbin olması gereken yerde tek bir yırtık delik oluşturuyor.

"Aman Tanrım," diye nefes verdi Alessandro, vücudu arkamda kaskatı kesilirken. Penisi bana daha da sertleşti, artık tamamen dikleşmişti ve elleri kalçalarımı sertçe sıkıyordu. "Mükemmelsin. Doğuştan katil."

Onun onayıyla içimde karanlık ve sarhoş edici bir gurur dalgası kabarıyor. "İyi bir öğretmenim vardı," diyorum, kasıtlı olarak ereksiyonuna sürtünerek, kıyafetlerimizin arasından onun kalın uzunluğunu hissederek.

Beni o kadar hızlı döndürüyor ki silah tezgaha çarpıyor. Sırtım soğuk beton duvara çarpıyor ve ağzı çaresiz bir açlıkla ağızma çarpıyor. Dili ağızımı işgal ederken elleri kıcımlı kavrayıp beni kaldırıyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanıyor ve kıyafetlerimizin üzerinden, en çok ihtiyaç duyduğum yerde, penisinin bana bastırıldığını hissedebiliyorum.

"Ölümüm olacaksın," diye homurdandı boğazıma doğru, iz bırakacak kadar sert emerek. Dişleri nabız noktama sürtünürken eli gömleğimin altına kayd. Aslında gömleği bu sabah dolabından çalınmıştı. Parmakları göğsümü buldu, başparmağıyla göğüs ucumu sutyenimin dantelinden geçirip acı verici bir sertliğe ulaşana kadar okşadı.

"Alex," diye nefes nefese söyledim, ona sürtünerek, sürtüşme arayışıyla. "Lütfen."

"Lütfen ne?" Eli aramızda geziniyor, kot pantolonumun üzerinden beni kavlıyor. Baskı beni inletiyor. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sen," diyebildim, ellerim kemeriyle uğraşırken. "Seni içimde istiyorum. Hemen."

Beni yere indirdi ve kot pantolonumu ve külotu bacaklarımdan aşağı doğru çekti. Serin hava, sıcak tenime

sadece bir anlığına çarptı, sonra parmakları inleyerek ıslaklığımın arasından kaydı.

"Zaten ıslak," diye mırıldandı, başparmağıyla klitorisimi okşarken iki parmağı içime girdi. "Bu am her zaman benim için hazır, değil mi?"

"Evet," diye inledim, kalçalarım eline çarparak. "Her zaman. Sadece senin için."

Beni ustaca çalıştırıyor, parmaklarını kıvrıp yıldızlar görmemi sağlayan noktaya dokundururken başparmağı klitorisime mükemmel bir baskı uyguluyor. Zaten yakınımıdaydım, utanç verici derecede hızlıydım ki aniden durdu.

"Hayır," diye inliyorum kaybın acısıyla. "Durma."

"Arkanı dön," diye emretti, sesi ihtiyaçtan kabalaşmıştı. "Ellerini duvara koy."

Hemen itaat ediyorum, avuçlarımı soğuk betona dayadım. Arkamda fermuarının sesini duyuyorum, sonra da sıcak penisinin kıvrımlarımın arasından kaydığını, ıslaklığımınla kaplandığını hissediyorum.

"Sen benimsin," diye homurdandı, girişimin önünde konumlanarak. "Söyle."

"Senin," diye inledim, derin bir hamleyle içime girdiğinde. Esneme mükemmel, haz ve acı arasındaki o keskin sınır, tüm vücudumu aydınlığa kavuşturuyor. "Hepsi senin."

Hemen cezalandırıcı bir tempo tutturuyor, bir eliyle kalçamı kavrarken diğer eliyle saçlarımı karıştırıp başımı geriye çekiyor. Bu pozisyon, her hamlesinde boğazımdan küçük çığlıklar yükselerek daha da derine inmesine neden oluyor.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyor, tutuşunu daha da sıkılaştırarak. "Duymama izin ver. Dinleyen herkes bu mükemmel amın kimin tarafından becerildiğini bilsin."

Duyulacağımı, birinin bana ne yaptığını bildiğini düşünmek, ona daha sıkı sarılmama neden oluyor. Tabii ki, kulağıma karanlık bir şekilde gülerек beni fark ediyor.

"Bunu mu beğendin? Penisimin içinde gömülü halde yakalanma fikri hoşuna mı gidiyor?" Eli klitorisimi bulmak için kayıyor, bacaklarımı titreten sıkı daireler çiziyor. "Ne kadar da pis bir kız. Mükemmel, pis karım."

Orgazmım, onun becerikli dokunuşuyla hızla yükseliyor, haz içimde giderek daha da yoğunlaşıyor. Tam uçurumdan düşmek üzereyken bir şey değişiyor. Tesis çok sessiz. Dışarıdaki koridorda ayak sesleri yok. Uzaktan gelen sesler yok. Sessizlik, tutulmuş bir nefes gibi üzerimize çöküyor.

Alessandro da aynısını hissediyor olmalı çünkü ritmi biraz aksasa da durmuyor. Tezgahın üzerindeki telefonu ısrarla çalıyor.

"Bunu görmezden gel," diye yalvardım, onu geri iterek, serbest kalmaya çok yakınken.

Ama o çoktan geri çekiliyor, beni boş ve acı dolu bırakıyor. Acı dolu bir ifadeyle kendini düzeltirken, kaybım beni inletiyor, penisi devasa ve dik, her hareketiyle sallanıyor.

"Güvenlik alarmı," diyor ekrana bakarak. "Yukarı çıkmamız gerek. Ama bu iş bitmedi Stellina. Daha bitmedi bile."

Titreyen ellerimle kıyafetlerimi tekrar giyerken, vücudum tatmin olmamış bir ihtiyaçla zonkluyor. Kot pantolon aşırı hassas cildimde sert bir his bırakıyor ve hâlâ ne kadar ıslak, ne kadar hazır olduğumu hissedebiliyorum. Alessandro'nun gözleri, vaat ve hayal kırıklığıyla dolu karanlık hareketlerimi takip ediyor.

"Gel," dedi elimi tutarak. "Çalışma odama. Hemen."

Merdivenlerden yukarı çıkmak hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, yarıda kesilen karşılaşmamızdan dolayı bacaklarım titriyor. Elimi tutuşu neredeyse acı verici, kendi hayal kırıklığını ele veriyor.

Çalışma odası deri ve yıllanmış viski kokuyor, öğleden sonra güneşi kurşun geçirmez pencerelerden içeri sızıyor. Daha önce de buraya gelmiştim ama hiç böyle olmamıştı.

Hâlâ ihtiyaçtan titriyorum, vajinam boşluğa yapışmış, onu o kadar çok istiyorum ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Otur," diye emretti ve masasının karşısındaki deri koltuğu işaret etti.

Ama ben ayakta duruyorum, gözlerim onun arkasındaki saat duvarına takılmış. Onlarca saat, her biri bozulmamış, her birinin hikayesini ancak şimdi anlamaya başlıyorum.

"Bana onlardan bahset," diyorum, bacaklarımın arasındaki ağrıdan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Gözleri arzusun ötesinde bir şeyle karardı. "Kupalarım hakkında bilgi mi istiyorsun?"

"Evet." Ekranı yaklaştım ve bakışlarının avını takip eden bir avcı gibi beni nasıl takip ettiğini fark ettim. "Bana ilkini anlat."

Sandalyesinden kalkıp yanıma geldi, bana dokunmadan ama sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımıdaydı. "Sol alt. Rolex Submariner."

Saate baktım, kadranı öğleden sonra ışığında parlıyordu. "Kimdi o?"

"Antonio LaPaz. Aile sevkiyatlarından sızabileceğini sanan düşük seviyeli bir tetikçi." Nefesi boynumda yankılanıyor. "On dokuz yaşındaydım. Marco beni sınamak, güzel kardeşinin gerçek bir işe cesaret edip edemeyeceğini görmek istiyordu."

"Yaptın mı?" Eli kalçama yerleştiğinde sesim nefes nefese çıktı.

"Annesini yalvarırken göğsüne üç kurşun sıktım." Dudakları kulağıma değdi. "Sonra, hala nefes alırken saatini aldım. O zamandan beri her infazda taktım."

Sıradan şiddet içimde bir heyecan yaratıyor. Vajinam taze bir ihtiyaçla kasılıyor. Ne zaman cinayet itiraflarından ıslanan biri oldum?

"Sırada hangisini ekleyeceksin?" diye sordum ona dönerek. "Biri bizi tehdit ettiğinde mi?"

Bana uzun uzun baktı, sonra masasına gidip telefonunu çıkardı. "O benim esmer küçük stellinam. Şimdiden şiddet

planlıyor."

Övgüler içimi ısıtıyor, ama sonra ekranda bir şey okurken ifadesi değişiyor. Çenesi kasılıyor, bir kas zar zor kontrol edilebilen bir öfkeyle seğiriyor.

"Nedir bu?" diye soruyorum, yaklaşarak.

"Orada kal," diye emrediyor ama ben çoktan yanında durmuş, mesaja bakıyorum.

Bilinmeyen bir numaradan: "Postanı kontrol et. Frances hakkında konuşmamız gerek. Yoksa Emma mı demeliyim?"

Kanım donuyor. İsim beni derinden etkiliyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Alessandro beni yakalayıp masasına bastırıyor, vücuduyla beni kafese kapatıyor.

"Nasıl?" diye fısıldadım. "Nereden biliyorlar?"

"Önemli değil." Sesi ölümcül derecede sakindi ama içindeki gerginliği hissedebiliyordum. "Ben hallederim."

Kapı çalındı. "Paketiniz var Bay Rosetti," diye seslendi Maria kapıdan, tanıdık sesi sakın ama endişeli. "Kurye acil olduğunu söyledi. Güvenliğe bıraktım."

Alessandro, üzerinde iade adresi olmayan bir manila zarf olan paketi alıyor. Hareketleri kontrollü ama açarken ellerindeki hafif titremeyi görebiliyorum. Fotoğraflar maun yüzeye dökülüyor ve dünyam altüst oluyor.

İşte buradayım. Emma Pitt, hizmetçi kız, Hewson'ların yerlerini ovuyor. Hizmetçi üniformamla, başım öne eğik, görünmez olmaya çalıştığım bir fotoğrafım daha. Ve en kötüsü, Tommy'nin ceza gününden, adliye binasının dışında, zincirlerle götürülürken yüzümden yaşlar süzülürken çekilmiş bir fotoğrafım.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, elim ağzıma gidiyor.

Alessandro, her fotoğrafı soğuk bir titizlikle inceliyor ve ardından kasaya koyuyor. Bana döndüğünde, ifadesi taştan oyulmuş gibi.

"Stellina," diyor, donup kaldığım yere doğru yürürken. "Bir sorunumuz var. Biri senin gerçekte kim olduğunu çok iyi biliyor."

Sözler beni derinden etkiledi, ama daha onları kavrayamadan Alessandro'nun yumruğu maun masaya, tahtayı çatlatacak kadar güçlü bir şekilde çarptı. Şiddeti beni irkiltti, ama sonra beni sertçe kendine doğru çekti ve atış poligonunda yarıda kesilen karşılaşmamızdan beri hâlâ sert olduğunu hissettim, penisi ısrarla karnıma bastırıyordu.

"Kimse," diye homurdandı, elini saçlarıma atıp başımı geriye doğru çekerken, tehlikeli bakışlarıyla karşılaşmamı sağlayarak, "seni benden alamaz. Ne Hewsonlar, ne ailem, ne de Tanrı'nın kendisi."

Ağzı, etrafımızı tehlike sarmışken bile dişleri ve dili beni ele geçirerek, canımı acıtan bir güçle ağızma çarpıyor. Kan tadı alıyorum, benimki mi, onunki mi, bilmiyorum ve metalik tat onu daha da sert öpmeme neden oluyor. Hâlâ az öncekinden hazır olan vücudum, damarlarımda dolaşan dehşete rağmen anında tepki veriyor ve ona karşı eriyor.

Geri çekildiğinde gözleri hem cinayetin hem de saf isteğin birleştiği, şiddeti ve zevki eşit ölçüde vaat eden yeşil bir ateştir.

"Bunları göndereni bulacağız Stellina. Ama önce," elini kot pantolonumun üzerinden aşağı kaydırıp beni avuçlarken, beni hâlâ ıslak, yarım kalmış işimizin acısıyla kıvrılırken buldu, "aşağıda başladığımız işi bitireceğim. Çünkü dünya sona eriyorsa, bittiğinde sen de adımı haykıracaksın."

Parmakları kot pantolonumun üzerinden bana daha sert bastırıyor ve ağızımdan kaçan inlemeye engel olamıyorum. Tehlike, sahiplenici öfkesi, şiddet vaadi, hepsi bir araya gelerek vajinamın ihtiyaçla kasılmasına neden olan karanlık ve karşı konulmaz bir şeye dönüşüyor.

"Alex," diye fısıldadım ağızına doğru. "Ya herkese söylerlerse? Ya..."

"Bırakın gitsinler," diye homurdandı, beni masaya yaslayıp, şantajcının fotoğrafları altımda dağılana kadar masanın üzerinde oturdum. "Bütün dünyaya Emma Pitt'in

Alessandro Rosetti'ye ait olduğunu söyle. Seni seçtiğimi, sahiplendiğimi ve seni benden almaya çalışan herkesi yok edeceğimi söyle."

Elleri çoktan kot pantolonumun üzerinde çalışmaya başlamıştı bile ve tehlikeyi veya sonuçları umursamadan ona yardım etmek için kalçalarını kaldırıyorum. nemli olan tek şey, ellerinin üzerimde olması, penisinin içimde olması, bundan sonra ne olursa olsun birlikte göğüs gereceğimizin kanıtı.

"Benim," diye homurdandı bacaklarımı ayırırken. "Hangi ismi takarsan tak, hangi gerçeği ortaya çıkarırlarsa çıkarsınlar, sen benimsin Emma. Ve ben bana ait olanı korurum."

Dudaklarında gerçek ismimin sesi, parmakları klitorisimi bulurken beni çığlık attırıyor; haz, korku ve aidiyet duyguları mükemmel bir his fırtınasında i içe geçiyor. İçime giriyor, başımı geriye atıp çığlık atıyorum.

21 - Alessandro

Bu gece sonunda dayanamayıp kendime geldim.

Bu geceki çalışmadan kalan atardamar spreyi beyaz gömleğimi boyadı, ama hala o lanet olası şantajcayı bulamadım.

Maun masamın üzerine yayılmış gözetleme fotoğraflarının başında duruyorum. Hiçbir yere varmama rağmen ikna çabalarım yarılp açılmış, eklemlerim zonkluyor. Kampüs, sabahın iki buçuğunda farklı hissettiriyor. Her kapı elektronik kilitlerle mühürlenmiş, kırmızı ışıkları yara gibi yanıp sönüyor. Her zamanki gece sesleri, gardiyanların şakaları, mutfak personelinin kahvaltı hazırlamaları, yerini taktik fısıltılar ve mermilerin doluşmasına bırakıyor.

Fotoğraflar, yeni yeni anlamaya başladığım bir hikaye anlatıyor. Her biri Rosetti kompleksinin farklı açılarını gösteriyor, ancak tam olarak belirleyemediğim belirli bir şeyleri var.

Telefonum masanın üzerinde sessizce duruyor, bir sonraki aramayı bekliyor. Şantajcı giderek tırmanıyor. Önce tehditler, sonra talepler, şimdi de Emma ile kurduğum her şeyi yerle bir edecek ifşa vaatleri. Her girişte ikişer muhafız vardı ama biri fotoğrafımızı çekebilecek kadar yaklaştı. Tam olarak nereye bakacağını bilen biri.

Depo bölgesinden uzaktan gelen silah sesleri yankılanıyor. Adamlarım bu geceki son hedefi ele alıyor. Ses artık neredeyse hiç duyulmuyor, o fotoğraflar geldiğinden beri hayatım haline gelen şiddet senfonisinin fon müziği gibi. Bu gece sadece üç ceset var ve hâlâ gerçeğe yaklaşmadım.

Çalışma odasının kapısı çalınmadan açılıyor. Sadece bir kişi cesaret edebiliyor.

"Sana odamızda kalmanı söylemiştim," dedim arkamı dönmeden, Emma'nın yasemin kokusunun kıyafetlerimdeki barut kalıntılarıyla karıştığını fark ederek.

"Sana saklanmayı bıraktığımı söylemiştim," diye cevaplıyor, gömleğimdeki kana rağmen sesi sakın. "Ayrıca, o silah sesleri beni uyandırdı. İnfazları yönetirken uyumak zor."

Masaya doğru yürüyor, geceliği, hatta gömleğim, her zamanki gibi çalınmış, tenine fısıldıyor. Şantaj başlayalı üç gün oldu ve dehşete kapılmış bir kurbandan bambaşka bir şeye dönüşmeye başladı. Durumumuzun ciddiyetine rağmen beni harekete geçiren bir şeye.

"Bunu görmemelisin," diyorum ona ama fotoğrafları saklamak için kıpırdamıyorum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlaması gerekiyor.

Emma, her bir görüntüyü, tanımaya çalıştığım yoğun bir şekilde inceliyor. Göz alıcı detaylarını kaçırmış olabilirim.

"Bunların hepsi hizmet alanları," diye gözlemliyor, üzerlerinde bıraktığım kan lekelerine dokunmadan parmaklarıyla fotoğrafları tararken. "Bunları kim çektiyse, ev çalışanlarının nasıl hareket ettiğini biliyor. Teslimatlar ne zaman geliyor. Vardiya değişimlerinde hangi kapılar açık kalıyor."

Gerçekler ortaya çıktı. Kahretsin. Fareler duvarlarımızı yerken biz kurtları avlıyorduk.

Telefon çalıyor, analizimizi bıçak gibi kesiyor. Bilinmeyen numara. Uzanıyorum ama Emma'nın eli daha hızlı uzanıyor, onu durduramadan parmakları cihazı kavırıyor.

"Emma, yapma—"

Yine de cevap veriyor, sesinde bilmediğim bir güç var: "Bayan Rosetti ile konuşuyorsunuz. Taleplerinizi belirtin."

Donup kaldım. Frances değil. Bayan Rosetti. Adımı bir zırh gibi sahipleniyor, onu bir silah gibi kullanıyor.

"Beş milyon," diye cızırtılı bir ses hoparlörden geliyor. "Kuzey koridorundan geçen nakliye rotaları. Ve emirlerimize tam anlamıyla boyun eğmeniz, Bayan Rosetti. Ya da yarın sabah, Chicago'daki her aile Emma Pitt'in kim olduğunu ve büyük Alessandro Rosetti'yi nasıl kandırdığını tam olarak öğrenecek."

Elim silahıma hiç düşünmeden ulaşıyor, ağırlığına ihtiyacım var. Metal, vücut ısımla sıcacık, nefes almak kadar tanıdık. Onu düşmanlarım tarafından açığa çıkarılmış, yok edilmiş halde hayal etmenin soğuk dehşetinden farklı.

Emma telefonu daha sıkı kavlıyor ama sesi sakinliğini koruyor: "Bir Rosetti'yi tehdit edip hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun?"

Hoparlörden gelen kahkaha kanımı kaynatıyor. "Sanırım Alessandro, değerli sahte gelinini korumak için biraz para ayırır. Beş milyon. Rotalar. İşbirliğiniz. Yakında. Düşündüğünüzden daha yakınız."

Hat kapanıyor.

Emma telefonu patlayacakmış gibi dikkatlice yere bırakıyor. Elleri hafifçe titriyor. Korkudan değil, öfkeden. Ne zaman değişmeye başladı?

"İşe yakın biri," diyor sessizce. "Nakliye rotalarını biliyorlar. Muhtemelen bir iş rakibi. Ya da daha da yakın biri."

Haklı. Belirli rotalar, kuzey koridoru. Değerlerini ancak rakip bir aile bilebilir. Ya da kendi ailemiz. Çenem dişlerimi çatlatacak kadar sert sıkılıyor.

Çalışma odasının kapısı tekrar açılıyor. Marco törensiz bir şekilde içeri giriyor, omuzları kontrollü bir şiddetle gergin. O da bu gece avlanıyor. Yakasındaki kan lekelerini temizlemeye bile zahmet etmemiş.

"İki tane daha alındı," diyor, sesi ifadesiz. Sonra: "Biri bilgi satın alıyor. Altı haftadır." Finansal kayıtları masamın üzerinden kaydırıyor. "Nakit. İzlenemez."

Altı hafta önce. Tam düğünümüze yakın bir zamanda. Birileri bunu en başından beri planlıyor, bizi izliyor ve harekete geçmek için mükemmel anı bekliyor.

Emma öne çıkıp kağıtları inceliyor. "Son ödeme daha dün yapıldı. Sürekli istihbarat için ödeme alıyorlar. Sızıntınız hâlâ aktif."

Marco, bu gece Emma'ya ilk kez gerçekten bakarken gözlerini kısıtı. Karım olarak değil, taşıdığı kimlik olarak değil, akıl danışılmaya değer biri olarak. "Anlıyor musun?"

Bakışlarını sabit bir şekilde ona diyor. "Görünmez insanların nasıl çalıştığını anlıyorum. Sır toplarken görünmez kalmak için nasıl para aldıklarını."

"Bekle," dedi aniden, gözetleme zaman damgalarını işaret ederek. "Üçüncü Çarşamba, hizmetçilerin nöbet günü. İlk Pazartesi, çamaşır servisinin geldiği gün. Bu düzeni biliyorum. Personelin kör noktalar yaratma şekli bu. Gardiyanların kahve getiren güzel hizmetçilerle dikkati dağıldığında. Mutfak girişinin çöp atmak için açık bırakıldığı gün."

Gözlem, her şeyin birdenbire anlam kazanması gibi bir şey. Emma gibi düşünmem gerekirken, bir don gibi düşünmüşüm. Görünmez insanların dünyamızda nasıl hareket ettiğini anlayan biri.

"Hizmetçinin bilgisi," diyor Marco, Emma'ya yeni bir ilgiyle bakarak.

"Kesinlikle. Şantajcınız sadece içeriden yardım almıyor. Ev içi rutinleri anlıyorlar." Sesi, yaşanmış deneyimin otoritesini taşıyor. "Onları bulabilirim çünkü dünyalarını biliyorum. Beni kullan."

"Kesinlikle hayır," diyorum hemen, onun tehlikede olduğu düşüncesiyle nabzım hızlanıyor.

"Bu gece beni korumaya çalışırken üç adam öldürdün," diyor mahvolmuş ellerime uzanırken. Parmakları, derisine bulaşan kandan ürkmeden, beklenmedik bir şefkatle kırık eklemlerimin üzerinde geziniyor. "Bir kereliğine bizi koruyayım."

Elimi dudaklarına götürüp her bir kırık eklemimi öpüyor. Bu hareket o kadar nazik, odayı dolduran şiddetle o kadar çelişiyor ki göğsümde bir şeylerin çatladığını hissediyorum.

"Karını yem olarak mı kullanmak istiyorsun?" diye soruyor Marco, ama sesinde bir reddetme değil, düşünceli bir ton var.

Emma cevap verirken gözlerini benden ayırmıyor: "Yem değil, sadece bilgilerimi kullan. Ayrıca, ben sormuyorum. Gönüllüyüm. Arada fark var."

"Yani karım casusluk oynamak istiyor, öyle mi?" diyorum. "Bu evlilik her geçen gün daha da ilginçleşiyor. Şimdi bana kasaları açıp zehir karıştırabildiğini söyleyeceksin."

Masamın çekmecesinden temiz bir bez alıp ellerimdeki kanı özenle temizlemeye başladığında dudakları keyifle kıvrılıyor. Her dokunuşu bu geceki şiddetin izlerini siliyor ama dokunuşu, karanlığı benden temizlemeye çalışmadığını, sadece açtığı yaraları sarmaya çalıştığını gösteriyor.

"Üç ceset," diye mırıldandı, açılış sözlerimi tekrarlayarak. "Bize zarar verebileceklerini düşünen üç adam. Kurtarılması gereken bir prenses olmadığımı anlamadan önce daha kaç kişiyi yok edeceksin? Benim yüzümden kendine zarar verme."

"Benim için endişeleniyor musun, cara? Dikkat et, benden gerçekten hoşlandığını düşünebilirim. Ama endişeli eş bakışın sana çok yakışıyor."

Telefon tekrar çalıyor. Bu sefer Emma izin istemiyor. Sadece kontrolü ele alıp hoparlöre alıyor. Sesinin daha önce hiç duymadığım bir tona büründüğünü görüyorum. Hafifçe titreyen ama yine de devam eden bir otorite çabası.

"Çok hızlıydı," diye gözlemliyor. "Çaresiz mi?"

"Kocanız nerede, Bayan Rosetti? Sahte gelininin eteklerinin arkasına mı saklanıyor?"

Emma'nın gülüşü kırılğan ama kararlıydı. "Kocam tam burada, şimdiye kadar bizi tehdit eden herkesin kanına

bulanmış halde duruyor. Sıradaki sen olmak ister misin?"

Pencereden bir hareket görüyorum. Adamlarım başka bir sorgulamayla ilgileniyor. Emma bakışlarımı takip ediyor, eli omzuma yerleşiyor. İzlerken tutuşu daha da sıkılaşıyor, parmaklarında hafif bir titreme oluyor ama bakışlarını kaçırmıyor.

"Beş milyon hakaret," diye devam ediyor şantajcıya, sesi giderek güçlenerek. "Rotalar bunun on katı değerinde. Ya aptalsın ya da çaresizsin ve her iki durumda da ölüsün. Tek soru, kocamın seni çabucak mı yoksa..." duraksayıp yutkunuyor, "ya da yavaşça mı öldüreceği."

"Hata yapıyorsun," diye uyarıyor ses, ama daha önce güvenin olduğu yerde şimdi belirsizlik var.

"Hayır," diyor Emma, sesi artık daha kararlı. "Beni zayıf nokta olarak gördüğün için hata yaptın. Ben de öyle olmamayı öğreniyorum."

Cevap beklemeden aramayı sonlandırıyor. Bana döndüğünde gözleri korku ve kararlılıkla parlıyor.

"Adamlarınızın bir tane daha var," diye sessizce pencereye doğru başını sallayarak gözlemliyor. "İzlenecek başka bir ipucu daha var."

Marco ona neredeyse saygıyla baktı. "Hewson prensesinden beklediğim gibi biri değilsin."

Hiç kıpırdamadan, soğukkanlılığını koruyor. "Kardeşinin benden beklediği kişi oluyorum. Bir Rosetti."

Kelimeler bir itirafın gücüyle çarptı. Şiddetimizi öylece kabullenmiyor. Elleri hâlâ hafifçe titrese bile, sahiplenmeye çalışıyor. Cesur kızım, henüz hazır olmadığı ama bizim için yüzleşmeye hazır olduğu karanlığa adım atıyor.

"Şunu söylemeliyim ki, o büyük beden tişörtle insanları tehdit etmeni izlemek konsantrasyonumu çok kötü etkiliyor," diyorum. "Sanırım stratejiyi tartışmalıyız ama tek düşünebildiğim, adımın bir silah gibi kullanırken ne kadar iyi görüldüğün."

Marco yarınki saldırıyı koordine etmek için ayrılıyor ve ben, apaçık korkusuna rağmen bir şantajcıyı kontrol

etmeye çalışan eşimle baş başayım. Bu geceki şiddetin adrenalini, onu kendime doğru çekerken duyduğum çaresiz ihtiyaçla birleşiyor.

"Cesurdun," diye hırladım boğazına doğru. "Cesur kızım."

Bana doğru eğildi, vücudu çoktan tepki vermeye başlamıştı. "Beni yatak odamıza götür. Hemen."

Bana iki kez sorulmasına gerek yok. Onu sessiz avluda taşıyorum, bacakları belime dolanmış, ağzı boynumda sıcak. Her adım bizi, dünyamızın şiddetinin bambaşka bir şeye dönüştüğü sığınağımıza biraz daha yaklaştırıyor.

Yatak odamızın kapısı arkamızdan kesin bir şekilde kapanıyor. Onu yatağa bırakıyorum, ikimiz de adrenalini ve ortak karanlığın etkisiyle yükseliyoruz. Beni aşağı çekiyor, ağzı benimkini sert bir şekilde buluyor.

Ama bu sefer farklı. Büyülenme ile kalıcı bir masumiyet arasında bir ifadeyle, çatallaşmış parmak eklemlerimi öpüyor. "Bana bu geceyi anlat," diye fısıldıyor dudaklarıma ve sesinde hem merak hem de gerginlik duyuyorum.

Vücudundan ipeği koparıyorum, fazlasıyla nazik. Zaten ıslak, hazır ama bu gece sadece penisimden fazlasına ihtiyacı var. Onun için ne hale geldiğimi anlaması gerek.

"Üç adam," diye homurdandım, iki parmağımı sertçe içine sokarken. "İlkini Blair'inkiler gibi kırdım ama daha yavaş. Sonunda çığlık attı."

Elimi sürterek inliyor, masumiyeti karanlık bir uyarılmayla savaşıyor. "Daha fazlası."

"İkincisi pazarlık edebileceğini sandı." Parmaklarımı kısıp yataktan doğrulmasını sağlayan o noktayı buldum. "Ona senin fotoğraflarını gösterdim, karımı tehdit eden herkese neler yapacağımı anlattım. Tetiği çektiğimde ağlıyordu."

"Alessandro," diye nefes nefese söylüyor, hem bir protesto hem de bir ihtiyaç.

"Üçüncüsü gerçek adını biliyordu. Ellerim boğazındayken söyledi." Üçüncü parmağımı da ekliyorum,

başparmağım klitorisini okşarken onunla sevişiyorum. "Emma Pitt'in son söylediği şey olduğundan emin oldum."

Çıglık atarak geliyor, amını parmaklarımın etrafında sıkıyor, şiddet ve zevk karanlık ve mükemmel bir şeye dönüşüyor. Kendine gelmesine izin vermiyorum, hemen parmaklarımın yerine penisimi koyuyorum ve tek hamlede derinlemesine sürüyorum.

Hırladım ve cezalandırıcı bir tempo tutturdum. "Cesur kızım benim."

Çaresiz bir yoğunlukla sevişiyoruz, her hamle bir vaat ve bir tehdit.

"Yarın buna son vereceğiz," diye söz veriyorum, sesim yorgunluk ve kararlılıkla boğuk çıkıyor. "Bizi tehdit eden herkesi, sonuncusunu avlayacağız."

Sırtını kamburlaştırıp dolgun memelerini bana gösteriyor, ben de eğilip bir tanesini ağızıma alıyorum.

"Önce Hewson'lar," diyorum ona, yarınki şiddeti şimdiden planlarken. "Bunu seni o gelinliğe zorla soktuklarında başlattılar. Karımı piyon olarak kullandığında neler olacağını öğrenmelerinin zamanı geldi."

Emma'nın iniltisi ruhundan geliyor. "Onlara ödet," diye fısıldıyor. "Artık onların değil, senin olduğumu anlamalarını sağla."

"Tekrar söyle," diye homurdandım, teması kaybetmeden onu altımda yuvarlarken. Cevabını beklerken hâlâ içindeydim.

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. Karanlığa yönelik girişimlerinin bana neler yaptığını biliyor. "Bize yaptıklarının bedelini ödet. Bizim olanı tehdit ettikleri için pişman et onları."

"Onları yok etmemi mi istiyorsun?" diye sordum, yavaşça ondan çıkarken, penisimin başını tekrar girişine yerleştirdim.

"Gitmelerini istiyorum," diye düzeltiyor, kalçalarını kaldırıp beni içeri alırken. "Hizmetçi kızı senin karına

dönüştürdüklerinde neler yarattıklarını görmelerini istiyorum."

Derine daldım, nefes nefese kalmasına neden oldu. "Siktir et, Emma. Seni güvende tutmak için Chicago'nun yarısını öldürmemi sağlayacaksın."

"Güzel," diye inledi, itmelerime karşılık vererek. "Ne gerekiyorsa yap. Biri bizi parçalamaya çalıştığında neler olacağını göster onlara."

Yatak her itişte duvara çarpıyor, dışarıdaki sirenlerle yarışıyor. Parmaklarımın eklem yerlerindeki çatlaklar, dokunduğum her yerde tenine kan bırakıyor ve bu geceki şiddetin kanıtı olarak onu işaretliyor. Bu manzara karşısında titriyor ama geri çekilmiyor.

"Sabırsızlanıyorlar," diye hatırlatıyorum ona, daha sert sikerek. "Zamanımız daralıyor."

Nefes nefese kaldı, vücudu etrafımda kasıldı. "Bunun arkasında kimin olduğunu bulmalıyız." Tırnakları omuzlarıma battı. "Bir sonraki hamlelerini yapmadan önce."

"Bunu birlikte göğüslemek ister misin?" diye homurdandım, onu yüzüstü çevirip kalçalarını yukarı çektim. "O zaman benim yöntemimle yaparız."

Arkasından ona doğru sürüyorum, açtığım imkansız derecede derine girmemi sağlıyor. Yastığa doğru çılglık atıyor, amını etrafımda sıkıyor.

"Bana yaptığın bu," diye homurdandım, bir elim saçlarında, diğer elim kalçasını morartacak kadar sert kavırıyordu. "Beni doyumsuz kılıyorsun. Dünya etrafımızda yanarken beni seninle sevişmek istemeye zorluyorsun."

"Bırak yansın," diye nefes nefese bana doğru iterek. "Birlikte olduğumuz sürece."

Sirenler uzaklaşıp kayboluyor ama ikimiz de fark etmiyoruz. Kendi yoğunluğumuzda, kendi çaresiz bağımızda kaybolmuş, tehlike ile arzu arasındaki boşlukta güçlü bir şey yaratıyoruz.

"Yakında," diye homurdandım boynuna doğru, tekrar boşalırken, tüm vücudu titriyordu. "Bunların hepsi yakında

bitecek."

22 - Alessandro

Emma'nın yakasının altındaki kan benim, üç saat önce bu geceki üçüncü cesetle uğraştıktan sonra onu sersemletirken boğazını sıktığımda bıraktığım bir parmak izi. Şimdi savaş odasında yanımda oturuyor, izlerimi gizlemek için özellikle seçtiğim lacivert Armani'yle, Marco ise maun masanın üzerinde bir manila zarfı ölüm fermanı gibi kaydırıyor.

"Son iki saatte üç ayrı teslimat," diyor Marco, sesinde eskiden çıkışları aramama neden olan o özel ton var. "Her biri bir öncekinden daha ayrıntılı. Kuzey rotalarımızı, liman programlarımızı, hatta hangi hakemlere sahip olduğumuzu biliyorlar."

Etrafımızda, ailem kontrollü bir gerginlik içinde oturuyor. Dante Nico'ya bir şeyler işaret ediyor, Luca tırnaklarını bir jiletle temizliyor, Sofia Emma'yı neredeyse gizleyemediği bir şüpheyile izliyor. Kaburgalarım dayadığım Glock tanıdık bir ağırlık, emniyeti açık, benim olanı tehdit eden her kimse ona hazır. Emma'nın bedeni, onu ne kadar sahiplendiğimin kanıtlarını hâlâ taşıyor. İkna çabalarım yüzünden eklemlerim yarıldı, çok sert tuttuğum yerlerde derisi iz bıraktı, çaresizliğimin ve öfkemin her santimini emdiği için muhtemelen hala acıyordur.

Emma fotoğrafları masaya yayıp, sanki saatler önce kollarımda titreyip, bizi tehdit eden herkesi yok edeceğime söz verirken adımı haykırmıyormuş gibi her birini inceliyor. Parmakları sadece kendisinin görebildiği desenler çiziyor ve Tanrım, onun böyle komuta etmesini izlemek, durumun ciddiyetine rağmen sikimi kıpırdatıyor. Bu masadaki her

erkek benim zaten bildiğim şeyi görüyor. O sadece güzel değil, aynı zamanda muhteşem. Ve o benim.

"Bunların hepsi hizmet alanlarından alındı," diye sessizce gözlemliyor, son altı saatte yaptığımız her şeye rağmen sesi sakın. "Yükleme rampaları, mutfak girişleri, vardiya değişimlerinde personelin kör noktalar yarattığı yerler."

Dante'nin elleri işaretin ortasında duruyor, koyu gözleri ilgiyle keskinleşiyor.

"Bunları kim çektiyse hizmetçi kalıplarını biliyor," diye devam ediyor Emma, fotoğrafları zaman damgasına göre düzenleyerek. Bu hareket onu öne doğru eğiyor ve ben de yasemin kokusunun seks ve kolonyamla karışmasını yakalıyorum, onu herhangi bir yüzüğün işaretleyebileceği kadar belirgin bir şekilde işaretliyorum. "Üçüncü Çarşamba, nöbet günü. İlk Pazartesi, çamaşır yıkama hizmeti. Görünmez insanları kullanıyorlar, fark etmediğiniz insanları çünkü hep oradaydılar."

Elim masanın altından uyluğunu buldu, başparmağım ipeğin üzerinde gezindi. Bu hareket aileme destek verir gibi görünse de Emma bunun bir sahiplenme olduğunu, bu toplantıdan sonra onu masama yatırıp ikimizin de içindeki gerginliği yok edeceğimi ve ona karşı ortadan kaldıracağım her tehdidi anlatacağımı biliyor.

"Hewson prensesi ne zamandan beri hizmetçi programlarını anlıyor?" diye sordu Sofia tatlı bir sesle, ama her kelimesinden zehir damlıyordu.

Emma gözünü bile kırpmıyor, ama dokunuşumla nabzının hızlandığını hissediyorum. "Evlerde yaşamak yerine, evlerin nasıl işlediğine dikkat etmeye başladığımdan beri."

Tepki mükemmel, itirafsız bir geçiş. Analizine devam ederken, Marco'nun bile gözden kaçırdığı ayrıntıları işaret ederken, göğsümde gurur ve uyarılma savaşı var. Benim zeki küçük yalancım, rolünü mükemmel oynuyor.

"Bu bir aile meselesi," diye haykırdı Sofia, Emma'yı tamamen görmezden gelerek. "Neden çocuklardan tavsiye alıyorsun?"

Emma doğruluyor ama geri adım atmıyor. "Çünkü çaresizliği anlıyorum," diyor. "Ve çaresiz insanlar öngörülebilir hatalar yapar."

Siktir. Korkusuna rağmen otoritesini bu şekilde sergilemesi, masayı boşaltıp onu hemen burada alma isteği uyandırıyor bende. Bu düşünceyle penisim tamamen sertleşiyor ve kendimi masanın altına yerleştirmek zorunda kalıyorum.

"Prenses'i dinleyin," diye mırıldanıyor Sofia, parmakları giderek artan bir heyecanla masaya vurarak. Bu gece onda bir sorun var, sinir enerjisi statik gibi etrafında cızırdıyor. "Sırada bize hayatta kalmayı öğretecek. Fedakarlığı. İsviçre'deki yatılı okul kulesinde hiç deneyimlemediği şeyleri."

"Sofia," diye uyarıyor Marco, ama o zaten ivme kazanmış durumda.

"Gerçekten büyüleyici." Sofia, bir avcı gibi masanın etrafında dönerek ayağa kalktı. "Ne kadar çabuk adapte oldu. Dünyamıza ne kadar doğal bir şekilde uyum sağladı. Sanki hayatı boyunca bu rol için prova yapmış gibi."

Emma kıpırdamadan duruyor ama bedenlerimizin birbirine değdiği yerde hafif bir titreme hissediyorum. Elim uyluğunu sıkıyor, bu işi halledeceğime dair sessiz bir söz veriyorum. Calabrese, bu konuşmayı giderek artan bir ilgiyle izliyor, suda kan hissediyor. Göğsümde biriken öfke, Sofia daha fazla ileri giderse dökeceğim kan gibi metalik bir tada sahip.

"Kız sağlam noktalara değiniyor," diye araya girdi Luca, hâlâ tırnaklarını temizlerken. "Hizmetçi teorisi kanıtlara uyuyor."

"Elbette öyle," diye çıkıştı Sofia. "Çünkü o—"

"Ne değil?" diye soruyorum, sesim tehlikeli bir noktaya düşerken. Emma'yı tehdit eden son adama üç kurşun

sıkmadan önce kullandığım tonla. "Henüz aileden değil misin? O benim karım Sofia. Bu da onu, istenmeyen yardım teklif eden yabancılardan daha çok aileden biri yapıyor."

"O bir sahtekâr!" Sofia'nın suçlaması odanın her yerine kırılmış bir cam gibi dağıldı. "Bu gerçek Hewson kızı değil! Kim olduğunu bilmiyorum ama o da değil—"

"Paranoyaksın," diyorum sakince, nabzım kulaklarımda gümbürderken ve elim silahıma doğru kayarken. "Yine."

Sofia'nın gözleri öfkeyle açıldı. "Ben değilim—"

"Haftalardır dengesizsin. Hepimiz fark ettik." Yavaşça ayağa kalktım, kendimi onunla Emma'nın arasına yerleştirdim, vücudum şiddete karşı kıvranıyordu. "Ruslar yeniden ortaya çıktığından beri mücadele ediyorsun, hepimiz biliyoruz. Ama dağıldığın için karıma saldırmak mı? Bu sana bile yakışmaz."

Oda sessizliğe büründü. Marco'nun gözleri kısıldı, durumu yeniden değerlendirdi. Dante'nin elleri tamamen hareketsiz kaldı. Luca bile tırnaklarını temizliyormuş gibi yapmayı bıraktı. Sofia'ya Emma'nın gerçek adını söylerse ona ne yapacağımı tam olarak söylememek için dilimi ısırırmaktan ağzım kan tadıyla doldu.

"Nasıl cüret edersin," diye fısıldadı Sofia. "Babamın ölümü hepimizi mahvetti, ama en azından ben..."

"Ne değil? İlerleyemiyor mu? İşlevsiz mi?" Sesimin hayal kırıklığıyla renklenmesine izin verirken, ellerimi boğazına doladığımı hayal ettim. "Babam seni böyle görse utanırdı Sofia. Paranoyaksın, değişime tahammül edemediğin için saçma sapan suçlamalarda bulunuyorsun."

"Bu babamın ölümüyle ilgili değil!" Sofia'nın sesi titriyordu. "Bu gerçeikle ilgili—"

"Bu senin kontrolden çıkmanla ilgili," diye sessizce araya girdi Marco ve herkes ona döndü. "Alex haklı. Paranoya, suçlamalar... Kendini toparlaman gerek Sofia."

"Paranoyak değilim! O iddia ettiği kişi değil!"

"Yeter." Marco'nun tek kelimesi kesinlik taşıyor. "Başa çıkmamız gereken gerçek tehditler var. Şantajcılar dün

gece üç operasyonumuzu tehlikeye attı. Eğer bu... bölümler olmadan katkıda bulunamıyorsanız, o zaman gidin."

Dün geceki şiddetten bahsedildiğinde, Emma'nın eli masanın altında elimi buldu, parmakları göğsümü çatlatan bir şefkatle kırık parmak eklemlerimi takip etti. Tırnaklarımın altında kanla yatağına geldiğimi bilse bile bana tamamen güveniyor.

Sofia, destek arayarak masanın etrafına bakınıyor. Ama aile çoktan taraf seçmiş ve o da bunun farkında. Dante onunla göz göze gelmiyor. Nico huzursuzca kıpırdanıyor. Luca aslında sempatik görünüyor ki bu da neredeyse bir endişe ifadesi.

Emma kıpırdamadı, konuşmadı. Onun o tam sessizliği, benim bu işi halledeceğime olan güveni, göğsümde bir şeylerin kükremesine neden oluyor.

Sofia tek kelime etmeden dışarı fırlıyor, kapı atalarının portrelerini sarsacak kadar sert çarpıyor. Herkes az önce olanları anlarken, ses garip bir sessizliğin içinde yankılanıyor. Silahımdan gelen barut yağı kokusu, Emma'nın yasemin parfümüyle karışıyor, şiddet ve güzellik iç içe geçiyor.

"Şey," diyor Luca uzun bir anın ardından. "Bu rahatsız ediciydi. Bizim için bile."

Nico boğazını temizliyor. "Belki de asıl tehditlere odaklanmalıyız? Şantajcılar hâlâ orada."

Emma sonunda hareket ediyor, konuşmadan önce elini elimin üzerine sıkıyor. "Analizim geçerli," diyor sessizce ama ona öğrettiğim otoriteyle. "Hizmetçi ağları kullanıyorlar. Görünmez insanların nasıl düşündüğünü anladığım için bir sonraki hareketlerini tahmin edebiliyorum."

Marco onu uzun uzun inceledikten sonra başını salladı. "Bize şantajcılar kim olduğunu söyleyebilir misin? Sabırlarının ne kadar süre dayanacağını bilmiyoruz ve o zamana kadar onları etkisiz hale getiremezsek, işimiz hakkında kim bilir ne bilgiler sızdıracaklar."

Emma derin bir nefes aldı. "Hewson'lar olmalı."

"Ailen mi?" diye sordu Marco sertçe.

"Doğru, ailem," diye devam ediyor Emma, sakın bir tavırla. "Düğünden önce aileni araştırdık. Gerekli özeni gösterdik, falan filan. Beni sana karşı bir koz olarak kullanıp biraz ekstra para kazanabileceklerini düşünmüş olmalılar." Kıkırdadı. "Öncelikle her zaman iş insanı oldular."

"İzlenmeleri gerekecek," diye işaret etti Dante. "Eğer-"

"Hewson'larla ben ilgilenirim," diye sözünü kestim, Bayan Hewson'ın boğazını ellerimin altında hayal ederek. "Şahsen. Düğünden beri gerginler. Nedenini bulmanın zamanı geldi."

Toplantı lojistik konulara kayıyor ama enerji yön değiştirmiş. Herkes, dile getirmeseler bile, Sofia'nın suçlamasını düşünüyor. Emma, istendiğinde katkıda bulunarak soğukkanlılığını koruyor ama bunun ona ne kadar çabaya mal olduğunu hissedebiliyorum. Dokunuşumla uyluğu hafifçe titriyor ve ona yalnız olmadığını hatırlatmak için daha yukarısını okşuyorum.

Marco sonunda herkesi gönderdiğinde, Emma ve ben en son çıkanlar olduk. Eli hafifçe titriyordu, bu durumun ona neye mal olduğunun tek işaretiydi.

Kapıya neredeyse varmıştık ki Marco'nun sesi bizi durdurdu.

"Alex. Bir dakika. Özel çalışma odamda."

Emma bana bakıyor, ben de elini sıkıyorum. "Odamıza geç. Hemen geliyorum."

Başını sallıyor, bunun tek başıma halletmem gereken bir şey olduğunu anlıyor. Gittiğinde Marco, gerçek aile işlerinin karara bağlandığı özel ofisine işaret ediyor. Onu, üç nesildir Rosetti'nin tüm önemli kararlarına tanıklık etmiş ağır meşe kapıdan takip ediyorum.

Deri ciltli kitaplarla çevrili, babamızın purolarının hafif kokusunu duyduğumuz özel sığınağında yalnız kaldığımızda Marco sırtı bana dönük şekilde pencereye doğru yöneliyor.

"Karınız zeki," dedi sessizce. "Korunmuş bir mirasçı için neredeyse fazla zeki."

"Hayatımıza iyi uyum sağladı." Elim tekrar silahıma gidiyor, eğer bu ters giderse silahı çekmenin kaç saniye süreceğini hesaplıyorum.

"Öyle mi?" Marco döndü, gözleri benimkilere dikilmişti. "Yoksa zaten nasıl idare edeceğini biliyor muydu?"

Nabzım hızlanıyor ama ifademi nötr tutuyorum. "Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Henüz." Masasının üzerindeki sürahidenden iki bardak viski dolduruyor; kaliteli viskiyi sadece ciddi konuşmalar için çıkarıyor. "Ama Sofia genellikle insanlar konusunda yanılmaz. Yani ya kız kardeşin tamamen dağılmış ya da..."

"Yoksa ne?"

"Ya da konuşmamız gerek. Yarın sabah, karının planını uyguladıktan sonra." Eli omzuma yerleşti, hem kardeşçe hem de tehditkâr bir tavırla. "Alex, sakladığın her ne gerçek varsa, bu aileyi tehlikeye atmasan iyi olur."

Avucunun ağırlığı bana, kanın dünyamızda her şey ve hiçbir şey anlamına geldiğini hatırlatıyor. Emma'yı gerçeğe, aileye, gerekirse kendi hayatta kalmama tercih ettiğimi.

"Karım tam da olması gerektiği gibi biri," diyorum dikkatlice. "Bu aile için. Benim için."

Marco beni uzun uzun inceledi. "Yarın o zaman. Ya Alex? Ya bana her şeyi anlatmaya hazır gel ya da her şeyi kaybetmeye hazır. Seçim senin."

23 - Emma

Rus sesleri, kameraların mekanik tıkırtılarını kesiyor ve omurgam Chanel'in altında kaskatı kesiliyor. Butiğin vitrininin yakınında iki fotoğrafçı. Ama Alessandro bilgi simsarlarını eledi. Bunlar sıradan paparazziler olmalı. Olmak zorundalar.

Omuzlarımı gevşetmeye zorlayıp, siyah SUV'den Michigan Caddesi'ne adımımı atarken tasarımcı güneş gözlüklerimi ayarlıyorum. Tony direksiyon başında sabırla beklerken, yirmi kamera kan kokusu alan yırtıcılar gibi bana doğru dönüyor. Onlara tam olarak istediklerini veriyorum: Elmaslarla dolu ve dokunulmaz bir zenginlik saçan Frances Rosetti. Öğleden sonra güneşi cam vitrinlerden yansıyor ve beni kampüsün kapılarından beri takip eden fotoğrafçılar için mükemmel bir ışık yaratıyor.

Alessandro, Hewson'larla doğrudan görüşmek üzere ayrıldı. Eğer gerçekten şantaj yapanlar onlarsa, gerçeği onlardan öğrenecek. Rosetti'lere şantaj yapmanın ne kadar aptalca olduğunu anlayacaklar.

"Herkes Bayan Rosetti'nin kim olduğunu göster," dedi Alex bu sabah ağzıma doğru, elleriyle belime sarılmıştı. Şimdi tam da bunu yapıyorum, hem de o Rus sesleri tüylerimi diken diken etse bile.

"Bayan Rosetti! Buraya!" Fotoğrafçılar bir dalga gibi öne atılıyor, ancak Alessandro'nun korumaları onları saygılı bir mesafede tutmakta ısrar ediyor. Kameraların sesi, havayı mekanik böcekler gibi, aç ve ısrarcı bir şekilde dolduruyor. Gülümsedim, bu haftalarda mükemmelleştirdiğim sosyete gülümsemesi ve Chanel ve elmaslara layık bir kadının özgüveniyle yürüdüm.

Bu benim görevim. Ailemizi korumaya katkım. O fotoğrafçılarda bir sorun varmış gibi hissetsem bile.

Huzursuzluğumu bastırıp Alessandro'nun bu sabah söylediği sözlerle odaklanıyorum: Bir Rosetti gibi düşünüyorsun.

İlk mekan, bir saat boyunca alışveriş yapıyormuş gibi yaptığım, mücevherleri incelerken, eşarpları denerken, kocasının parasını harcayan mükemmel bir mafya karısı olurken beni fotoğraflamalarına izin verdiğim lüks bir butik. Satış elemanları bana yaltaklanıyor ve ben de rolümü kusursuz bir şekilde oynuyorum. Elmas bir bileziği ilgisiz bir şekilde inceliyor, pahalı şeyleri tutarken ellerimin artık titremediğini dalgın dalgın fark ediyorum. Hizmetçi kızın değerli bir şeyi kırma korkusu nihayet ortadan kalkıyor.

Ama o iki fotoğrafçı pencereye yakın duruyor ve konuşmalarının parçaları camdan dışarı sızıyor. "Kardeş" ve "onay"la ilgili bir şeyler. Kanım donuyor ama ifademi nötr tutuyorum, sanki dünyamda önemli olan tek şey onlarmış gibi incileri inceliyorum.

Muhtemelen başka bir hikâyeyi tartışıyorlar. Başka bir ailenin dramını. Bilgi simsarları öldü. Alessandro bunu sağladı. Sonrasında eklem yerlerine dokundum, tenindeki şiddeti tattım. Bu fotoğrafçılar hiçbir şey. Arka plan gürültüsü.

İkinci mekan, Ana'nın arkadaşlarından biriyle öğle yemeği için buluştuğum bir kafe. Havada öpüşüyoruz, yardım galalarını konuşuyoruz ve her fotoğrafçının ayrıcalıklı hayatını yaşarken net kareler yakalamasını sağlıyorum. Eşim çocuklarından bahsederken ben başımı sallayıp gülümsüyorum, yakında kendi haberlerini alabilecek sadık eş rolünde.

Fotoğrafçılar beni takip ediyor, mesafeyi koruyorlar ama asla gözden kaybetmiyorlar. Profesyonel. Sabırlı. Avlarının hareketlerini bilen avcılar gibi.

Telefonum çalıyor. Alessandro.

"Benim yıldız oyuncum nasıl?" Sesi ipek gibi beni sarıyor, gurur dolu.

"Üç çekim noktası tamamlandı, bir çekim kaldı," diye bildiriyorum, mahremiyet için fotoğrafçılardan uzaklaşarak. "İstedikleri her şeyi elde ediyorlar."

"Muhteşemsin, Stellina. Marco'nun kendisi bile senin bir Rosetti gibi düşündüğünü söyledi." Sesindeki onay, göğsümde bir sıcaklık oluşmasına neden oluyor ve kaygımı geçici olarak bastırıyor.

Sözler kemiklerime işliyor, beni yeniden şekillendiriyor. Artık o koridorda yürüyen titreyen kız değilim. Onun yaratmasına yardımcı olduğu bir şeyim: tehlikeli ve değerli.

O ailedeki herkes görüldüğünden daha fazlası. Katil ama nazik. Şiddetli ama sadık. Kişisel Rosetti düşmanım Sofia'nın bile şefkatli bir yanı var. Bu sabah evden çıkarken, Maria ile hızlı hızlı İtalyanca konuştuğunu duydum. Maria'nın hasta torunu hakkında soru sordüğünü ve aile doktorunu ziyaret edeceğine söz verdiğini anlayacak kadarını yakaladım. O kişiyi, her yanından geçtiğimde bana hançer atan kadınla bağdaştırmak zor.

"Sadece bize ait olanı korumaya çalışıyorum," diyorum evlilik yüzüğüme dokunarak, ağırlığı bana güven veriyor.

"Son duraktan sonra eve gel. Başarını layıkıyla kutlamak istiyorum." Sesindeki vaat, içimdeki huzursuzluğa rağmen içimi ısıtıyor.

Üçüncü mekan bir sanat galerisi açılışı. Elimde şampanya kadehiyle kalabalığın arasından süzülerek, her fotoğrafçının beni kültüre değer verirken, Chicago'nun seçkinleriyle kaynaşırken ve tam da bekledikleri gibi davranırken yakalamasını sağlıyorum. Fotoğraf çekmeyi öğrenen, Alessandro'nun kanlı eklemlerini öpen Emma, rolünü mükemmel bir şekilde oynuyor.

Ama Rus fotoğrafçıların beni izlediğini hissedebiliyorum ve artık fotoğraf çekiyormuş gibi bile yapmıyorlar. Sadece... bekliyorlar.

Onlara o kadar odaklanmışım ki kalabalığın arasından yaklaşan haberciyi neredeyse kaçırıyorum.

"Bayan Rosetti'ye teslimat," diyor ve bir manila zarf uzatıyor.

Korumam önce onu yakalayıp tehlikeli bir şey olup olmadığını kontrol ediyor, sonra başını sallayarak bana uzatıyor. Hafif, içinde sadece kağıtlar var. Muhtemelen başka bir davet veya yardım çağrısı. Kolumun altına sıkıştırıp arabada açmayı planlıyorum.

Ama habercinin ayrılırkenki ifadesindeki bir şey midemi bulandırıyor. Mesleki bir kopuş değil, başka bir şey. Acıma belki de. Arkasında, sanki bir işaret verilmiş gibi, Rus fotoğrafçıların birbirlerine başlarını salladıklarını gördüğüme yemin edebilirim.

Mahremiyete ihtiyacım olduğu için kadınlar tuvaletine gitmek için izin istedim. Mermer ve altın rengi alan boştu, sadece ben ve bu zarfın içindeki her neyse. Banyo fayansı parlıyordu. Biri onu parlatmak için çok uğraşmış ve dizlerinin nasıl ağrıdığını çok iyi biliyorum. Titreyen ellerimle parmağımı mührün altına kaydardım.

Fotoğraflar dökülüyor.

Tommy.

Kardeşimin yüzü tanınmayacak kadar dövülmüştü. Şişmiş gözlerinin etrafında kan kabukları oluşmuştu. Vücudu öyle açılarla bükülmüştü ki boğazımda safra yükseliyordu. Hapishane üniforması yırtılmış ve kanla lekelenmişti.

Daha fazla fotoğraf. Farklı açılar. Sistemantik işkencenin izlerini taşıyan yaraların yakın çekimleri. Betona yığılmış, hareketsiz ve cansız bir haldeyken, diğer mahkumların sanki hiçbir şey olmamış gibi etrafında dikildiği son bir kare.

Dizlerim bükülüyor.

Banyo fayansı dizlerime soğuk geliyor. Bunu dalgın dalgın fark ediyorum, birinin bu mermerden terimi ve gözyaşlarımı temizlemesi gerekeceğini biliyorum.

Fotoğraflar tertemiz zemine dağılmış, her biri göğsüme bir bıçak gibi saplanmış. Tommy'nin cansız yüzü her açıdan bana bakıyor.

Ölü.

Sekiz yaşındaki Tommy, ön dişleri eksik, beni sonsuza dek koruyacağına söz veriyor. Annem öldükten sonra Tommy bana yumruk atmayı öğretiyor. Tommy'nin hapishaneden yazdığı mektuplar, her biri kendimi suçlamamam konusunda ısrar ediyor.

Hepsi gitti.

Bu kelime mantıklı değil. Mantıklı olamaz. Onu kurtardım. Alessandro ile evlendim. Başka biri oldum. İstedikleri her şeyi yaptım.

Ellerim öyle şiddetli titriyor ki fotoğrafları toparlayamıyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Oda dönüyor, mermer ve altın, uyanamadığım bir kâbusa dönüşüyor. Parlak fotoğraflar avucumda buruşuyor, Tommy'nin mahvolmuş yüzü çaresiz parmaklarımın altında kırışıyor.

Yine de öldü.

Hepsi. Dügün, yalanlar, dönüşüm, Alessandro'nun kollarında geçirdiğim ve kendime buna değdiğini söylediğim geceler. Hepsi boşuna.

Kimseyi korumadım. Kimseyi kurtarmadım.

Atış yapmayı öğrenen, kocasının onun için parmaklarını kırmasını izleyen Emma, bana savaşmam için bağırıyor. Ama o kadın, Tommy'yi kurtarmak üzerine kurulmuştu. O olmadan, o sadece bir yalan, hiçbir amacı olmayan bir performans.

Banyo kapısı açılıyor. İçeri bir kadın giriyor, ölümle çevrili dizlerimin üzerinde bana şöyle bir bakıyor ve hemen geri çekiliyor. Muhtemelen bir sevgilim ya da bir iş anlaşması yüzünden sinir krizi geçirdiğimi düşünüyor. Geriye kalan tek ailemin yasını tuttuğumdan habersiz.

Tommy öldü.

Kelimeler kafatasımda yankılanıyor, kemiklerimden sekerek tek duyabildiğim şey oluyor. Okumayı öğrettiğim küçük kardeşim. Annemin cenazesinde elimi tutan. Beni korumak için hapse giren. Gitti.

Ayakta durmaya, güçlü olmaya, Alessandro'nun övdüğü stratejist olmaya çalışıyorum. Ama vücudum bana ihanet ediyor. Bacaklarım titriyor, ellerim titriyor, sesim kayboluyor. Yeni, tehlikeli Emma, yağmurdaki şeker gibi eriyor.

Banyodan sendeleyerek çıktım, fotoğrafları mermerin üzerine suçlamalar gibi saçılmış halde bıraktım. Galeri ışıkları çok parlak, kahkahalar çok yüksek. Herkes beni izliyordu ama Emma'nın dünyası sona erdi.

Telefonum çalıyor. Alessandro. Ekrandaki ismine bakıyorum, cevap veremiyorum. Ne diyecektim? İnşa ettiğimiz her şeyin anlamsız olduğunu mu? Korumam gereken tek kişiyi hayal kırıklığına uğrattığımı mı?

Tekrar çalıyor. Sonra tekrar. Sabahki vedalaşmamızdan kalan kolonyası sanki tenimde kalmış, gözyaşlarımın tuzuyla karışmış.

Onu susturup, korumalarımın şaşkınlığını görmezden gelerek galeriden çıkıyorum. Elbette peşimden geliyorlar ama ben artık orada değilim. Bedenimin dışında bir yerlerde süzülüyorum, tasarımcı kıyafetleri giymiş bu kadının Chicago sokaklarında sendelemesini izliyorum.

Telefon sürekli yanıyor. Alessandro sürekli arıyor, muhtemelen neden cevap vermediğimi merak ediyor. Mesajları birbirine karışıyor:

"Stellina, neredesin?"

"Muhafızlar ayrıldığınızı söylüyor. Ne oldu?"

"Lütfen cevap ver."

"Marco'nun adamlarını seni bulmaya gönderiyorum."

En sonunda, sadece durdurmak için cevap veriyorum.

"Emma?" Sesi endişeyle gergindi. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Bitti." Sözler Tommy kadar ifadesiz ve cansız çıkıyor.

"Yaptığımız her şey boşa gitti."

"Ne demek istiyorsun? Neredesin?"

"Öldü." Tommy'nin adını söyleyemem. Gerçekleştiremem. "Kardeşim öldü. Kimseyi kurtarmadım. Kimseyi korumadım. Her şey anlamsızdı."

"Emma, beni dinle..."

"Hayır." Telefonu uyuşmuş parmaklarımla tutarak aramayı sonlandırıyorum. Arkamda, korumalar mesafelerini koruyorlar, muhtemelen Alessandro'ya rapor veriyorlar ama umursamıyorum.

Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Kampüs kapıları bir şekilde karşımda beliriyor. Buraya otomatik pilotta gelmiş olmalıyım, içimdeki bir parça hâlâ kafese geri dönmeye programlanmış. Gardiyanlar, muhtemelen kendi başıma döndüğüm için rahatlamış bir şekilde geçmeme izin verdiler.

Köşkte bir hayalet gibi dolanıyorum. Her oda, başka biri, bir amacı olan, varoluş sebebi olan biri olmanın anılarını barındırıyor. Bu sabah bu mermer zeminlerde yürürken Tommy çoktan ölmüştü. Öldü. Hep de ölü kalacak.

Ayaklarım beni servis merdivenlerine taşıyor, o ilk gece, hâlâ mücadele ederken keşfettiğim merdivenlere. Hâlâ insanları kurtarmaya inandığım zamanlarda.

Kendimi süitimizde buluyorum ve mekanik bir şekilde banyoda dolaşıp ilaç dolabından uyku haplarını topluyorum. Muhtemelen Alessandro'nun, vicdanının onu uyanık tuttuğu geceler için. Sonsuza dek yetecek kadar. Şişe titreyen ellerimde şangırdadı, kendi ölüm hırıltısıydı.

Çatı katındaki gözlemevi değişmeden beni bekliyor. Alessandro'nun bana verdiği teleskop, aldatmaca üzerine kurulu bir aşkın anıtı gibi orada duruyor. Kararan gökyüzünde yıldızlar yeni yeni belirmeye başlıyor ve Tommy'ye onları yangın merdivenimizden nasıl bulacağını öğrettiğimi hatırlıyorum.

"Şu parlak olanı görüyor musun?" demiştim ona altı yaşındayken, küçük eli elimdeyken. "O Kuzey Yıldızı. Eğer kaybolursan, seni eve o yönlendirir."

Ama onsuz ev olmaz. Paylaşacak biri olmadan hiçbir takımyıldızın anlamı olmaz.

Birlikte birçok yıldızı izlediğimiz o sıcak taşa gömülüyorum. Alessandro'ya güzelliği görmeyi öğrettiğim yer. Kendimi gerçek hissettiğim yer. Ama şimdi bir sahtekârdan başka bir şey değilim. Boş ve bomboş.

Elimde bir fotoğraf var. Ne kadar zamandır orada duruyor? Kardeşimin vücudunda uzun bir kıvrım oluşturuyor. Tommy'nin mahvolmuş yüzü, ondan alabileceğim son görüntü. Parlak kağıt tutuşumdan dolayı çoktan buruşmuş, yüz hatları daha da bozulmuş. Parmağımınla ağzından geriye kalanları takip ediyor, kırışmış halini değil de güldüğünü hatırlamaya çalışıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum fotoğrafa. "Denedim. Başka biri oldum. İstedikleri her şeyi yaptım. Ama yeterli olmadı."

Haplar avucumda küçük, masum görünüyor. Teker teker yutarken dilimde acı bir his var. Son özerklik eylemim. Bunu benim için kimse seçmedi. Kimse zorlamadı. Bu benim.

Alessandro'nun yarın beni burada bulacağını düşünüyorum. Anlayacak mı? Tommy olmadan, varoluş amacım olmadan, pahalı kıyafetler giymiş bir hayaletten başka bir şey olmadığımı anlayacak mı?

Son kez yukarı baktığımda Tommy'nin en sevdiği takımyıldızını görüyorum. Avcı Orion, yakalayamadığı şeyin peşinde sonsuza dek koşan. Benim gibi, herkesi kurtarabilecekmiş gibi davranan.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, sonra yavaşlıyor. Görüşüm yıldızları halelere, sonra ışık huzmelerine dönüştürüyor. Tommy'nin nerede olursa olsun onları görüp görmediğini merak ediyorum. Işıkların arasındaki o karanlıkta beni bekliyor mu diye. Uzuvarım ağırlaşıyor, sonra ağırlıksızlaşıyor, taşla gökyüzü arasında süzülüyorlar.

Sıcak taşa sırt üstü uzanıyorum, Tommy'nin fotoğrafı göğsümde, yıldızların çoğalıp dans edişini izliyorum. Zihnim

teslim olurken bedenim direniyor. Akciğerlerim nefes almak için çırpınıyor, kalbim itirazını kekeliyor.

Gördüğüm son şey, parlak ve sürekli olan Orion'du ve Tommy'nin de benimle birlikte onu izlediğini hayal ediyordum.

"Emma!"

Alessandro'nun sesi karanlığı delip geçiyor ama sanki başka bir dünyadan sesleniyormuş gibi çok uzaklardan geliyor. Beni sıcak taşın üzerinde bulduğunda bilincim neredeyse yerinde değil, vücudum haplardan dolayı çoktan kapanmış durumda. Yanıma çökerken kullandığı kolonya, o misk kokulu çiçeksi koku, korku teriyle karışıyor.

"Hayır, hayır, hayır. Bunu yapma Stellina. Sakın buna kalkışma."

Uzaktan, kalp masajı yapıyor, diye düşünüyorum. Ağzı ağzımda, istemediğim hayatı soluyor. Elleri göğsümü pompalıyor, pes etmiş bir kalbimi yeniden çalıştırmaya çalışıyor.

"Castellano!" diye bağılıyor telefonuna, benimle ilgilenirken. "Hemen buraya gel. Çatı. Hap almış. Kaç tane olduğunu bilmiyorum. Acele et!"

Son kelimedede sesi titriyor. Yüzüme ıslak bir şey düşüyor. Soğuk tenime değen sıcak bir his. Anlaması çok uzun sürüyor - gözyaşları. Onun gözyaşları. Her biri, vücuduma yayılan uyuşukluğun arasından zar zor hissedebildiğim minik bir sıcaklık şoku.

"Lütfen bebeğim. Lütfen. Beni bırakamazsın. Böyle değil." Dudakları yine dudaklarımda, istemeyen ciğerlere hava üflüyor. "Bunu yapanı bulacağım. Bütün dünyayı yakıp yıkacağım ama sen kalmalısın. Bunu düzeltmeme izin vermelisin."

Vücudum kasılıyor, haplar ve safra geliyor, tadı asidik ve acı. Beni yan çevirip saçlarımı geriye doğru tutuyor, ben de taşın üzerine kusuyorum. Ölerken bile bana bakıyor.

"İşte bu. Çıkar hepsini. Hepsini." Elleri çaresizliğine rağmen nazikti. "Dr. Castellano geliyor. İyi olacaksın. İyi

olmak zorundasın."

Beni kucağına çekip beklerken bir çocuk gibi sallıyor. Bulanık görüşüm sayesinde yıldızlar gökyüzünde benimle birlikte düşüyormuş gibi görünüyor.

"Beni bırakmaya cesaret etme Stellina," diye fısıldadı saçlarıma doğru, sesi boğuk bir sesle. "Sakin bırakma. Daha bitmedi. Daha yapacak çok şeyimiz var. Görecek çok yıldız var."

Tommy'nin fotoğrafı bir yere düşmüş. Uzanmaya çalışıyorum ama kolum tutmuyor. Alessandro fark ediyor, bir şekilde anlıyor ve fotoğrafı tekrar elime bastırıyor. Parlak kağıt, zayıf tutuşumda daha da buruşuyor.

"Seni yakaladım," diye söz veriyor, merdivenlerden çıkan ayak sesleri gürlerken. Dr. Castellano ve diğerleri, sesler birbirine karışıyor, elleriyle beni ondan uzaklaştırıyorlar. "Seni yakaladım ve bırakmayacağım."

Ama Alessandro onların bizi tamamen ayırmasına izin vermiyor. Çalışırken bile eli elimin üzerinde kilitli kalıyor, tutuşu neredeyse acı verici, sanki irade gücüyle beni hayata bağlamaya çalışıyormuş gibi.

Karanlık beni tamamen ele geçirmeden önce duyduğum son şey, kulağıma gelen Alessandro'nun vahşi ve şefkatli sesiydi; beni boşluğa kadar takip eden bozulmuş bir yemin:

"Ölürsen seni takip ederim. Hangi cehenneme kaçırıyorsan peşini bırakmam. Beni terk edemezsin Emma. Ne bu hayatta ne de başka bir hayatta."

24 - Alessandro

Emma'nın gözlerini açmasının üzerinden iki saat, otuz bir dakika ve dokuz saniye geçti.

Aldığı her nefesi sayıyorum, sık ve düzensiz, Dr. Castellano geldiğinden beri dördüncü kez hayati belirtilerini kontrol ediyor. Parmakları bileğine bastırıyor, sanki yarı yarıya gitmiş, bir ayağı ölümün topraklarındaymış gibi hissettiren nabzını ölçüyor.

Marco'nun birkaç ay önce kurduğu kampüsün tıbbi bölümündeyiz. Lanet hastaneye çok fazla gidiş geliş, çok fazla insandan çok fazla soru. Her şeyi şirket içinde tutmak daha iyi. Ve tabii ki Castellano, paranın satın alabileceği en iyi doktor.

"Kararlı," diye mırıldanıyor, ama o uyanmadığında, bedeni zihninin çoktan teslim olduğu bir savaşta savaştığında, kararlı olmak hiçbir şey ifade etmiyor.

İki saat otuz bir dakika. Ciğerlerine yeniden hayat verdiğimden beri. Beni değil, ölümü seçtiğinden beri.

Kucağıma yayılmış fotoğraflar korkunç bir hikâye anlatıyor: Tommy'nin yüzü tanınmayacak kadar dövülmüş, buruşuk bedeninin altında kan birikmiş, diğer mahkûmlar hiçbir şey olmamış gibi başında dikilmiş. Emma'nın o hapları yutmasına yetecek kadar korkunç. Birisinin neden fotoğrafları gönderdiğini sormaya bile tenezzül etmedi. Fotoğraflar amacına ulaştı. Onu tamamen mahvettiler.

Emma'nın bileğine uzanıyorum, nabzını kendim hissetmeye, hâlâ burada olduğuna dair bir kanıta ihtiyacım var. Parmaklarımdaki ritim cılız, zar zor duyuluyor ve parmaklarım ölümün ta kendisi gibi, bir şeyi mahvetmeden önceki o tehlikeli sükunet gibi hareketsiz

kalıyor. Şiddetimi sevmeyi öğrenen, kanlı eklemlerimi öpen bu kadın, benimle yaşamak yerine ölümü seçti. Beni kemiren gerçeği fark ettiğimde ağzım öfkenin metalik tadıyla doluyor: Bunu kontrol edemiyorum. Onu hayatı seçmeye zorlayamam. Onu kendi zihninin içindeki karanlıktan koruyamam.

Bilinci kapalıyken bile bedeni benimkine sesleniyor. Birlikte geçirdiğimiz son geceden kalma kalçasındaki morlukları, onu burada tutamayan bu sahiplenme izlerini takip ediyorum. Vanilya kokusu tıbbi sterilizasyon altında kayboluyor, antiseptik yaseminin yerini alıyor ve kayıp, başka bir tür ölüm gibi geliyor.

Marco, Emma'nın hasta odasının kapısını zor zaptedilen bir öfkeyle doldurarak aniden ortaya çıkıyor. Beretta'sının ağırlığı kaburgalarına baskı yapıyor, nereye bakacağını bilen herkes bunu görebiliyor.

"Açığa çıkmamızla ilgili cevaplara ihtiyacımız var," diye talep ediyor, Emma'nın bilinçsiz bedenini soğuk bir hesaplama ile incelerken. "Şantajcılar ölmüş olabilir ama ağları hayatta. Birinin hâlâ kanıtı var. Hewsonlar yer altına inmiş olabilir ama diğer aileler tutarsızlıkları fark ediyor. Oynadığınız oyun ne olursa olsun, artık bitiyor."

Sorgusundan uzaklaşmaya, kaburgalarımdayanarak Glock'a uzanmak isteyen ellerle bir şeyler yapmaya ihtiyacım varken, kenar bara doğru hareket ediyorum. Viski şişesi kristale çarpıyor, ellerim bir cerrahinki kadar sabit, midemde şiddet birikirken bile. Sıvı kehribar bardağı mükemmel bir şekilde dolduruyor, tek bir damla bile dökülmüyor çünkü elimde kalan tek şey kontrol.

"Tüm Rosetti imparatorluğu tehlikeye girdi," diye devam ediyor Marco, uzattığım içkiyi alırken ve aşırı sakın hareketlerimi incelerken. "Karnınızın sırları, her neyse, babamızın kurduğu her şeyi tehdit ediyor. Her ittifak, her toprak, kanla kazandığımız her zerre saygı. Tek bir kadının yalanları, üç nesil iktidarı yok edebilir."

Bardağını dokunmadan masaya bıraktı, ses sessiz odada bir silah sesi kadar keskindi. Beni sınıyordu. Bekliyordu.

"O Frances Hewson değil."

İtiraf boğazımdan yırtılıyor, sessizliği kırılan bir cam gibi paramparça ediyor. Her kelime, onu güvende tutan bir başka yalanı, bir başka koruma katmanını yok ediyor.

"Adı Emma Pitt. Hizmetçileriydi." Gerçek acı geliyor. "Frances düğünümüzden önce ortadan kaybolunca Hewson'lar onu kızlarıymış gibi davranmaya zorladı."

Marco ölümcül bir sakinliğe bürünüyor, katliamlardan önceki türden bir durgunluk. Eli ceketine gidiyor, parmakları silahının kabzasını buluyor.

"Açıklamak."

Bir rica değil. Ailemizin reisinin aklını kaçırmış bir astına verdiği bir emir.

"Ben zaten yaptım," diyorum.

"Bir hizmetçi." Kelimeler ağzından duygusuz ve düz çıkıyor. "Bir hizmetçi kızla evlendin ve onun tüm ailemizi kandırmasına izin verdin."

"Başka seçeneği yoktu. Kardeşini koz olarak kullandılar..."

"Nedenleri umurumda değil." Marco, Emma'nın yatağına doğru adım atıyor, her hareketi kasıtlı. "Bu sorunun ortadan kaldırılması gerekiyor."

Elim bilinçli düşünceden önce Glock'umu buldu, metal vücut ısımla ısındı. Emniyet kilidi açıldı, ses inanılmaz derecede yüksekti.

"Toccala e sei morto." Ona dokunursan ölürsün.

Marco, namlunun gövdesine doğrultulmasından gerçekten şaşırarak durdu. "Kendi kanını mı kullanacaksın?"

"Görünüşe göre öyle yapardım." Söz, parmağım tetik koruyucusunun üzerinde dururken, kararlı ve kesin bir şekilde ağzımdan çıkıyor.

Donmuş bir şekilde duruyoruz, hastane yatağıyla ayrılmış iki kardeş ve sadakat hakkında bildiğimiz her şeyi

yerle bir eden kadın. An uzuyor, şiddet havada bir çatışma öncesi barut gibi asılı kalıyor.

"Kan bağı yerine onu seçiyorsun," diye gözlemliyor Marco, ama sesinde bir şey var: belki de anlayış ya da Valentina'yı kendi düğününden çalmasına neden olan aynı deliliğin farkında olma.

"Evet." Basit. Kesin.

Yüzümü inceliyor, Emma'nın yatağından uzaklaşmasına neden olan bir şey görüyor. "Babam seni daha azı için vururdu."

"Babam hiç kimseyi benim onu sevdiğim gibi sevmedi."

Marco'nun ifadesi değişti, kararını verdi. "Şimdilik bunu sır olarak saklayacağım. Ama Hewson'lar aldatmacalarının bedelini ödeyecekler. Ailemizi piyon olarak kullandılar."

Glock, emniyeti yerine otururken kılıfına geri dönüyor. "Bunu ödeyecekler. Özellikle de bu fotoğrafları gönderdilerse. Oyunlarını tamamen anladığımızda."

"Şantaj şebekesi..."

"Umurumda değil," diyorum, kristal bardağımı o kadar sıkıyorum ki şarkı söylüyor. "Emma burada ölüyor. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Marco'nun sesi uyarı dolu. "Beklediğimiz her saat, düşmanlarımız güçleniyor."

"Bilinçsiz kaldığı her saat, kontrolümü daha da kaybediyorum." Kabulü bana bir şeye mal oluyor. "Net düşünebilmek, doğru düzgün plan yapabilmek için onun uyanık olmasına ihtiyacım var. O olmadan..."

Marco, Emma'ya baktı, gerçekten ona baktı. Kardeşini öylesine kıran hizmetçi kızı gördü ki, kendi müttefiklerimize karşı savaşmaya hazırdım.

"Aile toplantısı yarın," diyor sonunda. "O zamana kadar uyanmazsa, acil durum önlemlerine ihtiyacımız olacak."

"Yarına kadar uyanmazsa yarın da olmayacak."

Aramızdaki sözler tehdit değil, vaatti. Marco anlıyor: Emma ölürse, ben de peşinden giderim. Rosetti soyu, bir hizmetçi kızın kırık kalbi yüzünden bir oğul kaybedecek.

O gittikten sonra Emma'nın yatağının yanına dönüp dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. Saç telleri, tıbbi kokuların altında hâlâ hafif yasemin kokuyor, göğsüme takımyıldızlar çizen kadının hayalet izleri.

"O fotoğrafları kimin gönderdiğini bulacağım," diye fısıldıyorum, çok narin görünen ipek ipliklere. "Tommy'nin gerçekten ölüp ölmediğini yoksa bunun başka bir manipölasyon olup olmadığını öğreneceğim. Ve cevapları bulduğumda, sana bunu kimin yaptığını öğrendiğimde, şehri kafataslarıyla süsleyeceğim."

Parmaklarım nabzını tekrar buluyor, hâlâ zayıf, hâlâ sönük. Dr. Castellano nabzının stabil olduğunu söylüyor ama ikimiz de gerçeği biliyoruz: geri dönüp dönmemeyi seçiyor ve baygın kaldığı her saat, benim yerime ölümü seçtiği bir saat daha demek.

Glock'un kaburgalarım verdiği ağırlık artık koruma amaçlı değil. Bizi tekrar ayırmaya çalışan herkes için. Ölümün kendisi de dahil.

Elimi çarşafların altına kaydırıp kalçasında bıraktığım morlukları buldum, parmaklarımın altında nabzının çırpındığını hissedene kadar bastırdım. Benim. Hâlâ benim. Bilinci yerinde olmasa bile, bedeni kime ait olduğunu hatırlıyor. İzler şimdi sarı-yeşile dönüyor ama her birini takip ediyorum. Hâlâ burada, hâlâ sıcak, hâlâ nefes alıyor.

Morluğa daha sert bastırıyorum, göz kapaklarının titrediğini, bu karanlıkta bile derinlerde bir yerde tepki verdiğini izliyorum. Dokunuşumla nabızı hızlanıyor, hafifçe de olsa, ama bana hâlâ bir yerlerde olduğunu hissettirecek kadar. Biliyor olsa da olmasa da hâlâ mücadele ediyor.

"Aldatmacanızı bilen ve bunu bize karşı kullanan herkes. Şantaj ağının hala nefes alan her üyesi. Sizi mahvetmenize katkıda bulunan her ruh. Tommy'nin ölümüne karışan her kişi. Size o fotoğrafları gönderen her pislik." Ağzım kulağına ulaşıyor, dudaklarım çok soğuk tenine değiyor. "Hepsi, beni durduracak kadar uyanana kadar adını haykırarak ölüyorlar."

25 - Emma

"Savaştın." Alessandro'nun sesi sisin arasından duyuluyor ve nefesimi izlediğini fark ediyorum. Parmakları bileğime bastırıyor, nabzımı ölçüyor. Devam ettiğinde kelimeler çatlıyor: "Doktorlar gittiğini söyledi ama kalmak için savaştın."

Mide pompalamasından boğazım yanıyor ve her şey asit tadında. Ama o burada, ordulara komuta eden bu güzel, bitkin adam ve kalp atışlarımı saymakla yetiniyor.

"Senin için," diye fısıldadım, itirafım yaralı boğazımdan acı acı sıyrıldı.

Bileğimdeki eli daha da sıkılaşıyor, acı vermiyor ama çaresizce, sanki gerçek olduğuma dair fiziksel bir kanıtı ihtiyacı varmış gibi. Yatak odamızın penceresinden süzülen gri şafak ışığında her şeyi görebiliyorum: çenesindeki sakal, uykusuzluktan kızarmış ve çökmüş gözler, dün giydiğim aynı buruşuk gömlek. Komodinin üzerinde, bir bardak su ve birkaç ilaç şişesinin yanında boş bir kahve fincanı duruyor.

"Emma." Gerçek adım dudaklarından bir dua gibi dökülüyor. "Stellina, ben sanıyordum ki..." Duruyor, boştaki eli yüzüme uzanıyor, sonra titreyerek yarı yolda donup kalıyor.

O asılı eli yakalayıp, tüm zayıflığıma rağmen yanağıma doğru götürüyorum. "Ben gerçeğim. Buradayım."

Temasla ürperdi, başparmağı çaresiz bir şefkatle elmacık kemiğimi okşadı. "Saatlerce," dedi. "Saatlerce seni nefes alışını izledim, her birinin sonuncusu olacağından korkarak."

Yaptıklarım üzerime yıkılıyor. Sadece teşebbüs değil, ona yaptıkları da. Nöbet tutan, yanımdan ayrılmamış gibi

görünen, sadece izlemiş, beklemiş ve umut etmiş bu güçlü adam.

"Haplar etkisini göstermeye başladığında," diye itiraf ediyorum, avucunu yüzüme daha sert bastırırken, "karanlık çöktüğünde, bırakabilirdim. Kolay olurdu. Ama sürekli senin sesinin adımı söylediğini düşünüyordum."

Kontrolü yerle bir oluyor. Sandalyeden yatağın yanındaki dizlerinin üzerine çöküyor, iki eliyle yüzümü camdan yapılmışım gibi çerçevesiyor. "Bir daha asla," diyor, emirle yalvarış arasında bir yerdeki kelimelerle. "Söz ver bana. Sevdiğin yıldızlar üzerine yemin et. Beni bir daha asla böyle bırakma."

"Alex..."

"Buna dayanamam." Sesi tamamen titriyor. "Korkunç şeyler yaptım Emma. Adamları öldürdüm, hayatları mahvettim. Ama senin kayıp gidişini izlemek..." Alnını alnıma bastırıyor.

Gerçek aramızda çözülüyor. Neredeyse ölüyordum ve bunu yaparken Alessandro Rosetti'yi yıkabilecek tek şeyi keşfettim.

Doğrulamaya çalıştığımda vücudum bana ihanet ediyor, halsizlik beni sallıyor. Oda hafifçe dönüyor ve baş dönmesine karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Alex'in elleri beni hemen sabitliyor, ama bu basit hareket bile beni nefessiz bırakıyor, sanki kaslarım nasıl çalışacağını unutmış gibi titriyor.

"Sakin ol," diye mırıldandı. "Vücudunun iyileşmesi için zamana ihtiyacı var. Doktorlar..."

"Sana ihtiyacım var," diye sözünü kestim, sesim çaresizdi. "Seni hissetmeye ihtiyacım var, hepsini. Hayatta olduğumu bilmeye ihtiyacım var."

Gözlerinde endişeyle savaşıyor bir sıcaklık parlıyor. "Emma, hâlâ zayıfsın..."

"Boşum," diye düzelttim, elim göğsünü buldu, avucumun altında kalp atışlarının hızlandığını hissettim. "Hayatın olması gereken yerde boşluk hissediyorum. Doldur beni."

Lütfen Alex. Bu korkunç yokluğun dışında bir şey hissettir bana."

Çenesi kasılıyor, kontrol ve arzu hakimiyet için savaşıyor. "Şimdi sana dokunursam, nazik olmayacağım. Seni kaybettiğimi düşünerek geçirdiğim bu saatlerde, kendimi zar zor tutuyorum."

"O zaman nazik olma." Elimdeki azıcık güçle onu kendime doğru çekiyorum. "Gerçekçi ol. Çaresiz ol. Neredeyse ölmemin sana neler yaptığını göster bana."

Bir fırtına gibi üzerime çullanıyor, ağzı benimkini acımasızca ele geçiriyor. Çaresizliğini, saatlerce süren korkuyu, duayı ve hangi tanrılar dinlerse dinlesin onlarla pazarlık etmeyi tadıyorum. Dili ağzımı işgal ediyor, talepkar ve sahiplenici bir şekilde ve ben de bunun yoğunluğundan inliyorum.

"Siktir," diye homurdandı dudaklarıma doğru. "Hayat gibi tadın var. Kaybettiğimi sandığım her şey gibi."

Ellerinin vücudumda gezindiğini, üzerimdeki geceliği, gömleklerinden birini kenara ittiğini fark ediyorum. Avuçları göğüslerime değdiğinde, zayıflığıma rağmen dokunuşuna doğru eğiliyorum. Travmadan sonra meme uçlarım anında sertleşiyor, aşırı hassaslaşıyor.

"Kendine bak," diye fısıldadı, beni görünce geri çekilip içti. "Canlı. Bana cevap veriyor. Hatta..." Sesi titriyordu.

"Bana yaşamamanın nasıl bir his olduğunu göster," diye talep ediyorum, sesim çelik tel kadar sert, incecik bir iplikten ibaret. Bacaklarım onun için dağılıyor, cansız bir davet ama o bunu sanki cennetin kapılarını ardına kadar açmışım gibi karşılıyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakış var; rahatlama ile vahşi bir şey arasında bir savaş, uzun süre kafese kapatılmış bir hayvansal açlık. Eli bacaklarımın arasına girdiğinde, dokunuşunun şoku adrenalin gibi içime yayılıyor, o kadar keskin ve canlı ki neredeyse hıçkırarak ağlıyorum.

Beni şişmiş, kaygan ve hassas buluyor. Başparmağı klitorisimde daireler çiziyor, her geçişi bir öncekinden daha

kasıtlı, ama beni damgalayan onun sözleri:

"Bir daha asla yapmayacağına söz ver," diye hırıltılı bir sesle söyledi, sesi hem tehdit hem de yalvarış doluydu, sanki dünyanın eksenini cevabıma bağlýmış gibi. Aynı anda, iki parmağı kalın ve ısrarcı bir şekilde içeri bastırdı ve vücudum ona doğru eğildi, kendimi zar zor tutabilsem de kas hafızam beni havaya kaldırdı. İçimdeki tüm güç, titreyen, ağrıyan tek bir noktaya toplanmıştı.

"Özür dilerim," diye inledim ve bunu içtenlikle söyledim, ama bunun yeterli olmayacağını biliyordum. Ne onun için, ne evren için, ne de kendim için.

Yavaşlamıyor. Bunun yerine beni daha da derinden dolduruyor, parmakları görüşümü binlerce takımyıldıza dağıtan noktayı bulmak için kıvrılıyor ve geriye sadece his, sıcaklık ve kalbimin çarpıntısı kalıyor. "Daha sert," diyorum ya da demeye çalışıyorum ama bir inilti gibi çıkıyor. Bir zayıflık, bir yalvarış. Yine de duyuyor ve bu, ateşe benzin dökmek gibi.

"Hayata geri dönmek mi istiyorsun Stellina?" Şimdi homurdanıyor, kısık ve kalın, pek de insansı olmayan bir sesle. "İhtiyacın olan bu mu?"

"Evet," diye zar zor söyleyebildim, bileğini tutarak. "Evet. Lütfen Alex. İhtiyacım olan—"

Üçüncü parmağını bana sapladı ve her yerim bembeyaz oldu, vücudum öyle sert bir şekilde kasıldı ki toza dönüşeceğimi sandım. Ağırlığını kalçalarımın bastırmak için kullandı, elinin üzerindeyken bile çırpınmamı engelledi, hayatta olmanın acısıyla her sinir ucum çığlık attı. Şimdi hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum ve bu acı ya da zevkle ilgili değil, sadece kopan sel, birkaç dakika içinde paramparça olma hissinden kendimi korumak için ördüğüm her duvarla ilgili.

"Bana bak." Üstümde, yüzü kontrolden kaskatı kesilmiş, gözleri dökülmemiş yaşlarla ıslanmış. "Gözlerini aç Emma. Bu sefer seni kimin kurtardığını görmeni istiyorum."

Göz kapaklarımı zorla açıyorum ve görüntü beynime kazınıyor: Alessandro, üstsüz ve gün doğumunda altın

sarısı, eli bacaklarımın arasında, çenesi savaşa gidecekmiş gibi dimdik. Diğer eli şilteye dayalı, damarları kablo gibi belirgin.

Eğilip ağzını kulağıma dayadı, nefesi kesik kesikti. "Bir dahaki sefere ölmek istersen söyle bana. Seni kendim öldüreceğim ama yavaşça. Her santimini yalvartacağım sana. Beni terk edemezsin Emma. Asla."

Cevap veremeyecek kadar ileri gittim. Vücudum çoktan kasılmaya başladı, içimde öyle yoğun bir orgazm yaşanıyor ki nöbet geçiriyormuşum gibi hissediyorum, kaslarım tekrar tekrar kilitlenip gevşiyor, ta ki geriye sadece titreme kalana kadar. Ona tutunuyorum, kendimi bu dünyaya bağlayacak her şeyi yapıyorum. Bittiğinde kemiksiz ve bitkin bir halde yere yığılıyorum.

Elini çekiyor ama bir saniye sonra kalan azıcık kıyafetini çıkarıp, sanki kirlenmiş gibi bir kenara atıyor. Penisini çoktan sertleşmiş ve sızdırıyor, başı neredeyse morarmış. Ona uzanıp onu tatmak için can atıyorum ama parmaklarımı etrafına dolamadan elimi yakalıyor.

"Hayır," diyor, sesi acı ve kararlılıkla kalınlaşmış. "Bu benimle ilgili değil. Henüz değil. Senin içinde olmam gerek. Burada olduğunu, hayatta olduğunu, beni terk etmeyeceğini bilmem gerek."

Girişime doğru sıralanıyor, bacaklarımı öyle bir açıyor ki kalçalarım ağrıyor. Esnemek acı verici ama aynı zamanda rahatlatıcı. Önce yavaşça içeri giriyor ve nefesim ciğerlerimden çıkıyor. Ya o çok iri, ya ben çok küçüğüm, ya da belki de ben çok hamım, ama yine de hepsini istiyorum.

Acımasızca bir hamleyle dibe vuruyor, elleri şimdi yüzümü kavırıyor, parmakları çenemi kenetliyor. Her çilimi, her gözyaşı izini, her aptal insan kusurunu ezberliyormuş gibi bana bakıyor. İlk birkaç vuruş sığ, temkinli ama uzun sürmüyor. Tüm o kendini tutmanın ardından baraj yıkılıyor; sanki adını kemiklerime kazımaya çalışıyormuş gibi beni beceriyor.

Nazik değil ama öfkeli de değil. İçinde bunun için fazla sevgi, fazla korku var. Bir şeyin peşinde ve ben ne olduğunu biliyorum: Son yirmi dört saati silmek, beni çatıda serilmiş ve öürken bulmanın anısını yeniden yazmak istiyor. Beni öylesine eksiksiz doldurmak istiyor ki, hiçbir şey, ölüm bile beni ondan alamasın.

Kollarımı boynuna doladım ve alınlarımız birbirine değene kadar onu kendime çektim. Bacaklarım güçsüzdü ama onları beline doladım, onu daha derine çektim ve kendime kilitledim.

Nefes nefese, şakaklarından ter damlıyor ve itişleri düzensizleşiyor. "Söyle," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Bunu istediğini söyle. Beni istediğini söyle. Duymaya ihtiyacım var, Emma."

"Seni istiyorum," diye hıçkırıyorum ve bu bir rol değil, geriye kalan tek gerçek. "Hepini istiyorum. Siktir et Alex. Seni seviyorum."

Sözler onu parçalıyor. Daha önce hiç duymadığım, keskin ve yaralı bir ses çıkarıyor ve ritmi cehenneme dönüyor. Beni daha sert, daha derin beceriyor, kalçalarını her vuruşunda klitorisime sürtünüyor ve kendimi imkansız bir şekilde küllerimden yeniden doğarken hissediyorum.

Kaçmaya, onun çekim gücünden kurtulmaya çalıştığım tüm zamanları düşünüyorum. Asla işe yaramayacaktı. Her zaman bu adamın yörüngesinde olmam gerekiyordu.

"Seni seçiyorum," diye fısıldadım, bacaklarımı zayıfça beline dolayarak. "Bunu seçiyorum. Hayatı."

Tommy öldüğünde hayat hakkında konuşmak yanlış geliyor ama Alessandro tek hamlede bana çarptığında bütün düşünceleri kafamdan silip atıyor.

Neredeyse tamamen geri çekilip sonra tekrar hızla içeri giriyor ve başlık duvara çarpacak kadar cezalandırıcı bir hız belirliyor. Her hamlesi daha derine, daha sert vuruyor, sanki bana hayatı geri vermeye çalışıyormuş gibi, belki de ölümü benden söküp atmaya çalışıyormuş gibi.

"Bana yaptığın bu," diye hırladı, kalçalarımı morartacak kadar sert bir şekilde sıkarak. "Beni delirtiyorsun. Seni ölümün bulamayacağı bir yere kilitlemek istiyorum."

"Ölümü kontrol edemezsin," diye nefes nefese söyledim, zayıflamış bedenimle onun saldırılarına elimden geldiğince karşılık vererek. "Beni kontrol edemezsin."

"Bana bak." Açıyı değiştiriyor ve içimdeki evrenin bir anlığına yok olmasına sebep olan o noktaya dokunuyor. "Seni öyle güzel becereceğim ki, asla ayrılmak istemeyeceksin. Seni zevkle hayata zincirleyeceğim."

Başparmağı tekrar klitorisimi buldu, itme hareketleriyle aynı hızda daireler çizdi. Çifte uyarım beni hızla başka bir orgazma doğru tırmandırdı, vücudum ölümle dans ettikten sonra bile zevki hatırladı.

"İşte bu," diye cesaretlendirdi beni, vajinamın çırpınmaya başladığını hissederek. "Bana geri dön Stellina. Gel, penisime ve hayatta olduğunu kanıtla."

Evet. Öyle sert boşalıyorum ki, bayılıyorum, göz kapaklarımın ardında yıldızlar patlıyor, bedenim yine kilitleniyor ama bu sefer mesele ölmek değil, var olma hakkımı talep etmek. Kendime döndüğümde, o hâlâ beni tutuyor, hâlâ içimde, bedeni uçurumun kenarındaymış gibi titriyor.

"Alex," diye fısıldıyorum ve ihtiyacı olan tek izin bu.

Derinlere gömülüp içime doluşuyor, hem lanet hem de kurtuluşmuş gibi inliyor adımları. Tüm vücudu bu güçle eğiliyor, sonra üzerime çöküyor ve ağırlığıyla beni yatağa bastırıyor. Umursamıyorum. Güvendeymişim gibi, sanki dünyaya sabitlenmişim gibi, böylece uçup gidemem ve kaybolamam gibi.

Orada öylece yatıyoruz, birbirine dolanmış ve titriyoruz, sanki sonsuza dek sürecekmış gibi. Kalbi göğsümde çılgınca ve düzensiz bir şekilde çarpıyor ve biliyorum ki hemen şimdi ölse bile, en azından hâlâ burada olduğumu, hâlâ onunla olduğumu bilerek giderdi.

Sonunda başını kaldırıp alnımdaki terli saçları silkeledi. Şimdi içinde hafif bir gariplik var, keskin kenarları son parıltıyla yumuşamış ve bir kez olsun onun da benim kadar savunmasız olduğunu fark ediyorum. Belki daha da fazla.

Beni öpüyor, bu sefer yavaşça, dudaklarında tuz var - benim mi yoksa onun mu, bilemiyorum. Burnunu yanağıma bastırıp beni içine çekiyor. "Benimsin," diyor yumuşak ama kesin bir sesle. "Bunu asla unutma."

"Alex," diye fısıldıyorum, her şey karşısında birdenbire bunalmış bir şekilde; seksin yoğunluğu, zevkin altında hâlâ gizlenen keder, aramızdaki aşkın ve yalanların karmaşık yumağı.

"Biliyorum," diyor ve sonunda ona dönmeme izin veriyor. Elleri tekrar yüzümü kavıyor, başparmakları fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor. "Konuşmamız gereken şeyler var. Yeniden inşa edilecek güven. Ama şu anda, şu anda hayattasın ve kollarımdasın ve bu yeterli."

"Öyle mi?" diye soruyorum, gözlerine bakarak. Hâlâ o şey var, midemi bulandıran o dikkatli saklama hali.

"Öyle olmak zorunda," diyor ama bakışlarına karşılık vermiyor.

Gündoğumu her zamanki gibi bizi çağırıyor ve çaresiz sevişmemizin daha da kötüleştirdiği zayıflığıma rağmen, onu görmem gerekiyor. Alex beni çatı katındaki gözlemevimize taşıyor, çıplak bedenim sadece onun tişörtüne sarılı. Her adımda hâlâ meninin sızdığını hissedebiliyorum, uyluklarımda yeniden bir araya geldiğimizin kanıtı olarak iz bırakıyor.

Şehir, şafak vakti altın rengine bürünmüş bir şekilde altımızda uzanıyor, tepemizdeki son yıldızlar ise soluyor. Teleskobum bekliyor, ama şu anda gün doğumu yeterli.

"Konuşmamız gerek," dedim göğsüne yaslanarak. "Tommy hakkında."

Alex gerildi, elleri refleks olarak daha da sıkıldı. "Biliyorum."

"Her şeyi kontrol etmeye, beni kendi seçimlerimden bile korumaya çalışıyorsun." Göğsünde izler çiziyorum, kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum. "Ama kontrol Tommy'yi kurtaramadı. O hapları almamı engelleyemedi."

"Benden ne istiyorsun?" Sesi boğuktu.

"Bana güvenmeni istiyorum. Tehlikeli olsalar bile seçim yapmama izin vermeni." Ona dönüp doğrudan baktım. "Beni korumak için her şeyi kontrol ettiğin bir evlilikte olamam. Bu sahiplenmedir, aşk değil."

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonunda: "Bu kadarını değiştirebileceğimi sanmıyorum."

"Deneyebilirsin," dedim kararlılıkla, "ya da beni kaybedebilirsin. Haplara değil. Sadece ortadan kaybolurum."

"Bunu yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Kavrayışı tehlikeli bir şekilde sıkılıyor. "Bundan sonra mı? Az önce yaptığımız şeyden sonra mı? Hâlâ uyluklarından aşağı akan benim kokusunu alabiliyorum. İşaretlendin, sahiplenildin, benimsin."

"İşte tam da bu yüzden sınırlara ihtiyacımız var," diyorum, onun yoğunluğuna karşılık vererek. "Çünkü aşkın bazen bir kafes gibi hissettiriyor."

"Hâlâ bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmamız gerek," diyor dikkatle. "Sonrası, aile, Tommy'nin ölümünden sonra, Tommy'nin başına gelenlerden sonra karşılaştığımız her şey..."

Duruyor ama düzeltmesi çok geç geliyor. Cümlelerin ortasında kendini yakalayıp tökezlemesi, kalbimin orgazm sonrası titremelerin ötesinde bir hızla çarpmasına neden oluyor.

"Alex." Sesim şimdi titriyor, eskisinden farklı bir zayıflık. "Benden ne saklıyorsun?"

Çenesi kasılıyor, o dikkatli maske yüzünün üzerinden bir zırh gibi kayıyor. Ama artık onu çok iyi tanıyorum. Bir şey sakladığında anlıyorum.

"Tommy hakkında bana söylemediğin bir şey mi var?"
Kalbim hızla çarparak geri çekilip ona dikkatlice baktım.
"Alex, kardeşim hakkında bana söylemediğin şey ne?"

"Emma." Sadece adım, ama söyleyiş şekli bana her şeyi anlatıyor. Suçluyum. Yakalandım. Hâlâ bildiklerimi, bildiklerim sırasında kontrol etmeye çalışıyorum.

Güneşin doğuşu her şeyi altına boyayarak amansız güzelliğini sürdürüyor, ama ben sadece gözlerinin ardındaki sırrı görebiliyorum.

Kardeşimle ilgili bir şey. Tommy'mle.

"Söyle bana," diye iç çektim, tüm vücudum titremeye başlamıştı; artık zayıflıktan değil, öfkeden alevlenmeye başlamıştı. "Tommy hakkında bana söylemediğin bir şey biliyorsun."

"Hayır Stellina, senin kederinden başka bir şey yok," diyor alnımdan nazıkçe öperek. Ve hayatımda ilk kez, bana yalan söylediğini biliyorum.

26 - Alessandro

"Yeni güvenlik ekibi yarın başlıyor. Kampüsten ayrıldığınızda her zaman yanınızda iki kişi olacak."

Kararı maun masamın arkasından veriyorum, çalışma odamın havası deri ve silah yağıyla kaplı. Emma, üç gün önceki intihar girişiminden dolayı hâlâ solgun ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim kadar sert bir ifadeyle, çağrılmış bir özne gibi karşımda duruyor. Üç gün boyunca dikkatli bir mesafe. Ben bu masadan yalanlar planlarken, o üç gün boyunca yatağımızda iyileşiyor. Üç gün boyunca onu öldüren tek şeyin keder olduğunu iddia ediyor.

"İki gardiyan," diye tekrarlıyor, sesi ifadesiz. "Sanki bir tür mahkummuşum gibi."

"Sanki benim korumam altındaymışsın gibi." Ses tonumu makul ve kontrollü tutuyorum, ama parmaklarım ona uzanmak, nabzını hissetmek ve hâlâ hayatta olduğunu doğrulamak için kaşınıyor. "Yaşananlardan, tehditlerden sonra..."

"Kendimi öldürmeye çalıştıktan sonra mı demek istiyorsun?" Sözleri, özenle oluşturduğum sakinliğimi parçalıyor. "Söyleyebilirsin Alex. Bir hata yaptım. Ve şimdi sen beni bunun için cezalandırıyorsun."

"Seni koruyorum." Ellerim masaya öyle sert bir şekilde yapışıyor ki tahta gıcırıyor. Aramızdaki bu devasa mobilya parçası gerekli hissettiriyor. Mesafe, ona dokunmamı, duyguların mantığın önüne geçmesini engelliyor. "Konut güvenli. Bu adamlar eğitilmiş. Güvende olacaksın."

Gülüyor ama bunda hiç mizah yok. "Neyden güvende? Kimden? Hewsonlar hâlâ dışarıda, Tommy'yi öldürdükten

sonra bile şantaj tehditlerini artırıyorlar. Hewsonları durduramadın, şantajı durduramadın ve Tommy'yi koruyamadın. Peki beni tam olarak nasıl koruyacaksın? Herkes gitti ya da öldü artık. Beni kimden koruyorsun?"

Kendinden. Bu düşünce zihnimi asit gibi yakıyor. Görüş alanımdan her çıktığında, bir şişe uyku hapi, bir bıçak, beni terk etmenin başka bir yolunu bulduğunu hayal ediyorum. Çenem dişlerimi kıracak kadar sert sıkılıyor.

"Dünyamızda her zaman tehditler vardır," diyorum, ama kelimeler ağzımda kül gibi kalıyor. "Bunu biliyorsun."

"Bana camdan yapılmışım gibi davrandığını biliyorum Alex. Her şeyin üstesinden geldim. Dügün, şantaj, Tommy'yi kaybetme. Gerçeğin üstesinden gelebilirim."

"Hayır." Kelime, amaçladığından daha sert, konuşmadan çok hırıltı gibi çıkıyor. "Tommy'yi kaybetmenin tek sebebi seni kurtarmak için orada olmamdı. Bu pazarlık konusu değil Emma. Muhafızlar kalıyor."

Son günlerde boş durmadım. Şantajcıların para izi beni beklenmedik bir yere götürdü: Brighton Beach ile bağlantıları olan bir paravan şirket. Rus toprağı. Şantaj en başından beri kişiseldi; Emma'yı tanıyan, Hewson'ların anlaşması hakkında bilgiye erişimi olan biri. Peki ya Ruslar? Volkov'ların evliliğimle ilgilenmeleri için hiçbir sebep yok, tabii konu Emma ile ilgili değilse. Tabii Emma, içeri girmek için kullandıkları bir kapı değilse.

Her iki durumda da tehlikede ve ben onu güvende tutmayı düşünüyorum.

Çenesi kasılıyor. Üç gün önce dokunuşumla eriyordu. Şimdi daha dik duruyor, geri çekilmek yerine alan talep ediyor. Ölmeye çalışan kadın farklı bir şekilde geri döndü. Yönetilmeye daha az istekli.

Ve Tommy hakkında ona gerçeğı söylemediğimden şüpheleniyor. Söylediğimden fazlasını bildiğimden şüpheleniyor.

Ve haklı.

Ama ona söyleyemem. Gerçeği kaldıramıyor, bunu o hapları içerek kanıtladı. Bu yüzden onu bir daha böyle aptalca bir şey yapmaya asla cesaret edemem.

İyileştiğinde ona söyleyeceğim. Ama şimdi değil. Henüz değil.

"Pekala." Pencereleeri kaplayan kurşun geçirmez cama doğru dönerek, adamlarımın belirli bir düzende devriye gezdiği araziye inceledi. "Hayatımla ilgili tüm kararları sen verdiğine göre, en azından düzenlemeleri sen hallettin mi?"

Göğsüm sıkışıyor. "Ne gibi düzenlemeler?"

"Tommy için." Adı geçince sesi hafifçe titriyor. "Cenazesi için. Ne zaman düzgünce vedalaşabileceğimi bilmem gerek."

Çekmecemde kilitli olan tıbbi raporlar ahşabı yakıyor. Kardeşinin eyaletin kuzeyindeki güvenli bir tesiste nefes aldığını, yaralarından kurtulduğunu ama hala hayatta olduğunu doğrulayan belgeler. Yaşadığım yalan boğazımı yakıyor.

"Her şeyi ben hallediyorum," diyorum sesimi yumuşatarak. "Detaylarla ilgilenmene gerek yok."

"Onlar için endişelenmek istiyorum." Pencereden uzaklaşıp koyu gözleri gözlerimi süzdü. "O benim kardeşimdi, Alex. Bilmem gerek. Cesedi nerede? Hangi cenaze evinde? Onu ne zaman görebilirim?"

"Stellina..." Sevgi sözcüğü ağızımdan kaçıyor, dilimde buruk bir acıyla.

"Yapma." Eli havayı yardı. "Saptırma. Kaçma. Sadece bana gerçeği söyle. Tommy'nin cesedi nerede?"

Masamdaki kağıtları karıştırıp, içimdeki şiddet sarmalına kapılmışken zaman kazanmaya çalışıyorum. Ona değil, asla ona değil, yarattığım duruma. "Yetkililer hâlâ her şeyi inceliyor. Bu işler zaman alır."

"Ne kadar zaman oldu?" Masaya yaklaşıyor, soruları keskin silahlara dönüşüyor. "Günler oldu. Cesedini aldın mı? Gerekli düzenlemeleri yaptın mı? Yoksa sadece unutacağımı mı umuyorsun?"

"Elbette unutmam." Yalan yakıcı. "Seni acıdan kurtarmaya çalışıyorum..."

"Neyden? Kardeşimin yasını gerektiği gibi tutmaktan mı?" Sesi yükseldi. "Beni bağışlamana ihtiyacım yok Alex. Bilgiye ihtiyacım var. Gerçeğe ihtiyacım var."

Gerçek. Bu kelime, dolu bir Glock gibi aramızda duruyor. Gerçek ya onu iyileştirecek ya da bulduğu azıcık istikrarı yok edecek. Tüm içgüdülerim kontrolü korumam, bu durumu bölgeleri ve sevkiyatları yönettiğim gibi yönetmem gerektiğini haykırıyor.

"Morg için evrak gerekiyor," diye geçiriyorum, her kaçamak cevapla yüzünün gerildiğini izlerken. "Kimlik tespiti. Yasal süreçler. Hepsiyle ben ilgileniyorum."

"O zaman bana evrakları göster." İsteği beni hazırlıksız yakaladı. Hizmetçi kız asla buna cesaret edemezdi. "Bana ölüm belgesini göster. Morg makbuzlarını. Bir şey."

"İşlem yapılıyor..."

"Bana yalan söylemeyi bırak!" Sözleri ağzından sert ve çaresiz bir şekilde döküldü. "Tommy hakkında her soru sorduğumda konuyu saptırıyorsun. Bir şeyleri saklıyorsun. Tıpkı şantajcılar hakkında neredeyse çok geç olana kadar sakladığın gibi. Kardeşim hakkında bana söylemediğin ne var?"

Kilitli çekmece suçlamayla dolu. Dağınıktım, onu neredeyse kaybetmenin verdiği dikkat dağınıklığıyla, Emma'nın her şeyi fark ettiğini unutmuştum. Yıllarca görünmez kalmanın getirdiği bir hayatta kalma becerisi.

"Bir arama yapmam gerek," diyorum, telefonuma uzanırken. İçimden bir ses ona sırtımı dönmemem gerektiğini söylüyor. "Bölge meselesi. Beş dakika."

Emma'nın acı kahkahası derinden geldi. "Elbette. İş her zaman önce gelir. Ölmüş kardeşimden bile."

Kulağıma telefonu dayamış, umursamadığım nakliye rotalarını tartışarak pencereye doğru dönüyorum. Ama arkamdaki sessizliğin değiştiğinin, orada olmaması gereken bir hareketin fısıltısının fazlasıyla farkındayım.

Stellina, sen nesisin...

Masamın çekmecesinin yumuşak tıkırtısı. Her zaman kilitlediğim çekmece, bu sabah hariç, keder ve yorgunluk beni dikkatsizleştirdi. Arkamı döndüm, telefon yere düştü.

Emma masamın başında duruyor, kağıtlar maun yüzeyden bir yaradan akan kan gibi dökülüyor. Tıbbi raporlar, nakil emirleri, velayet anlaşmaları. Hepsi gözlerine lanet olası bir netlikle seriliyor.

"Bu nedir?" diye soruyor, sesi ölümcül bir şekilde kısık, her kelime yakın mesafeden ateşlenmiş bir kurşun gibi. "Hastanın adı: Thomas Pitt."

Ardından gelen sessizlik sanki bir idamdan önceki anı andırıyor.

"Yaşıyor." Bana baktı ve gözlerindeki yıkım, silah çekmiş gibi beterdi. "Tommy yaşıyor ve sen biliyordun. Her şeyi sen mi sahneledin?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır. Emma, açıklayayım..."

"Açıkla bakalım mı?" Elleri o kadar şiddetli titriyordu ki kağıt sallanıyordu. "Kardeşimin üç gündür gözaltında olduğunu açıkla. Ben yas tutarken sen nasıl tıbbi güncellemeler aldın? Ben..." Sesi titriyordu. "Onun öldüğünü sandığım için kendimi öldürmeye çalışırken mi?"

Siktir. Kağıtlar parmaklarında titriyor. Her belge tabutuma çakılan bir çivi daha, aldatmacamın masama yayıldığına kanıtı.

"Seni koruyordum," diye homurdandım, kelimeler kendi kulağıma bile yetersiz geliyordu. "Tehditler, şantajlar. Eğer hayatta olduğunu bilselerdi..."

"Öldüğüne inanmama izin verdin!" Çığlık boğazından fışkırdı. "Onun için ağlarken beni tuttun. Ölümüyle ilgili kabuslarımda beni rahatlattın. Ve tüm bu zaman boyunca, senin kontrol ettiğin bir şekilde mi nefes alıyordu?"

Anlaması için çaresizce ona doğru ilerliyorum ama o, sanki zehirmişim gibi geri çekiliyor. Üç gün önce bu beden benimkini arzulamayı öğrendi. Şimdi nasıl direneceğini hatırlıyor.

"Tıpkı onlar gibisin." Sözlere dudaklarından kırık cam parçaları gibi dökülüyor. "Hewson'lar. Bayan Hewson neye dayanabileceğime karar veriyor. Ve şimdi sen. Hangi gerçeği hak ettiğime, hangi acıyı hissetmeme izin verildiğine karar veriyorsun."

Kağıtları bana fırlatıyor. Ölü kuşlar gibi dağılıyorlar, tıbbi dosyalar ve mahkeme kararları İran halısının üzerinde uçuşuyor. Biri ayaklarımın dibine düşüyor. Tommy'nin canlı bir şekilde bana suçlayıcı bir şekilde baktığı giriş fotoğrafı.

"Emma, lütfen..."

"Beni yas tutarken izledin!" Sesi ihanetle çatladı.

"Riske giremezdim..."

"Neyi riske atacağım? Benim inisiyatif sahibi olmam mı? Kendi seçimlerimi yapmam mı?" Gülüyor ama bu biraz kırıcı geliyor. "Beni karın olarak görmüyorsun, değil mi? Ben sadece bir edinilmişim. Toplayıp kontrol edebileceğin bir başka güzel şey. Gerçeklik karıştığında kilitleyip saklayabileceğin bir oyuncak bebek."

Suçlama çok derinden yaralıyor. İçimden bir ses kapıyı kilitlememi, anlayana kadar onu burada hapsedmemi söylüyor. Ama beni tam da bununla suçluyor. Onu bir başka güzel tutsak yapmakla. İroni kanımı donduruyor.

"Seni seviyorum," diyorum çaresizce, kontrolüm kırılıyor. "Yaptığım her şey seni korumak içindi."

"Kardeşinin öldüğü yalanını söyleyerek birini koruyamazsın!" Sesi duvarlarda yankılanıyor. "Uyandıktan sonra bana sarıldın, acımı anladığını, Tommy'yi kaybetmenin acısını atlatmama yardım edeceğini fısıldadın. Ama biliyordun. Nefes aldığını, iyileştiğini, yaşadığını biliyordun. Ve onun öldüğüne inanmama izin verdin."

Özenle oluşturduğum gerekçelerim yerle bir oluyor. Söylediği her kelime, herhangi bir bıçaktan daha derin kesiyor. Ona tıpkı Hewson'lar gibi davrandım. Gerçekler için fazla kırılgan, gerçeklik için fazla zayıf biri gibi.

"Biliyorsan..." diye düşündüm.

"Sen düşündün." Her kelimeyi acı bir kesinlikle vurguluyor. "Sen karar verdin. Sen kontrol ettin. Hayatımdaki herkes gibi, seçimlerimi de elimden aldın ve buna koruma dedin."

Yüzündeki gözyaşları içimi parçalıyor, ama ona doğru bir adım attığımda elini kaldırıp geri çekiliyor. Reddedilme duygusu, herhangi bir kurşun yarasından daha beter yakıyor içimi.

"Yapma. Bana dokunma. Beni rahatlatma." Sesi öfkeden daha kötü bir şeye dönüşüyor. Soğuk bir kararlılık. "Sana her şeyi emanet ettim. Gerçek adımları. Geçmişimi. Bedenimi. Kalbimi. Ve sen bana öz kardeşim hakkındaki gerçeği söyleyemedin. Senin hakkında yanılmışım Alex." Emma'nın sesinde kanımı donduran ölümcül bir sakinlik var. "Senin farklı olduğunu düşünmüştüm."

Ölçülü adımlarla kapıya doğru ilerliyor, artık izin istemiyor, onay aramıyor. Topuklarının mermere her vuruşu, mermilerin namluya girmesi gibi geliyor.

Kapıda duruyor, eli kapı kolunda. "Gerçek şu ki, sıradan bir hizmetçinin kendi hayatını yönetmesine asla güvenmezsin."

"Emma, bekle..."

"Hayır." Son kez bana dönüyor ve ifadesindeki güçlü ifade beni donduruyor. "Başkalarının benim neyle başa çıkabileceğime karar vermesini beklemekten bıktım."

Kapıyı açıyor ve tüm dünyamızın ekseninin değiştiğini hissediyorum. Eğer şimdi kamptan çıkarsa, düşmanlarımız onu yalnız ve korumasız görürse, suda kan kokusu alırlar. Ve ben de onlara bıçağı uzattım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kardeşimi görmek için. Yaşayan kardeşimi." Kelimeler, her biri öldürmeyi hedefleyen isabetli vuruşlardı. "Ve eğer gardiyanlarınız beni durdurmaya çalışırsa, eğer siz beni durdurmaya çalışırsanız, Emma Pitt'in sandığınız kadar kırılgan olmadığını öğreneceksiniz."

"Onun nerede olduğunu bile bilmiyorsun."

Başını eğdi, gözleri alev alevdi. "3504 Hamilton Cad., Rockford."

Yerdeki belgelere göz attım. Elbette adresi ezberlemişti. "Stellina..."

"Bayan Rosetti senin için öyle." Resmiyet her türlü bıçaktan daha derine işliyor. Kendi adımı bana karşı bir silah olarak kullanıyor. Hewson'ların ona zorla dayattığı isim, bana karşı zırhı oluyor. Çok şiirsel. "Eşlerin mal değil, ortak olduğunu unutmuş gibisin."

Sırtı dik, başı dik bir şekilde kapıdan içeri girdi. Kaçmıyor, koşmuyordu. Nihayet kendi gücüne kavuşmuş birinin ölçülü adımlarıyla yürüyordu.

Yumruğum, az önce içinden geçtiği kapının yanındaki duvara çarptı. Alçı çatladı, eklem yerlerime anında kan hücum etti. Acı, onun uzaklaşmasını izlemekle kıyaslanamaz bile. Fiziksel hasar, bize yaptıklarımla kıyaslanamaz bile.

Dağınık kağıtların arasında donakalmış bir şekilde duruyorum, ihanetimin kanıtı bir suç mahallindeki deliller gibi yere yayılmış. Kapalı kapı, aramızda, bu sabah olduğumuz şeyle şimdi olduğumuz şey arasında bir okyanus gibiydi.

Çalışma odamdaki sessizlik sağır edici, sadece parmak eklemlerimden İran halısına damlayan kanın sesiyle bölünüyor. Düşünümüzden beri ilk kez, karımın nereye gittiğini, ne düşündüğünü veya geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum.

Ve ilk kez, onu her şeyden korumuş olabileceğimi anlıyorum, ama bizi gerçekten mahvedebilecek tek şeyden, kendimden.

27 - Emma

Bavul, ipek arşıfların üzerinde bir yara gibi açık duruyor, gerçekten bana ait olan birkaç Şeyle yarı yarıya dolu. Büyükannemin yıllarca elle tutulmaktan yumuşamış astronomi kitabı, hizmetçi olarak taktığım, yerleri silip süpürürken düşürdüğüm ve yüzü çatlamış ucuz saatin yanında duruyor. Bu odadaki diğer her Şey artık var olmayan birine ait.

arşıflar hâlâ bu sabahki gibi kokuyor: seks ve hain amımı Şimdi bile kasıp kavuran misk kokulu çiçeksi kolonyası. Bedenimden ihanetinden, kumaŐta kalan hayaletinin bacaklarımın arasında biriken ıslaklığından nefret ediyorum. İpek geceliğin altında meme uçlarım sertleşiyor, dolaptan yardım galasından sonra beni becerdiği zümrüt yeşili elbiseyi çıkarıyorum. Kumaş parmaklarıma bir anı gibi fısıldıyor ve ellerini hâlâ fermuarda hissedebiliyor, sesini ihtiyaçla kabartabiliyorum: "Mükemmel, Stellina. Mükemmel kızım."

Bu kıyafetler benim için seçilmiŐti, her bir parça beni nasıl dönüŐtüreceėini çok iyi bilen o özenli ellerin eseriydi.

Bir kenara koymadan önce dikkatlice katladım. Hiçbir zaman bana ait olmadı, her seferinde onu üzerimden ıkarıŐını vücudum hatırlasa da.

Evlilik cüzdanı, çekmecesinde bulduğum gibi komodinin üzerinde duruyor; kağıt yalanlarla dolu. Frances Hewson, Alessandro Rosetti ile evlendi. Ben değil. Hiçbir zaman benle. Yıldızları seven ve Tommy'nin kantin parasını almak için para biriktiren kız, Chicago'nun en tehlikeli ailelerinin tanık olduğu Şapelde o ismi imzaladığım anda ortadan kayboldu, bir öpücükle mühürlendi.

Ellerim, saatlerinin arkasına sıkıştırılmış deri klasörde donup kalıyor. Saydığım kadarıyla on yedi taneydi, her biri ona ihanet eden birinden kalma birer ganimet. İçeride fotoğraflar buluyorum. Şantajcının günler önce gönderdiğinden onlarca kat fazla, hepsi benim. Çaldığı gömleğiyle uyuyorum, saçlarım yastığa dağılmış, kumaşın kaydığı bir yerde göğsüm açıkta. Teleskopun başında, takımyıldızları haritalamaya dalmış, ay ışığının tenimi nasıl boyadığını yakalayan kamerasının farkında olmadan. O sabah mutfakta, söylediği bir şeye gülerek pastırma yaktım, ağzım gerçek bir sevinçle açıldı.

El yazısı tarihler arasında değişiyor. Önce kontrolcü, sonra giderek çaresiz, sanki tam olarak yakalayamadığı bir şeyi yakalamaya çalışıyormuş gibi. Notalar göğsümü sıkıştırıyor: "Mutluyken akortsuz mırıldanıyor, cennet gibi geliyor" ve "Boynunun sol tarafı çok hassas, orayı öptüğünde kollarında tüyler diken diken oluyor" ve "Pencereye en yakın uyumayı tercih ediyor, uykusunda bana uzanıyor."

Beni, satın aldığı kişilerden biriymişim gibi inceliyor, hizmetçiden eşe dönüşümümü, şiddete başvurduğu aynı titizlikle belgeliyor. Ama bu fotoğraflarda başka bir şey daha var. Savunmasız anlarımı yakalarkenki şefkat, sahip olmaktan daha derin bir saplantı. Bunlar samimi, özel ve özenle çekilmiş.

Yatak odası kapısını deniyorum ama kilitli olduğu için değil. Kilitli olmadığını biliyorum. Elektronik panel benim için yeşil yanıyor, Alessandro haftalar önce bunu sağlamıştı. Ama elim kapı kolunda donup kalıyor çünkü çıkarsam ne olacağını biliyorum. Muhafızlar onu hemen uyaracak. Bu yerleşkedeki her kamera hareketlerimi izleyecek. Kapı onun izni olmadan açılmayacak. Peki ya bu duvarların dışında? Hâlâ beni kontrol etmek isteyen Hewsonlar. Etrafımda dönen Ruslar. Alessandro Rosetti'nin karısını kendilerine karşı kullanmak isteyen diğer aileler. Kilitler tarafından

değil, gerçekten özgür olamayacak kadar çok şey bildiğim gerçeği tarafından tuzağa düşürüldüm.

Bu odadan çıkabilsem bile nereye giderim? Banka hesaplarımın hepsi Frances Rosetti adına. Kimliğim ise tam bir yalan. Hizmetçi kız öldü. Başını öne eğmiş bir şekilde nasıl yürüdüğünü, kendini nasıl görünmez kıldığını bile hatırlamıyorum.

İlk elbise beklediğimden daha kolay yırtılıyor, ipek ellerimin altında çığlık gibi bir sesle yırtılıyor. Yıldönümü yemeğimizden kalma beyaz elbise, restorana varmadan önce beni üç kez içeri aldırıldığı elbise. Sonra bir diğeri, bana ilk kez stellina dediğinde, o banyoda amımı yalayıp kendi adımı unutturduğunda giydiğim krem rengi Chanel etek takım. Her parça, bir öncekinden daha derin yaralar açan bir anı barındırıyor, her yıkım, vücudumu hayalet dokunuşlarla titretiyor.

Yırtık ipek, düşen yıldızlar gibi ışığı yakalar, yıkımda bile güzeldir. Bana yaptığı da bu. Kırılışımda güzellik yarattı.

Boy aynasındaki yansımamı görüyorum. Dağınık saçlar, gözyaşları ve maskarayla ıslanmış yanaklarla, üzerimde tasarımcı bir elbise var çünkü kendime ait hiçbir kıyafetim yok.

"Sen kimsin?" diye fısıldıyorum, bana bakan yabancıya. Yerini bilen, başını öne eğen, görünmezlikle hayatta kalan hizmetçi kız değil. Elmaslarla kaplı, ödünç alınmış bir yetkiyle odaları yönetmeyi öğrenen mafya karısı değil. Aynadaki kadın, arada bir yerde var oluyor; parçalanmış ve kaybolmuş, tamamen Alessandro'nun elleriyle yaratılmış, içten ve dıştan onun sahiplenmesiyle işaretlenmiş.

Vücudum yoksunluk çekişmişim gibi titriyor. Belki de öyledir. Dokunuşunun yokluğu, hayati bir organın eksikliği gibi hissettiriyor. Ellerimin titremesi durmuyor. Onun varlığı odayı doldurmadığında nefesim bile bozuluyor.

Yıpranmış bavulumu alıp sendeleyerek dışarı çıkıyorum ve servis koridorundan merdivenlere doğru ilerliyorum, sonunda nefes alabiliyorum.

Çatıdaki gözlemevi bu gece daha küçük geliyor, yıldızlar gözyaşlarımla bulanıklaşıyor, durduramıyorum. Gece havası Stella McCartney elbisemin arasından sızıyor. Teleskop benimle şehir ışıkları arasında duruyor, içimizdeki güzel ve korkunç her şeyi temsil eden mükemmel bir hediye. Bana yıldızları verdi ama onları yalnızca çatısından, hediyesiyle, koruması altında görebilmemi sağladı.

Parmaklarımı pirinç üzerinde gezdiriyorum, Perseus'un hikayesini nasıl öğrendiğini, Cassiopeia'yı izlerken ellerinin benimkileri nasıl kavradığını, yıldızlar izlerken beni nasıl bu teleskopa doğru getirdiğini hatırlıyorum.

"Kendi kafesime bağımlıyım," diye fısıldıyorum yıldızlara, gerçek yalanlardan daha beter yanıyor.

Vajinam boşlukla zonkluyor, vücudum zihnimin neyle mücadele ettiğini anlıyor. Artık ona biyolojik olarak bağımlı olduğumu, her hücremin dokunuşunu arzulayacak şekilde yeniden yazıldığını. Bu düşünce beni hem utanç hem de ihtiyaçla ıslatıyor.

Teleskobu dikkatlice paketleyip hantal sehpayı geride bırakıyorum. Bundan sonra ne olursam olayım, bu parçamızı saklayacağım.

Sofia'nın sesi karanlığı bir bıçak gibi delip geçiyor, silueti çatı katındaki kapıda beliriyor. Farklı görünüyor. Daha sert, daha soğuk, zırh gibi taşıdığı tatlılık tamamen yok olmuş. Bu gece saçları sert bir düğüm halinde geriye taranmış, gözleri sürmeyle çevrelenmiş ve dikkatle parlıyor. Sanki siyah elbisesine dökülüp sonra dondurucuda soğutulmaya bırakılmış, her kıvrımı ölümcül bir keskinliğe ulaşmış gibi.

"Koşmak için mükemmel bir gece seçmişsin," diyor, sesi düz.

Stilettoları her heceyi cam ve taştan yankılanan bir tıkırtıyla vurgulayarak öne doğru adım atıyor. Parfümü onu önceliyor; tatlılıktan eser olmayan keskin, reçinemsî bir şey. Ellerimin titrediğini görebilecek kadar yaklaşıp kadar durmuyor.

Bir an için, belki de bana yardım etmek, en azından beni uyarmak ya da durumun görüldüğü kadar umutsuz olmadığını söylemek için burada olduğunu düşündüm. Belki de beni arabasına bindirip şehirden çıkaracaktı.

Ama Sofia'nın gülümsemesi Ocak ayı kadar soğuk. "Bavulunu senin için taşıyayım mı, cara?" Ayaklarımın dibindeki, buraya hiç ait olmayan yıpranmış tekerlekli çantaya bakıyor. "Yoksa çatıdan mı atalım?"

Akıllıca bir şey söylemek istiyorum, onu yerine oturtacak bir şey, ama aklıma gelen tek şey onun maskarasının bir kez bile bulaşmamış olması ve benimkinin muhtemelen yanaklarımdan katran gibi akıyor olması.

"Benim olduğumu nasıl bildin?"

Parmağını şıklatarak sözümü kesiyor. "Frances Hewson akşam yemeğine bizimle katılacak." Sanki bir havyar sevkياتının veya fuayeye yeni bir sanat eserinin gelişini duyuruyormuş gibi söylüyor. "Alessandro başka bir işle meşgul olacak. Gitmekte özgürsün." Gözleri klinik bir küçümsemeyle üzerimde geziniyor. "Tabii kalıp onun bir eşini diğeriyle değıştirmesini izlemek istemezsen?"

Boğazımdan bir ses yükseliyor ama bu bir kelime değil. Tekrar deniyorum:

"Yalan söylüyorsun."

Belirsiz çıkıyor, bir çocuğun protestosu.

Sofia, nefesi sıcak ve votka karışımıyla kulağıma doğru eğildi. "Sevgilim, ona aşık olan ilk kadın sen misin sanıyorsun? Binlerce karısı oldu. Sen sadece evrak işlerinin önemli olduğunu düşünen kişisin." Doğrulup kolundaki görünmez tozu silkeledi. "Bir saat önce JFK'ye indi. Masada onun için çoktan bir yer hazırlandı. Daha hafif bir şeyler hazırlamalıydın."

Dünya eğiliyor. Dürbünün ayaklığını kavrayıp dik durmaya çalışıyorum, avuçlarımda pirinç sıcak.

Alessandro, Frances Hewson olduğumu sanarak benimle evlendi. Gerçeğı keşfettiğinde, takıntısının ateşiyile yalan

söndüğünde, ne öfkeleni ne de beni terk etti. Sadece çirkin halime bakıp "Seni her halinle seviyorum," dedi.

O sözler beni iyileştirmeliydi. İyileştirmede. Son yumuşak eti de kesen bir bıçak gibiydiler, bir kızın olduğu yerde sadece yara ve kemik bırakıyorlardı. Sahtekâr olmamın, taptığı bedeninin ve kırmaya çalıştığı zihninin hiç var olmamış bir kıza ait olmasının bir önemi olmadığını söyledim kendime. Onun gibi bir adam tarafından sevilmenin, gerçek olmasam bile gerekli olmanın yeterli olduğuna inandım kendime.

Ama şimdi, gerçek Frances Hewson burada. Gerçek mirasçı, her zaman onun olması gereken kayıp kız. Bu gece yemek odasında olacak; sırtı dik, saçları bakımlı, vücudunun her zerresi dünyanın önünde yiyip bitirilmek ve sergilenmek üzere tasarlanmış. Alessandro'nun onun için keten bir peçete katladığını, her zaman barut yağı ve pahalı sabun kokan o titrek elleriyle şarap doldurduğunu hayal ediyorum. Sesinin berrak ve parlak, mermer ve camdan yansıdığını hayal ediyorum.

Şimdi bana ne olacak? Orijinali tekrar dolaşıma girmişken sahtesinin ne anlamı var? Bu düşünce beni kusturmalı ama tek yaptığı içimi daha da boşaltmak. Frances'ten nefret etmek istiyorum ama edemiyorum. O da tıpkı benim gibi, tıpkı Tommy gibi çalındı. Bu hayatı hiç istemedi ve muhtemelen benden daha kayıp.

Koşabilirim. Bu düşünce o kadar kolay, o kadar doğal geliyor ki, kas hafızası gibi geliyor. Teleskobu, valizi alıp gün doğmadan ortadan kaybolabilirim. Benim gibi bir kızın her zaman yeniden başlayabileceği, kimsenin eskiden kim olduğunuzu umursamadığı şehirler vardır.

Ama yapmayacağımı biliyorum. Kaçma dürtüsü eski ama yeni dürtü kadar güçlü değil: Kalmak, sonuna kadar gitmek, sonuçlarına korkmuş küçük bir hiç yerine bir kadın gibi göğüs germek. Bunu Alessandro'ya borçluyum, daha iyisini seçecek olsa bile. Bunu aileye borçluyum.

En çok da Alex'e borçluyum. Ona bir hesaplaşma borçluyum, ne kadar çirkin ve anlamsız olursa olsun.

Bundan kaçamam. Kendi yalanlarımdan kaçamam, Marco, Valentina, Dante, Ana ve Nico'nun yüzüne bakıp özür dilemeden gidemem. Luca ve Faith bile. Şimdi yüzlerini görebiliyorum, her birinde farklı bir hayal kırıklığı var: Marco'nun metanetli yargısı, Valentina'nın sessizce reddetmesi, Dante'nin apaçık şaşkınlığı, Ana'nın kırılğan tiksintisi, Nico'nun sessiz, yaralı bakışı. En azından Faith bana acıyarak bakardı ama Luca bunu göstermesini engellerdi.

Onlara bunu Tommy için, kendim için, hayatta kalmak için yaptığımı söylemek istiyorum ama bunların hiçbirisi önemli olmayacak. Onları sevmemin, onu sevmemin, bunları hak etmek için bu kadar çabalamamın bir önemi kalmayacak.

Çıgılık atmak, bir şeyleri kırmak ya da kendimi çatıdan atıp zıplayıp zıplayamayacağımı görmek istiyorum. Ama bunun yerine burada öylece durup nemli havayı içime çekiyor, vücudumun gittikçe küçülen parçalara ayrıldığını hissediyorum, ta ki seğiren ve acıyan bir bedene dönüşene kadar. Alessandro gibi bir adam bile olsa, kimsenin sevebileceği kadar benden geriye bir şey kaldığını sanmıyorum.

Kendime içeri döneceğimi, akşam yemeğiyle yüzleşeceğimi, beni onurlu bir şekilde terk etmesine izin vereceğimi söylüyorum. Başımı dik tutacağım, sanki bir iğnenin üzerinde dengede duruyormuş gibi hissetsem bile. Bunu eskiden olduğum kız için, Tommy için ve ben bir yalandan ibaretken beni seven adam için yapacağım.

"Yarına kadar," diye devam ediyor Sofia, yaklaşarak. "Gerçek Frances Hewson sonunda ailemizin bir parçası olacak. Peki ya Alessandro?" diye gülüyor, sesi cam kırılması gibi. "Rosetti erkeklerinin her zaman yaptığı şeyi yapacak. Yararlı olanı koruyacak, işe yaramayanları yok edecek."

Olduğum yerde sallanıyorum, can simidi gibi piring dürbün sehpasına tutunuyorum, Alex'in ellerini Frances'in kalçalarında hayal ediyorum.

"Kaç ya da kal," diyor Sofia, gitmek üzere dönerken. "Her iki durumda da, hizmetçi yarın geceye kadar ölmüş olacak. Tek soru, Alessandro'nun tetiği kendisi çekip çekmeyeceği."

Sofia'nın gözlerinde daha önce hiç görmediğim aç bir parıltı belirdi. Bundan keyif alıyordu. Bunu bekliyordu.

"Beni asla kandıramadın, biliyorsun," diye ekliyor, kapıda oyalanarak. "Alessandro'nun topladığı çöplerden başka bir şey olmadığını biliyordum. Onun seninle oynamasına izin verdim çünkü..." Elini umursamazca sallıyor. "Erkeklerin de oyuncakları vardır."

Sözler olması gerekenden daha derinden yaralıyor. Alessandro'nun kendisinden, öfkesinin kontrolünü kaybettiği anlarda daha kötülerini de duydum. Ama Sofia'nın sıradan zalimliği farklı hissettiriyor. Son.

"Biliyor muydu?" diye fısıldadım, soru boğazımı yakıyordu. "Geri döneceğini biliyor muydu?"

Sofia'nın gülümsemesi genişledi. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben yapmadım."

Sofia'nın gözleri biraz yumuşadı ve şık dış görünüşünün altında yumuşak bir kalp gördüm; tek istediği ağabeyini korumak olan küçük kız kardeş. "Onu gerçekten sevdiyseniz, şimdi bırakın gitsin. Başka seçeneği kalmayınca neler olacağını görmeden önce çekip gidin."

Beni orada bırakıyor, kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Gece havası etrafımda serinliyor, yıldızlar bulanıklaşıyor, gözlerim taze yaşlarla doluyor.

Dizlerimin üzerine çöktüm, bavul yanımda devrildi.

Gitmeliyim. Ama vücudum hareket etmeyi reddediyor.

Çünkü gerçek şu ki, onsuz yaşamak istemiyorum.

Bavulumu ve teleskopu alıp standı geride bırakıyorum. Merdivenlerden aşağı inerken her adımda kararım şekilleniyor, damarlarımda çelik gibi sertleşiyor.

Kaçmayacağım. Saklanmayacağım. Hepsiyle yüzleşeceğim:
Alessandro, gerçek Frances Hewson, tüm Rosetti ailesi.

Eğer öleceksem, onların gözlerinin içine bakarak
öleceğim.

28 - Alessandro

Emma sağında bir kraliçe gibi oturuyor ama gözlerime bakmıyor. O hapları yutalı yedi gün oldu, onu banyomuzda kanlar içinde bulduğumdan beri, aldığı her nefes ödünç alınmış gibi geliyor. Rosetti ailesinin arması ile uyumlu safir ipekten yapılmış, giydiği tasarımcı zırhı, izlemediğimi düşündüğünde ellerinin nasıl titrediğini gizleyemiyor.

Maun masa bizimle ailemin geri kalanı arasında uzanıyor, kristal kadehler mum ışığını yansıtıyor, ama gördüğüm tek şey bana bakmaktan kaçınması. Beni kalıcı olarak terk etmeye çalışmasının üzerinden bir hafta geçti ve vücudu iyileşmiş olsa da aramızdaki mesafe aşılmaz geliyor. Tommy hakkında yalan söyledim ve bunu asla affetmeyecek.

Marco, dana etini hassas hareketlerle keserken, "Kuzeydeki sevkiyatlar planlandığı gibi ilerliyor," diyor. "Hewson patentlerinden gelen teknoloji entegrasyonu, operasyonları yüzde otuz oranında hızlandırdı."

Emma, Hewson'lardan bahsedince çatalını belli belirsiz sıktı. Masanın altından bileğine uzandım, başparmağım nabzının attığı noktayı buldu; hâlâ çok hızlıydı, hâlâ tavşan gibi hızlıydı, sanki bütün hafta boyunca. Teni, geri çekilmeden önce yarım kalp atışı boyunca tenime değdi ve kahretsin, reddetmesi bile aletimi harekete geçirdi. Vücudum, benimle işinin bittiğini anlamıyor.

"Etkileyici rakamlar," diye işaret ediyor Dante. Ana, sandalyesinde hafifçe sallanırken Valentina ve Emma'ya akıcı bir şekilde tercüme ediyor. Küçük Antonia, dadısıyla birlikte üst katta. "Ailenin durumu hiç bu kadar güçlü olmamıştı."

Sofia yemeğine dokunmadı. Kapıya doğru bakıp duruyor, peçetesiyle oynuyor. "İnanılmaz," diyor aniden, sesinde güvenmemeyi öğrendiğim o keskin tonla, "bir insanın doğmadığı bir hayata ne kadar çabuk uyum sağlayabildiğine inanamıyorum."

•

Masa sessizliğe büründü. Emma'nın çenesi hafifçe kalktı, bu, lafı duyduğunun tek işaretiydi.

"Bazı insanlar," diye devam ediyor Sofia, şarap kadehini çevirirken, "gerçekten bu aileye aittir. Diğerleri ise sadece... rolünü oynar."

"Sofia," diye uyarıyor Marco, ama o çoktan öne eğilmiş, mavi gözlerini Emma'ya dikmiş.

"Sence de öyle değil mi Frances? Aidiyet duygusu sadece doğru elbiseyi giymekten ibaret değil mi?"

Emma çatalını bilerek bırakıyor. Sonunda konuştuğunda, sesi tüm hafta boyunca koruduğu o soğuk mesafeyi taşıyor. "Bence aidiyet sadakatle kazanılır. Fedakarlıkla. Ayrılmak daha kolayken kalmayı seçerek."

Sözler sertçe iniyor. Evet, kalıyor ama sadece onu tuzağa düşürdüğüm için. Tommy hakkında yalan söylediğim, onu bağımlılığa sürüklediğim için.

"Ne kadar felsefi," diyor Sofia, ama gülüşünde gergin bir ton var. "Sanırım yakında kimin gerçekten ait olduğunu öğreneceğiz."

Ne demek istediğini sormama fırsat kalmadan kapı zili çalıyor.

Sofia'nın gülümsemesi genişledi. "Mükemmel zamanlama. Bu gece özel birini davet ettim."

"Ne yaptın?" Marco'nun sesi kan donduracak gibiydi ama Sofia çoktan ayağa kalkmış, krem rengi ipek elbisesini düzeltiyordu.

"Bu aileyi korudum," diyor yemek odası girişine doğru yürürken. "Tehlikeli bir dolandırıcılıktan."

Ev kötü hissettiriyor, seslerimiz dışında çok sessiz. Her zamanki sesler nerede? Gardiyanların ayak sesleri, temizlik yapan mutfak personeli? Beni bu kadar uzun süre hayatta tutan farkındalıkla boynum karıncalanıyor.

Elim bilinçli düşünceden önce silahımı buldu, ama Emma'nın parmakları masanın altında benimkilerin üzerine kapandı.

Yemek odasının kapıları açılıyor ve Frances Hewson sanki mekanın sahibiymiş gibi içeri giriyor.

Gerçek Frances Hewson.

Emma'ya ürkütücü derecede benziyor, aynı boyda, aynı yapıda, ama yüz hatlarında daha sert bir şey var; çok fazla para ve yeterince sıcaklık olmamasından kaynaklanan bir kırılganlık. Bir zamanlar herkesi kandıran bu benzerlik şimdi acımasız bir şaka gibi görünüyor. Bakışları Emma'ya takılınca gülümsemesi dişlerini gösteriyor.

"Gerçekten," diyor Frances, sesinden aşağılama akarak, "beni bir hizmetçiyle değiştirebileceğini ve kimsenin fark etmeyeceğini mi sandın? Bunca hafta boyunca hizmetçilerin benim adımları bir kostüm gibi taşımasını izledin."

Oda ayağa kalkıyor. Dante hızla işaret ediyor. Nico'nun eli silahına gidiyor. Marco kıpırdamıyor ama etrafındaki sıcaklık on derece düşüyor.

Emma yavaşça ayağa kalktı ve hafta boyunca ilk kez bana doğru baktı. Gözlerinden her şeyi anladığını görebiliyordum: Sofia, Frances'i buraya getirmişti. Bunu kendi kız kardeşim planlamıştı.

Sofia'nın zafer sarhoşluğu parlıyor, bir sorun var. Frances yalnız geldi. Refakatçisi nerede?

"Bir hizmetçiydim," diyor Emma ve ses tonunda neredeyse eğlenceli bir ton var. "Evet, öyleydim. Böyle evlerde yerleri silip süpürürdüm. Görünmez olmayı öğrendim. Senin gibi birini kırabilecek şeylerden kurtulmayı öğrendim."

"İtiraf ettin!" diye haykırdı Sofia, sesinde zafer ve şaşkınlık karışımı bir tonla. "Gördün mü? Bunca zamandır

yalan söylüyormuş! Kimliği tamamen sahte, Frances değil, hiç kimse değil!"

"Adı Emma," diyorum ayağa kalkıp, kendimi kısmen karımla adını taşıdığı kadının arasına yerleştiriyorum. "Emma Rosetti. Ve o, bu gece senin kanıtladığından daha fazla aileden biri, kardeşim."

Sofia'nın kaşları çatıldı, cevabım karşısındaki mükemmel soğukkanlılığı şaşkınlıkla sarsıldı. Bilmediğimi sandı.

Frances gülüyor, sesi kırılan cam kadar keskin. "Ne kadar dokunaklı. Muhteşem Alessandro Rosetti, mutfak yardımcısının oyununa geldi. Diğer aileler de bunu duyana kadar bekleyin. Rosettiler, kostüm giyen bir hizmetçi tarafından kandırıldı."

"Haklısın," diyor Emma, arkama değil de yanıma gelerek. "Gerçek ortaya çıktı. Ben Frances Hewson değilim. Olmak da istemedim zaten. Senin adın, annenin beni takmaya zorladığı bir boyunduruktan sadece."

"Gerçekten komik olan kısmı bilmek ister misin?" Frances telefonunu çıkarıp hızlıca yazıyor. "Bu artık sahte evliliğini ifşa etmekle ilgili bile değil."

Yemek odası pencereleri içeriye doğru açılıyor.

Ruslar içeri doluşuyor, boyunlarında bir düzine Bratva dövmesi görünüyor. Volkov ailesinin arması. Nico önce tepki veriyor ve Ana'yı korumak için atılıyor, Luca ise hamile karısı Faith'i masanın altına itiyor.

"Ne yaptın?" diye bağırır Sofia, Frances'e, tüm kibri dehşete dönüşür.

Frances gülüyor ama artık içinde bir karışıklık var. Bir adam, yırtıcı bir zarafetle kırık pencere çerçevesinden içeri giriyor. Beklenenden daha genç, belki otuzlu yaşlarının başında, Moskova kışını yansıtan soluk gözlere sahip. Kol düğmelerinde Volkov ailesinin arması parlıyor, ama onu tehlikeli kılan, hareketlerindeki kontrollü şiddet.

"Hewson kızı düğününden kaçtıktan sonra bizimle iletişime geçti," diyor, aksanı neredeyse hiç yokmuş gibi, ortama uyum sağlamak için çabalayarak. "Küçük intikamı

için paralı asker tuttuğunu sanıyordu. Çok daha eski bir oyun için seçmelere katıldığını hiç fark etmemiştir."

"Bana Moskova'ya güvenli bir geçiş sözü vermiştin," diyor Frances, sesine belirsizlik sinmiş bir şekilde. "İki ailenin de liderliğini ortadan kaldırmaya yardım ediyorum ve ortadan kayboluyorum—"

"Ortadan kayboluyorsun, evet," dedi adam soğukkanlılıkla. "Ama Moskova'ya değil. Ama önce amacına ulaşacaksın. Alessandro'dan başla. Sahte bir kadınla evlenerek seni küçük düşüren oydu."

Soluk gözleri Sofia'yı buldu ve ifadesinde bir değişiklik oldu. Daha soğuk. Odaklandı. "Merhaba, Sofia."

Sofia geriye doğru sendeledi, yüzü bembeyaz kesildi. "Hayır... Telefondaki ses, Calabrialı olduğunu söyledin. Emma'nın aile için bir tehdit olduğuna dair kanıtların olduğunu söyledin."

"Sesli mesajların çok yardımcı oldu, küçük Rosetti." Gülümsemesi kış ayazı gibiydi. "Kardeşinin güvenliği için çok endişelisin. Bir Calabria ailesinin bir 'sahtekarlığı' ifşa etmene yardım edeceğine inanmak için çok heveslisin. Gerçekten o aksanın gerçek olduğunu mu sandın? On beş yaşından beri pratik yapıyorum. Kardeşimin eve gelmediği geceden beri."

"Kardeşim?" Marco'nun sesi kaostan içinden duyuldu, anlamaya başlıyordu.

Rus, eski ve buruşuk bir fotoğraf çıkarıyor. Küçük Sofia ve küçük bir çocuk, bahçede oynuyor. "Mikhail Volkov. Günlüğüne senin hakkında yazmış. 'Sofia bugün bana yeni bir kelime öğretti. Sofia öğle yemeğini paylaştı.' Aşık bir çocuğun çocukça karalamaları." Ses tonu hiç değişmiyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. "Sonra aile seni takip eden Rus çocuktan bahsettin ve Luca Rosetti kendini tanıttı."

Sofia'nın dizleri titriyor. "Hayır, bu hiç olmadı." Kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor. "Ben... Ben sadece bir çocuktum! Sanıyordum ki—"

"Mikhail de öyleydi. Henüz on sekiz yaşındaydı." Adamın gözleri bir an olsun kadının yüzünden ayrılmıyordu.

"Sen Aleksey Volkov'sun," dedi Marco, parçalar yerine otururken. "Viktor'un en küçük oğlu."

"Artık tek oğlum," diye onayladı Aleksey. "On bir yıldır bekliyorum. On bir yıldır aileni inceliyorum. Alışkanlıklarını. Zayıflıklarını. Ve Sofia..." yaklaştı, "Sofia'nın suçluluk duygusu. Manipüle edilmesi çok kolay. Birkaç telefon görüşmesi, doğru aksan, içeriden birkaç bilgi ve kapıyı kendisi açtı. Yine."

"Sen olduğunu bilmiyordum!" diye bağırıyor Sofia, artık gerçek bir dehşet içinde. "Asla yapmazdım—"

"Neyi asla yapmazdın? Ailene ihanet mi ederdin? Ama sen bu işte çok iyisin. Önce bizi yıllar önce o güvenli eve sen götürdün. Şimdi de bizi yemeğe davet ediyorsun."

Frances hâlâ silahını kaldırmış, titriyor ve durumun nasıl değiştiğini anlayamıyor. "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Aleksey ona bakmıyor bile. "Elbette. Vur onu. Senin buradaki amacın hep buydu."

Frances silahı doğrudan göğsüme doğrultuyor, namlu titrek ama ölümcül. "Ne olursa olsun," diyor, "bunun tek amacı paraydı."

Emma'nın çevresel görüşümde hareket ettiğini görüyorum. Kararını omuzlarının duruşundan anlıyorum. "Hayır—"

Silah sesi kaostan içinden yankılanıyor.

Ama ben hala ayaktayım.

Emma değil.

Emma'nın bedeni, beni sonsuza dek rahatsız edecek bir sesle yere düştü. Kan, beyaz elbisesinin üzerine yayılıp altındaki maun zeminde birikti. Bana isabet eden kurşunu aldı ve kendini onun yoluna attı.

Göğsümde bir çatırtı duyuyorum, sanki bir kaburgam gevşiyormuş gibi. Yirmi yedi yıldır koruduğum kontrol

tamamen paramparça oluyor. Ellerim on dört yaşımdan beri, babamızın öldüğü geceden beri ilk kez titriyor.

"Hayır!" Yanına çöküp ellerimi göğsündeki yaraya bastırırken kelime boğazımdan fışkırdı. Çok fazla kan. Çok fazla kan. Barut, yasemin kokusuyla karışıyor ve beni sonsuza dek rahatsız edecek bir şey yaratıyor.

Frances donup kalmış, silahı hâlâ havada, önceki zaferinin yerini şok almış. İhtiyacım olan tek fırsat bu. Silahım elimde ve bilinçli düşünceden önce ateş ediyor. Üç el ateş, tam ortada. Frances Hewson kağıt gibi buruşuyor, ölüm onu ele geçirirken yüzündeki şaşkınlık ifadesi kaybolmuyor.

Oda şiddete boğuluyor. Marco ve Nico mükemmel bir senkronizasyonla hareket ediyor ve Rusları acımasız bir verimlilikle alt ediyor. Dante, Ana'yı korurken ateşe karşılık veriyor.

Emma'dan gözlerimi alamıyorum ama çevresel görüşümde Sofia'nın hareket ettiğini görüyorum; çelik üzerinde ipek, bıçağı Rosetti hassasiyetiyle hedefleri buluyor, gece elbisesi bıçağı kullanma biçimini hiç etkilemiyor. İki Rus'u, herkese sadece süs değil, bir Rosetti olduğunu hatırlatan bir ustalıkla alt ediyor, sonra yanımıza çöküp Emma'nın kanamasını durdurmaya çalışıyor.

"Bilmiyordum!" diye hıçkırdı Sofia, ipek eşarbını ellerimin yanındaki yaraya bastırarak. "Seni koruduğumu sanıyordum! Sanmıştım ki—"

"Çeneni kapat ve bana yardım et!" diye hırladım.

Ruslar geri çekilmeye başlarken, daha fazla Rosetti askeri geliyor. Ama Aleksey kaçmıyor. Emma'nın kanında diz çöktüğümüz yere kadar, kaosun içinden sakince yürüyor. Sofia, yüzünden maskara akarak ona bakıyor ve adam elini uzatıp bir parmağıyla yanağına dokunuyor.

Kadın irkilir, ama adam saçından bir tutamı yakalar, parmağına doladıktan sonra çeker.

"On yıldır bekliyorum," diyor yumuşak bir sesle, sadece onun için. "Borcun yakında ödenecek, Sofia. Bir cana

karşılık bir can. Ve ben her zaman hakkımı alırım."

"Tıbbi yardım!" diye bağılıyor Marco. "Hemen tıbbi yardıma ihtiyacımız var!"

Aleksey geri çekilip adamlarına işaret verdi. "Bu iş bitmedi. Asıl gösteri daha başlamadı." Gözleri son kez Sofia'yı buldu. "Bana ait bir şeyiniz var. Gelip alacağım."

Sonra kaybolup gidiyorlar, uzaktan sirenler çalarken gecenin karanlığında kayboluyorlar. Ama ben sadece Emma'nın solgun yüzüne, titreyen gözlerine ve sığ nefesine odaklanabiliyorum.

"Neden?" diye fısıldadım, Sofia yarasına baskı uygularken başını kucağıma yaslayarak. "Yaptığım onca şeyden sonra neden beni kurtarıyorsun?"

Eli benimkini buldu, tutuşu zayıf ama kararlıydı. Bilincini kaybetmeden önce iki kelime söyledi: "Benim seçimim."

"Beni bırakmaya cesaret etme, Stellina." Lakabını duyunca sesim titriyor. "Sakın buna cesaret etme."

Kan akmaya devam ediyor, her yeri ıslatıyor. Sofia diz çöküp Emma ölürse hiçbir anlamı olmayacak özürler fısıldıyor. "Onu ben öldürdüm," diye tekrarlıyor. "Onları buraya ben getirdim. Seni koruduğumu sanıyordum ve onu ben öldürdüm."

"O ölmedi," diye hırladım ama Emma'nın gözleri kapanmıştı. "O kesinlikle ölmedi!"

Sağlık ekibi kapıdan içeri dalıyor ama bırakamıyorum. Onu kollarımdan zorla almak zorunda kalıyorlar ve bunu yaptıklarında kan kaybının boyutunu tam olarak görüyorum. Zemin mezbaha gibi.

Üzerinde çalışırken tek düşünebildiğim, onun bunu seçmiş olması. Her şeyden sonra, yalanlarımdan, manipülasyonlarımdan, kardeşini ondan uzak tutmamdan sonra bile, o yine de beni kurtarmayı seçti.

Ve gecenin bir vakti, Aleksey Volkov bir sonraki hamlesini planlarken, Sofya'nın borcu başımızın üzerinde düşmeyi bekleyen bir bıçak gibi asılı duruyordu.

Emma ölürse dünyayı Volkov kanıyla boyayacağım.

Ama yaşamak zorunda. Yaşamak zorunda ki sonsuza kadar bunu düzeltmek için çabalayabileyim.

29 - Emma

"Bunlar senin." Alex, maun masasının üzerinden bir manila zarfı kaydırđı, zarfı bırakırken elleri hafifçe titriyordu.

Ağırlık yanlış geliyor, kağıt için fazla ağır. Dün kurşunun deldiğı omzum zonkluyor, Alex'in özenle bakmasına rağmen yara hala taze. Ağrı kesici her şeyi uzak, düş gibi hissettiriyor, sağlam elimle zarfa uzanırken. Alex gözlerime bakmıyor, iyileşen eklemlerine sanki cevapları tutuyormuş gibi bakıyor. Kolonyası solmuş, yerini daha çiğ bir şey almış: viski, uykusuzluk ve daha önce hiç koklamadığım o metalik korku kokusu.

Çalışma odası, beni bir saat önce buraya çağırdığı zamankinden farklı hissettiriyor. Kampüs ürkütücü bir şekilde sessiz. Marco, aile yemeğindeki silahlı çatışmanın ardından diğer kardeşlerle ilgileniyor, diğer kardeşler Sofia'nın benimle ilgili açıklamalarından sonra kendilerine geliyor. Alex, ailevi sorunlardan uzakta, bu anı yalnız geçirmekte ısrarcıydı. O zamanlar, sesinde çok iyi bildiğim o buyurgan ton vardı. Şimdi masasının arkasında, idamı bekleyen bir adam gibi oturuyor, yeşil gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyu.

Tokayı açtığımda ilk önce para dökölüyor. Yüzlercelik düzgün desteler, hayatımda hiç görmediğim kadar çok para. Dokunduğumda parmaklarım titriyor, gerçekliklerini hissediyorum. Sonra bir pasaport ışığı yakalıyor ve nefesim kesiliyor.

Fotoğraf bana ait, yakın zamanda çekilmiş ama ismi Emma Pitt. Frances Hewson değil. Emma Rosetti de değil. Sadece Emma Pitt, sanki tüm bunlar başlamadan önceki halime geri dönmüşüm gibi.

"Her yerde yeni bir başlangıç için yeterli para var," diyor Alex, sesi dikkatlice ifadesiz. Parmak eklemlerindeki kesikleri dikkatle inceliyor, bakışlarını kaçırıyor. "Pasaport gerçek. Tamamen temiz, Rosettler veya Hewsonlar ile hiçbir bağlantısı yok."

Parmaklarım hemen ardından Mercedes anahtarlıkta takılı araba anahtarlarını buldu. Avucuma değen metal sıcaktı, sağlamdı. Sonra Boston'da bir dairenin iki yıllıkına tamamen ödenmiş kira sözleşmesi. Emma Pitt adına açılmış, başımı döndürecek kadar sıfırlı bir hesabı gösteren banka belgeleri.

"Bu..." Gördüğüm şeyi kavrayamayarak susuyorum.

"Özgürlük," diye sessizce bitiriyor cümlesini. "Gerçek özgürlük, yanılsaması değil."

Son madde elimi donduruyor. Alex'in el yazısıyla yazılmış bir not: "Tommy'nin cezaevine nakli ayarlanabilir. Yeni kimlik bekliyor. Gardiyanlar, tahliyesine kadar güvenliğini sağlamak için maaş alıyor." Hâlâ mahsur kalmış ama hiç beklemediğim bir koruma vaadiyle karşı karşıya olan kardeşim.

Seçim yapma yükü göğsümü eziyor. Bir hizmetçi, sahte bir gelin olarak, içinde bulunduğum durum için hep suçlayacak başka biri vardı. Ama bu, özgürlüğü seçmek, tamamen benim sorumluluğumdur. Bunun sorumluluğu, ellerimin şimdiye kadarki en büyük tehditlerden daha fazla titremesine neden oluyor.

"Bana her şeyi veriyorsun," diye fısıldıyorum, elimdeki kâğıtlar titriyordu. "Neden?"

Alex sonunda başını kaldırıyor ve ifadesindeki hamlık nefesimi kesiyor. Alışık olduğum açlık değil, sahip olma duygusu değil, göğsümü ağrıtan savunmasız bir şey.

"Çünkü gerçek bir seçeneğin hiç olmadı, Stellina." Sevgi sözcükleri ağzından kaçıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Hewson'ların tehditleriyle değil, seni o sunakta sahiplendiğimde değil. Aramızdaki her an baskıyla lekелendi." Çenesi kasılıyor. "Şimdi sen seç. Her şeyi al ve

ortadan kaybol. Yeni bir başlangıç yap, Tommy'nin seni asla bulamayacağım bir yerde serbest bırakılmasını bekle. Ya da..." Duraksıyor, alternatifi dile getiremiyor.

"Ya da kal," diye tamamlıyorum onun yerine.

"Yalnızca sen istersen." Kelimeler gergin çıkıyor. "Yalnızca Emma Pitt, zorla karım olmaya zorladığım kadın değil, gerçekten bu hayatı istiyorsa. Beni istiyorsa."

Belgeleri tekrar inceliyorum, her biri kaynakla kapatıldığını sandığım bir kapının anahtarı. Gerçek özgürlük, sadece vaat edilen özgürlük değil. Her şeyden uzaklaşma imkânı: şiddet, yalanlar, sürekli bir Rosetti olma tehlikesi.

Özgürlüğüm ellerimde olsa bile, hain bedenim onun dokunuşu için yanıp tutuşuyor. Ellerinin, ağzının, teslim olsam bile bana hissettirdiği güçlü hissin anısı vajinamı sıkıyor.

"Alessandro Rosetti kontrolü elden bırakmıyor," diye gözlemliyorum onu dikkatle izleyerek. "İstedliğini alır ve asla bırakmaz."

Çenesinde bir kas seğiriyor. "Tabii onu geri isteyen biri yoksa. Mecbur olduğu için değil, kendi seçtiği için."

"Ya bunların hepsini alıp ortadan kaybolursam?" diye sınıdım onu, bu hareketin ne kadar derin olduğunu anlamam gerekiyordu. "Ya FBI'a gidip tüm operasyonunuzu ifşa edersem? Rosettilerin kuzeydeki rotalardan nasıl silah kaçırdığını tam olarak anlatırsam?"

Alex hiç kıpırdamıyor. "O zaman sen kılını bile kıpırdatıyorsun."

"Aileni mahvetmeme izin mi vereceksin?"

"Özgür olmak için ne gerekiyorsa yapmana izin verirdim." Sesi titremiyor, ama bunun ona ne kadar çabaya mal olduğunu görebiliyorum. "Dünyamı yakmak seni tekrar bütün yapacaksa, bırak yansın."

Sözlerindeki tam teslimiyet, herhangi bir tehdidin yapabileceğinden daha sert vuruyor. Hayatını kontrol

üzerine kuran, şiddet ve korkuyla hükmeden bu adam, bana onu yok etme gücünü veriyor.

Elim masanın üzerinden ona doğru uzanıyor, gerçek olup olmadığını, bu anın gerçekten yaşanıp yaşanmadığını hissetmeye çalışıyorum. Ama ben temas edemediğim geri çekiliyor, elleri kucağına düşüyor.

"Yapma," diyor sertçe. "Bana dokunursan, seçimini etkileyebilirim. Bu sadece senin kararın olmalı."

"Ne zamandan beri nüfuzun umurunda?" Soru, amaçladığından daha sert çıksa da, reddedilmesi canını acıtıyor. "Tanıştığımız günden beri durumları manipüle ediyorsun."

"Seni bırakacak kadar sevdiğimi fark ettiğimden beri."

Kelimeler aramızda bıçak gibi asılı duruyor. Aşk. Daha önce hiç gün ışığında söylememişti bunu, sadece uyuduğumu ya da zevkten kendimi tamamen kaptırdığımı düşündüğünde söylemişti.

Aniden ayağa kalkıyorum, kağıtları sağlam kolumla göğsüme bastırıyorum. Bu hareket onu gerginleştiriyor ama ayağa kalkmıyor, beni durdurmaya çalışmıyor. Elleri masasının kenarını o kadar sıkı tutuyor ki eklem yerleri bembeyaz oluyor ama oturmaya devam ediyor ve bana ihtiyacım olan tüm alanı sağlıyor.

"Gerçekten gitmeme izin mi vereceksin?" dedim kapıya doğru yürürken. "Yaşadığımız her şeyden, birbirimize dönüştüğümüz her şeyden sonra, öylece yürüyüp gitmemi mi izleyeceksin?"

"Eğer seçtiğin buysa." Her kelime boğazından koparılmış gibi duyuluyor. "Evet."

Kapı koluna uzandım, avucuma değen sıcak metal, mutlak bir hakikat anı gibi hissettirdi. Arkamda, Alex masasında donup kalmış, krallığını güçten daha değerli bir şey uğruna feda eden bir kral gibi duruyordu.

Parmaklarım kulpu kavırıyor ve keskin bir nefes alışını duyuyorum. İşte bu: Emma Pitt'in Emma Rosetti olarak mı kalacağına yoksa eski haline mi döneceğine karar verdiği

an. Uzun zamandır hissetmediğim gerçek bir seçim yapmanın ağırlığı dizlerimin bağıını çözüyor.

"Ti amo," diye fısıldadı Alex, o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse duyamadım.

Elim kapı kolunda donakaldım, o İtalyanca kelimeler beni dondurdu. Yavaşça ona doğru döndüm.

"Bunu İngilizce söyle." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ama başka bir dilin koruması olmadan, net bir şekilde duymam gerekiyor. "Eğer gerçekten söylüyorsan, her kelimesini anlayacağım şekilde söyle."

Alex yavaşça ayağa kalktı, hareketleri sanki beni ürkütmekten korkuyormuş gibi dikkatliydi. Ama yaklaşmıyordu, sadece masasının arkasında, ellerini maun yüzeyin üzerine koyup duruyordu.

"Seni seviyorum Emma Pitt." Duraksıyor, güçlkle yutkunuyor. "Hangi ismi seçersen seç, kim olmaya karar verirsen ver, seni bırakacak kadar seviyorum."

Sözler içimdeki bir şeyi parçalıyor. Şiddet ve ele geçirmeyle uğraşan, güç veya parayla çözemeyeceği hiçbir sorunla karşılaşmamış bu adam bana kimsenin sahip olmadığı bir şeyi veriyor: gerçek bir seçim hakkı.

"Bu adil değil," diye fısıldadım, gözyaşlarım tehditkâr bir şekilde akıyordu. "Bunu şimdi söyleyemezsin."

"Bunu söyleyebileceğim tek zaman bu." Yeşil gözleri odanın öbür ucundaki gözlerime dikilmişti. "Gitmekte özgür olduğun zaman. Seni bana bağlayan bir zincir daha olamayacağı zaman."

Kararlılığım tamamen dağılmadan önce dönüp dışarı çıkıyorum. Ayaklarım beni malikanenin koridorlarında, kavga ettiğimiz, öpüştüğümüz ve birbirimizi keşfettiğimiz yerlerin yanından taşıyor. Garaja vardığımda elimde araba anahtarları yanıyor, bana verdiği Mercedes bekliyor, deposu dolu, GPS'i buraya değil her yere rotalar programlanmış.

Kampüs kapılarından geçerken motor homurdanıyor. Kimse beni durdurmuyor. Alex onlara geçmeme izin

vermelerini söylemiş olmalı. Tanıdık sokaklarda ilerlerken şehir bulanıklaşıyor, her viraj beni Emma Rosetti olarak kurduğum hayattan biraz daha uzaklaştırıp... neye yaklaşıyor? Özgürlüğe mi? Yoksa sadece kalmaktan ziyade kaçarak inşa edilmiş bir hapisane mi?

"Chicago'dan Ayrılıyorruz" tabelası şehrin sınırlarını işaret ediyor. Motor hala çalışır durumdayken kenara çekiyorum ve kurtuluş gibi hissettirmesi gereken o sözlerle bakıyorum. Bu noktadan sonra Emma Pitt sonsuza dek ortadan kaybolabilir. Tommy'nin Alex'in sağladığı parayla serbest bırakılmasını bekle, yeni, güvenli, temelinde kan olmayan bir şey inşa et.

Motor rölantide çalışıyor, egzoz sıcak gece havasında görünüyor. Otoyol önümde uzanıyor, hem güvenlik hem de can sıkıntısı vaat ediyor. Arkamda, Chicago'nun ışıkları kalp atışı gibi atıyor. Kulağımı göğsüne dayadığımda onun kalp atışları gibi.

Direksiyondaki ellerim titriyor. Hizmetçilik günlerimden kalma tüm içgüdülerim, parayı alıp kaçmam için bağılıyor. Ama bu içgüdüler artık var olmayan bir kıza ait. Alessandro'nun ortaya çıkardığı kadın, hayır, keşfetmeme yardım ettiği kadın, karanlıktan kaçmıyor. O, karanlıkta hüküm sürüyor.

Kurtarılmak istemiyorum.

Alex'ten değil, birlikte bulduğumuz karanlıktan değil, kollarında dönüştüğüm kadından değil. Emma Pitt parayı alıp kaçırdı. Frances Hewson hiç var olmamıştı. Ama Emma Rosetti: O benim olmayı seçtiğim kişi, olmaya zorlandığım kişi değil.

Arabayı döndürüyorum.

Mercedes anında tepki veriyor ve beni neredeyse bırakacak olan şehre geri götürüyor. Her kilometre yaklaştıkça eve dönüyormuşum gibi hissediyorum; bir yere değil, bir şekilde tüm evrenim haline gelmiş birine. Bana o zarfı uzattığından beri göğsümü ezen ağırlık sonunda kalkıyor.

Yerleşkeye vardığımda etraf zifiri karanlıkla kaplı. Ne çalışma odasına ne de yatak odamıza gidiyorum. Alessandro'nun dünyası sona erdiğinde nerede olacağını tam olarak biliyorum: yalnızca bizim olan tek yer.

Çatıdaki gözlemevi gecenin karanlığında hafifçe parlıyor ve işte orada. Boş teleskop sehпасına bakmıyor, battaniyemizin üzerinde sırtüstü uzanmış, gökyüzüne bakıyor.

"Geri döndün." Sesi hiçbir şaşkınlık taşımıyordu, sadece sessiz bir hayret vardı.

"Evet." Yanına uzanıyorum, yakın ama değmeyecek şekilde.

"Söyle bana neden?" Başını çevirip bana baktı, yeşil gözleri yıldız ışığını yansıtıyordu. "Söyle bana, özgürlük yerine bunu seçmene ne sebep oldu?"

Cassiopeia'yı işaret edip, karanlığa karşı belirgin W şeklini takip ettim. "Onun hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Kibir yüzünden cezalandırılmış, sonsuza dek gökyüzünde tur atmaya zorlanmış?"

"Bana anlattıklarının hepsini hatırlıyorum."

"Cezası konusunda yanılmışım," diye devam ediyorum, sırada Perseus var. "Orada hapsolmuş değil. Hüküm sürüyor. Her gece, gökyüzündeki kendi bölümüne hükmediyor, ölümsüz ve dokunulmaz. Bu bir ceza değil; güç."

Alex sessiz kalıyor, düşüncelerimi işlememe izin veriyor.

"Emma Pitt görünmezdi," diyorum. "Frances Hewson bir yalandı. Peki ya Emma Rosetti?" Yüzümü ona dönüp bakıyorum. "O gerçek. O olmayı seçtiğim kişi. Beni zorlayan, tehdit eden ya da köşeye sıkıştıran biri olduğu için değil. Seninleyken dönüştüğüm kişi olduğu için. Karanlıktan korkmayan biri çünkü onu yaratmaya yardımcı oluyor."

"Emma," diye fısıldadı, bana doğru uzandı, sonra kendini durdurdu.

"Artık bana dokunabilirsin," diye fısıldıyorum.

Eli sonsuz bir şefkatle yüzümü buldu, başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Kaçsaydın anlardım. Tommy'yi güvenli bir yerde bekleseydin."

"Güvenli," diye hafifçe güldüm. "Ne zaman güvenliyi seçtim ki? Seninle evlendim, değil mi?"

Kendi kahkahası göğsünden yankılanıyor. "Başlangıçta bu pek de bir tercih değildi."

"Hayır," diye katılıyorum. "Ama o zamandan beri her gün öyleydi. Kaçmaya çalışmak yerine kaldığım her seferinde. Seni öptüğüm her seferinde. Dünyanı ondan saklanmak yerine öğrenmeyi seçtiğim her seferinde." Avucumu kalbinin üzerine bastırdım, dokunuşumun altında hızla attığını hissettim.

Alex, sanki yeterince sıkı tutmazsa yıldız tozuna dönüşeceğimden korkuyormuş gibi, ani bir aciliyetle beni kendine doğru çekiyor. "Bu hayat, bu şiddet, bundan sonra daha da karanlık olacak."

"Güzel." Bu kelime şiddetiyle ikimizi de şaşırtıyor. "Masum olmaktan yoruldum. Korunmaktan. Kurtarılması gereken kişi olmaktan." Gözlerine bakmak için geri çekiliyorum. "Masum olmaktan bıktım Alex. Karanlık üzerimize çöktüğünde, artık senin arkasına saklanmayacağım. Şiddet gerektiğinde, bakışlarımı kaçırmayacağım."

"Aman Tanrım, Emma." Sesi, beni eskiden dehşete düşüren o tehlikeli tona bürünüyor. Şimdi ise sadece nabzımın beklentiyle hızlanmasına neden oluyor. "Eskiden olduğun kız değilsin, değil mi?"

"Evet, öyleyim," diye düzelttim kaşındaki yara izini takip ederek. "Sonunda kendim gibi hissediyorum."

Ağız çaresiz bir açlıkla ağızma çarpıyor. Rahatlamasının tadını alıyorum, tatlı ve keskin. Elleri saçlarıma dolanıyor, nefesimi kesecek kadar sert çekiyor, teslim olsam bile hâlâ tehlikeli olduğunu hatırlatıyor. Vücudum anında tepki veriyor, uyluklarımın arasında sıcaklık birikirken ona baskı

yapıyor. Vücudum, asla vazgeçemeyeceğim bir bağımlılık gibi dokunuşu için yanıyor.

"Rosetti," diye hırladı boğazıma doğru, ve onun aletinin karnımda sertleştiğini hissettim.

"Rosetti," diye onayladım, sonra alt dudağını kanatacak kadar sert ısırdım.

Ayrıldığımızda, ikimiz de derin nefesler alırken, yıldızlar sonsuz danslarıyla başımızın üstünde dönüyor. Perseus ve Andromeda, sonsuza dek birlikte, sonsuza dek dönerek, evrende ışık ve gölgeyle yazılmış bir aşk hikayesi.

Bir zamanlar pranga gibi hissettiren evlilik yüzüğümü bilerek buruyorum. Şimdi zırh gibi, güç gibi, birlikte kuracağımız imparatorluğun bir vaadi gibi hissettiriyor. "Yine de teknik olarak, bana verdiğin pasaporta göre hâlâ Emma Pitt'im sanırım. Ve sen de Frances Hewson adında bir kaltakla evlendiğine göre."

"Çok uzun sürmeyecek," diye homurdandı ve beni bir öpücük daha için kendine doğru çekerken. "Yarın eski evliliği iptal edip gerçek yapacağız. Yasal. Emma Rosetti'nin şehirdeki her belgede, her hesapta, her kağıt parçasında adı olacak."

Koyu ve özgür dudaklarına gülüyorum. "Ne kadar romantik. Bir kızı nasıl tatlı dille kandıracağını gerçekten biliyorsun."

"Kızımı nasıl tatlı sözlerle kandıracağımı biliyorum," diye düzeltti. "Her zaman ve sadece benim."

30 - Alessandro

Hewson'ların kireçtaşı cephesi, keskin açılar ve aşırı süslemelerle dolu, dikkat çekmek için çaresiz çocuklar gibi yarışan melekler ve aslanlarla dolu bir şekilde karşımızda duruyor.

Altın kaplama kapı kolları, göz kamaştırıcı beyaz taş işçiliğinin üzerinde ışığı yansıtıyor, peyzaj o kadar özenle budanmış ki sanki insan boyutlarında bir bebek evi bahçesi gibi yapay görünüyor.

İthal çakıl yolda adımlarımız anormal bir sessizlikte düşüyor, her çıtırtı sanki zeminin kendisi, özenle inşa edilmiş mükemmellik yanılışmasını bozabilecek her türlü sesi emmeye çalışıyormuş gibi boğuklaşıyor.

Bayan Hewson'ın yüzü kapıda beliriyor, bizi tanıdığı anda ifadesi sıkıntıdan endişeye dönüşüyor. "Öylece—" diye başlıyor, kapıyı kapatmaya çalışırken, ama ben omuz silkerek yanından geçiyorum, elim maun ağacına öyle sert çarpıyor ki, tahtada parmak uçlarımda çürükler oluşuyor.

"Bay Rosetti, bu çok saçma," diye itiraz ediyor Bay Hewson, çalışma odasından çıkarken.

Emma'yı mermer fuayeden resmi resepsiyon odasına doğru yönlendiriyorum bile, parmaklarım beline yapışmış bir şekilde. Mekân limon cılası kokuyor. İran halıları, deri ciltli kitaplar, Emma'nın muhtemelen saatlerce temizlediği devasa bir taş şömine.

Hewson'lar öfkeyle yüksek sesle bizi takip ediyorlar, ama her kelimeyi bana yöneltiyorlar, Emma'ya hâlâ evlerini temizleyen görünmez hizmetçiymiş gibi davranıyorlar. Bayan Hewson, Emma'yı görüş alanından tamamen çıkarmak için kendini konumlandırıyor, sanki karım yokmuş

gibi sadece bana hitap ediyor, sanki haftalarca kızının adını taşıyan kadını silebilirmiş gibi.

Emma'nın eli benimkinde sıkışıyor. Korku değil, bir zamanlar yerleri sildiği evde kovulmanın getirdiği kontrollü bir öfke. Sırtının yanımda dikleştiğini hissediyorum. Başını hafifçe eğiyor, şiddetten önce yaptığım o ince hareketle, avın çoktan sikildiğini anlamasını sağlayan o bilinçaltı işaret.

"Yanlış kadınla evlendin," diye tısladı Bayan Hewson, tüm nezaket gösterisini bir kenara bırakarak. "Frances İsviçre'den döndü, anlaşmamıza uymaya hazır ve sen kendini buna... bu vekile adadın." Sesi her kelimedeye yükseliyor, sosyete maskesinin altından gerçek bir öfke fışkırıyor. "Ailemizin itibarına ne yaptığının farkında mısınız? Frances Hewson'a söz verildiğinde bir hizmetçiyle evlendiğini dünyaya ilan ederek?"

Maun masaya doğru yürüdü ve çekmeceyi açıp tanıdık bir belge çıkardı. "Evlilik sözleşmenizin On Dördüncü Maddesi, Bay Rosetti." Parmağı, çivi çakıyormuş gibi metne saplandı. "Acil durumlarda, gelinin kimliği her iki ailenin de onayıyla değiştirilebilir. Damat, başlangıçta sözleşme yapılan gelinin müsait olması durumunda onunla evlenmek için yasal olarak yükümlüdür." Sözleşmenin dili boğazıma tel gibi dolandı. Bizi tuzağa düşürmek için hesaplanmış her kelime, yakında Glock'umla ziyaret edeceğim adamlar tarafından tanıklık edilip noter tasdikli. "Hâlâ Frances ile evlenmek zorundasınız. Gerçek olanla. Hizmetçinizle olan bu evlilik, imzaladığınız sözleşmeye göre geçici bir düzenlemeden başka bir şey değil."

Bay Hewson sözleşmeye uzanıyor ve elim fırlayıp bileğini kemiklerini gıcırdatacak kadar sert bir şekilde yakalıyor. Nefes nefese, kurtulmaya çalışıyor ama onu üç saniye tutuyorum. Söylemek istediğimi kanıtlamak için morluklar bırakacak kadar uzun bir süre, sonra da onu bırakıyorum.

"On Dördüncü Madde, ilk evliliğin hileli olduğunu varsayar," diyorum, sesim ölümcül bir sakinlikle. "Ama Emma ve ben, evliliğimizi tanıklar önünde tamamladık. Marco bunu sağladı. Tamamlanmış bir evliliğe ikame maddeleri uygulamaya çalış. Mahkemede ne kadar ileri gidebileceğini gör. Tabii mahkemeye sağ salim varırsan."

"Bu yaratıktan hemen boşanacaksın," diye devam ediyor Bayan Hewson, Emma'ya bakmayı hâlâ reddederek. "Ve başta anlaştığımız gibi Frances ile evleneceksin. Aksi takdirde her şeyi ifşa ederiz. Büyük Alessandro Rosetti'nin, çalıntı ipek giyen bir hizmetçi kız tarafından nasıl kandırıldığını."

Emma öne çıkıyor ve duruşunda bir değişiklik oluyor. "Bu büyüleyici bir tehdit," diyor yumuşak bir sesle, kontrollü şiddet tonumu benimseyerek, "2018'den beri vergilerini tahrif eden insanlardan." Sözler keskin ve ani bir şekilde ağzından çıkıyor. Emma her bir açıklamayı bıçak gibi keskin bir şekilde yaparken Bayan Hewson'ın yüzü bembeyaz kesiliyor. "Temizlik yaparken çalışma odanıza erişebiliyordum. Özel olduğunu sandığın belgeleri gördüm. Çocuk yardım kuruluşundan para transferi hakkındaki konuşma özellikle akılda kalıcıydı."

"Buna cesaret edemezsin," diye kekeliyor Bay Hewson, morarmış bileğini tutarak, ama Emma çoktan çantasından belgeleri çıkarmaya başlamıştı. Bu sabahki hazırlıklarımız sırasında fotokopi çekmiş olmalı, zihninde sakladığı sırlar bunlar.

"Birisinin bana gönderdiği, yerleri ovduğum fotoğrafların sana güç verdiğini mi sandın?" Emma'nın sesinde, penisimin tanıdıkça seğirmesine neden olan bir karanlık var. Şiddet dilimi öğrenmiş. "Dizlerimin üzerinde geçirdiğim her saat, sırlarını hatırlıyordum. İlişkiler, rüşvetler, Dr. Morrison'a yorgunluk olarak kaydettirdiğin yeğeninin aşırı dozunu. Yılların pisliği, tüm bunları senin pisliklerini temizlemesi için güvendiğin görünmez kız tarafından toplanmış."

Masanın üzerinden başka bir belge kaydırıyor. "Ama bu en sevdiğim. Şu kullandığın teknoloji patenti mi? Yamamoto Endüstrileri'nden çalınan bir araştırmaya dayanıyor. Gördüğüm e-postaları, o gün atladığın orijinal planları hatırlıyorum."

Kapıda duran uşak, işverenlerinin yıkımının tadını çıkardığı belli olan bir şekilde sırıtıyor. Göz göze gelip hafifçe başını sallıyor. Çalışanların sadakati çoktan değişmiş.

"İşte teklifim," diyor Emma, basit bir sözleşme sunarak. "Teknoloji patentinin tamamını Rosetti Industries'e devrediyorsun. Evliliğimizle ilgili tüm iddialarını geri çekiyorsun. Kırk sekiz saat içinde Chicago'dan ayrılıyorsun. Ya da hatırladığım her belge, tanık olduğum her sır bu gece kamuoyuna açıklanıyor." Sadece patentlerini değil, tüm geleceklerini de ele geçirmiş durumda ve onun bu sırları bir silah gibi kullanmasını izlemek, onun dönüşümü karşısındaki tahrikle penisimin fermuarıma baskı yapmasına ve taş gibi sertleşmesine neden oluyor.

Uşak öne çıkıp ilk kez yanımda konuşuyor: "Çalışanlar bugünü bekliyordu, Bayan Rosetti." Ünvanını memnuniyetle vurguluyor. "Belki de efendiler çalışma odasında imzalamayı tercih ederler? Kutlamanız için size özel bir alan bırakabilirler?"

"Çıkın dışarı," diyorum Hewson'lara, sesim ikisinin de geriye sendelemesine neden olacak kadar tehditkâr. "Kendi kabul odanızdan çıkın. Hemen." Bayan Hewson itiraz etmek için ağzını açıyor ama ben ona doğru bir adım atıp gözlerimdeki şiddeti görmesini sağlıyorum ve kocasını da peşinden sürükleyerek kapıya doğru koşuyor. "Siz de," diyorum uşağa. Uşak bana değil, Emma'ya doğru eğiliyor ve kararlı bir tıkırtıyla kapıları kapatıyor. Dışarıdan kilidin döndüğünü duyuyorum. Rahatsız edilmeyeceğimizden emin olmak için bize odayı veriyor.

Kapılar kapanıp yalnız kaldığımız an, tüm kontrolü kaybediyorum. Kanım kaynıyor. Emma'nın küçük

darbesinin hesaplı şiddeti, o güçlü insanları sindirip boyun eğdirme şekli beni o kadar etkiliyor ki, doğru düzgün göremiyorum, düşünmek şöyle dursun.

Dudakları aralık, gözleri az önce yaptığı şeyin şokuyla parıldayarak bana dönüyor. Onu böyle görmek - karım Emma, bir zamanlar bu evin etrafında sessizce dolaşan uysal hizmetçi, şimdi ise fatihi olarak orada duran - onu mahvetmek, ona sahip olmak, hayatımın geri kalanında ona tapmak istememe neden oluyor.

Onu kendime bastırıyorum, ağzım onunkinin üzerinde, aç ve sahiplenici. Tadı adrenalin gibi, zafer gibi, dişleri benimkileri sıyrıyor. Boğazımdan alçak bir homurtu yükseliyor, beni tırmalayan ihtiyaca kelimeler bulamıyorum. Elleri çoktan yakama yapışmış, düğmeleri koparıyor, gömleğin kurtulup kurtulmayacağını umursamıyor. Tırnakları göğsümü tırmalıyor ve bileklerini yakalayıp arkasına sabitlerken onu döndürüyorum, Hewson'ların kabul odasının merkezinde bulunan devasa, antika kanepeye doğru yürütüyorum. Eski, görkemli, Avrupa'dan inanılmaz pahalıya ithal edilmiş türden bir şey - koyu yeşil deri döşemeli, pirinç çivilerle süslü. Emma'nın bir keresinde bana bu kanepeyi saatlerce cilaladığını, yağlar eldivenlerine işleyip parmaklarını günlerce acıttığını anlattığını hatırlıyorum.

Onu yüksek sırtına doğru eğiyorum, ellerini iki yana açıp deriye bastırıyor. Karşı koymuyor, sadece omurgasını kamburlaştırıp bana bakıyor, gözleri bana ait olanı almam için meydan okuyor. Elbisesinin eteği yukarı doğru kıvrılıyor ve kusursuz, soluk uyluklarını ortaya çıkarıyor.

"Bu, sana baktıkları her sefer için," diye hırladım, sesim şehvetten pürüzlüydü.

Elbisesini beline kadar yukarı itip pahalı kumaşı acımasızca topluyorum. Hâlâ onun için seçtiğim, mağazada bana modellik yapmaktan utandığı küçük dantel külotları giyiyor. Tek bir vahşi hareketle onları yırtıyorum, kumaş neredeyse hiç direnmiyor.

Parmaklarım onun üzerinde, içinde ve o kadar ıslak ki neredeyse oracıkta kaybediyorum. Titreyen ellerimle penisimi serbest bırakıyorum, filtrelenmiş hava soğuk ama onun sıcaklığı beni bir fırın gibi içine çekiyor.

"Görünmez olduğun her an için," diye homurdandım, kendimi hizaya getirip tek bir vahşi hamleyle ona doğru ilerledim.

Bağırıyor, sesi mermer ve camdan yankılanıyor, mağaramsı odada yankılanıyor. Eski kanepe ani şiddetin altında uğursuzca gıcırdıyor ama ben rahatlamıyorum. Onu sertçe beceriyorum, her okşayış bir bildiri, artık bizim olan topraklara dikilmiş yeni bir bayrak.

"Duyur onları, Stellina," diye talep ediyorum, elimi saçlarına daldırıp başını geriye doğru çekiyorum, böylece yüzünü, kırmızı ve kaygan dudaklarını ve şoktan aralanmış halini görüyorum. "Bırak dinlesinler. Bu lanet olası odaya her oturduklarında seni hatırlasınlar."

Onu daha da sert beceriyorum, kalçalarım kıcına çarpıyor, çarpmanın etkisiyle omurgasında küçük şok dalgaları oluşuyor. Kanepe tehlikeli bir şekilde sallanıyor, paha biçilmez bir antika, bizim ihtiyacımız yüzünden ucuz bir seks bankına dönüşüyor.

"Sen delisin," diye nefes nefese söylüyor Emma, ama sesinde hayır diyen hiçbir şey yok.

Parmakları deriye gömülüyor, hilaller oluşturuyor. Gözleri, önce nefesini kesen, sonra titreten noktaya dokunduğumda geriye doğru kayıyor ve amını öyle bir sıkıyor ki neredeyse bağırıyorum. Bunu, o sapkınlığı, o gücü seviyor. Onu her böyle becerdiğimde, içinde bir şeyler açılıyor. Benimkiyle aynı gizli açlık.

"Bana yaptığın bu," diyorum ona, kelimeleri zar zor toparlayarak. "Beni mahvediyorsun, Emma."

Doğru. Takıntılı ve bağımlıyım ve beni asla bırakmasa bile umursamıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakacak kadar döndü, gözleri yanıyordu.

"O zaman asla durma."

Bunu bana bir meydan okuma gibi fırlatıyor, önce onu, sonra kendimi kırmam gerektiğini söylüyor.

Ona defalarca vuruyorum, ellerim belinde, parmaklarım o kadar derine iniyor ki, tutuşum günlerce silinmeyecek. Her hamle bir ifade, kas ve kemikte yeniden yazılmış bir anı. Seks kokusu, onun kokusu, eski limon cilasası ve derinin keskin kokusuyla karışıyor. Hewson'ların sahip olduğu her iz gidene, geriye sadece benim izim kalana kadar onu becermek istiyorum.

Elbette o her şeyden önce geliyor. Şimdi her zaman öyle oluyor, bacaklarındaki titremeler farkına bile varmadan başlıyor. Çılgılığı saf, dürüst, hiçbir yapmacıklık bırakmadan içinden kopup geliyor. Elleri cilalı deri üzerinde kayarken altımda titriyor ve ben onu boğazından yakalayıp, penisimin etrafında kasılırken sabitliyorum.

Benim bitişim saniyeler sonra geliyor, o kadar şiddetli ki beyaz görüyorum, kalçalarım kontrolsüzce inip kalkıyor, boşalana kadar ona sperm dökülüyor.

İlk başta kıpırdamıyorum. Nefes nefese üzerine eğiliyorum, alnımı ensesine dayamış. Teni terden kaygan, saçları dağınık ve karışık. Onu ısırarak, işaretlemek istiyorum ama omurgasının tepesini öpmekle yetiniyorum. Yavaşça geri çekiliyorum, benim bacaklarından aşağı süzülüp Hewson'ların paha biçilmez İran halısında müstehcen bir şekilde birikmesini izliyorum. Bu görüntü onu tekrar istememe neden oluyor ama fazla vaktimiz olmadığını biliyorum. Personel yakında dönecek ve dünya kapımızı çalıp geriye ne kaldığımızı görmeden önce giyinip kendine gelmesini istiyorum.

Emma kanepeye çöküyor, gözleri memnuniyetle camlaşmış. Bana bakıyor, dudaklarındaki gülümseme sinsi ve vahşi. "Umarım hizmetçilerin bunu yarın bulacağını anlarsın. Lekeleri görecekler, cinsiyetin kokusunu alacaklar, burada tam olarak ne olduğunu anlayacaklar."

"Güzel," diyorum ve kendimi tekrar yatağa atıp yanındaki kanepeye kayıyorum.

"Bu hikayeyi yıllarca anlatacaklar. Görünmez hizmetçinin nasıl Hewson'ları mahveden kadına dönüştüğünü, sonra da mafya kocasını mobilyalarının üzerinde becerdiğini." Sesindeki karanlık, benimkiyle birebir örtüşüyor.

Ona doğru eğildim, dudaklarım kulağına değdi. "Bunun intikam olduğunu mu düşünüyorsun Stellina?" Sesim tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. "Bu sadece bir alıştırma."

Yanımda titriyor. "Neyin pratiği?"

"Hewsonlar piyonlardı. Çaresiz, aptal piyonlardı. O fotoğrafları Ruslar gönderdi. Tam olarak ne zaman saldıracaklarını, hangi düğmelere basacaklarını biliyorlardı." Dişlerim boynuna sürtündü, dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissettim. "Ve onları bulduğumuzda, bizi parçalamaya çalışanlara ne yaptığımızı gösterdiğimde..."

Onu kendime doğru çevirdiğimde nefesi kesildi, kızarmış yanaklarını, şişmiş dudaklarını, gözlerindeki vahşi tatmini gördüm.

"Birlikte avlanalım mı?" diye soruyor, cevabı çoktan bildiği halde, paylaşacağımız şiddeti şimdiden arzulayarak.

"Birlikte avlanıyoruz," diye onaylıyorum, ağzına sahip olma ve vaat tadında vahşi bir öpücük kondurarak. "Peki ya Stellina? Hewson'lara az önce yaptıklarımız, gelecekte olacakların yanında merhamet gibi kalacak."

Dudaklarıma değen gülümsemesi tam bir avcıydı ve her şeye rağmen aletini yeniden harekete geçirdi. Mükemmel, tehlikeli karım. Artık gölgelerde saklanmıyor, gölgeleri kendisi oluşturuyor, etrafımızdaki dünyayı şekillendirmeye hazır.

31 - Emma

Michigan Gölü, cesetlerin kaybolduğu bulanık Chicago Nehri'ne hiç benzemeyen, uçsuz bucaksız ve mavi bir göl. Alessandro için kurşun yediğimden beri üç hafta geçti ve derin nefes aldığımda göğsüm hâlâ ağrıyor, ama doktorlar bunun normal olduğunu söylüyor. Normal olmayan şey ise, Rosetti ailesinin yatına kendim olarak davet edilmem; Frances olarak değil, hizmetçi kız olarak değil, sadece Emma olarak.

Serenità, Temmuz sıcağında usulca sallanıyor. 21 metrelik bembeyaz fiberglas ve tik ağacından yapılmış bu tekne, milyarder standartlarına göre mütevazı ama bir aile toplantısı için mükemmel. Marco, Valentina'nın beline sarılmış koluyla dümende duruyor ve fısıldadığı bir şeye gülüyor. Dante ve Ana, minderli banklarda oturuyorlar; bebek Antonia, gürültüye rağmen Ana'nın kollarında uyuyor. Nico ızgarayı yönetiyor ve Luca ile etlerin uygun sıcaklıkları hakkında tartışırken Faith, bir eli yedi aylık karnında, şezlongda dinleniyor.

Ve Sofia, beyaz yazlık elbisesi rüzgarda savrulurken korkulukta tek başına duruyor. O geceden beri bana doğrudan bakmadı ama burada. Bu bir şey ifade ediyor.

"Ona sanki atlayacakmış gibi bakmayı bırak," diyor Alessandro, elini belimin alt kısmına yerleştirirken. Dokunuş, her şeye rağmen hâlâ içimde elektriklenme yaratıyor.

"Üç haftadır benden kaçıyor."

"Herkesten kaçıyor." Şakağımı öpüyor, solan morluklara dikkat ediyor. "Ona zaman tanı."

Ama Sofia, manikürlü ellerinde iki kadeh şarapla çoktan bize doğru yürüyor. Devasa güneş gözlükleri gözlerini gizliyor ama çenesi o belirgin Rosetti tavrıyla kalkık; pişmanlık içinde bile gurur.

"Emma." Bardaklardan birini bana uzatıyor. "İyi şarap. 1947 yapımı Château d'Yquem. Bunu yapacaksam, doğru düzgün yapayım dedim."

"Neyi?" Şarabı alıyorum, elinin titremediğini fark ediyorum. Çelik omurgası, şimdi bile.

Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerinin altındaki gölgeleri, taşıdığı yükü görüyorum. "Saldırganlık yapmam. Ama sana asla ödeyemeyeceğim bir borcum var." Bir yudum şarap alıp kendini toparlıyor. "Benim hatam yüzünden kan kaybettin. Gerçeği göremeyecek kadar gururlu olduğum için neredeyse ölüyordun. Onu kurtaran kişi ben olmak istediğim için."

"Aileni koruyordun," diyorum.

"Hayır." Kahkahası acıydı. "Egomu koruyordum. Arada bir fark var." Yazlık elbisesinin omzunu aşağı indirip köprücük kemiğinin üzerindeki yeni dövmeyle ortaya çıkardı; kalbine saplanmış küçük bir hançer. "Bunu geçen hafta yaptırdım. Bu yüzden gururumun bedelini asla unutmam."

Alessandro'nun eli belimi sıkıyor. "Sofia—"

"Bunu söylemem gerek." Şimdi doğrudan bana bakıyor. "O canavarları kapımıza ben getirdim. Krallığımızın anahtarlarını onlara verdim çünkü senin düşman olduğunu kanıtlamak için o kadar çaresizdim ki ben de düşman oldum. Sana yaptığım her şeyden sonra kardeşime yapılması gereken bir kurşunu yedin. Bu da seni benden daha çok aileden biri yapıyor."

"Hepimiz hata yaptık," diyor Alessandro ve sesindeki suçluluk duygusunu duyuyorum. "Sana gerçeği en başından söylemeliydim. Emma hakkında. Gerçekte kim olduğu hakkında."

Sofia'nın gülümsemesi jilet gibi keskin ve hüznü. "Dinler miydin? Yoksa kendimi kanıtlamanın başka bir

yolunu mu bulurdum?" Ruslarla mücadelesinin izlerini taşıyan hafif morlukların hâlâ sürdüğü boğazına dokunuyor. "Sırlarımız, kardeşim. Sonunda hepimiz bedelini öderiz."

Şarabımı yudumlarken, güneşin tenimde yarattığı sıcaklığı ve teknenin hafif sallantısını hissediyorum.

Sessizliği bozan Alessandro oluyor.

"Doğrusu Sofia, karım en dikkatli insanların bile apaçık ortada olanı gözden kaçırmamasını sağlayacak bir yeteneğe sahip. Beni neredeyse üç saat boyunca sıkıcı olduğuna inandırdı. Hâlâ biri hakkında yanılma rekorum."

Sofia içten ve parlak bir şekilde gülümsüyor, sanki ikinci bir güneş parlıyor.

"Yeter artık ağır konuşma!" diye seslendi Marco dümendenden. "Nico biftekleri yakmak üzere ve ben de üçünüz terapi seansı istediğiniz için kömür yemeyeceğim."

Gerilim dağılıyor ve diğerlerine doğru ilerliyoruz. Luca, abartılı bir tiksintiyle maşayı Nico'dan alıyor. "Çocukları ateşe yaklaştırırsan olacağı bu."

"Ben senden tam iki yaş küçüğüm," diye itiraz ediyor Nico.

"Deneyimli misin? Daha bebedsin." Luca biftekleri ustalıklı çeviriyor. "Faith, ona doğru et hazırlama yöntemini anlat."

Faith karnını ovuşturarak gülüyor. "Senin psikopat yavruna yedi aylık hamileyim. Garip kardeş dinamiklerinin arasına girmeyeceğim."

Güneş ufka doğru alçalmaya başlayıp gölü altın ve kırmızı renge boyarken, devasa güverte masasının etrafına yerleşiyoruz. Biftekler mükemmel; Luca'nın rahatsız edici eğilimleri, görünüşe göre mutfak hassasiyetine de yansıyor. Sohbet, haftalardır hiç olmadığı kadar rahat akıyor; açık deniz ve sıcak hava, saldırıdan beri gerginleşen bir şeyi gevşetiyor.

Marco ayağa kalkıp kadehini kaldırıyor. "Yemeden önce kadeh kaldıralım." Koyu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Emma Rosetti'ye. Ailenin kan veya doğum belgesiyle ilgili

olmadığını kanıtlayan kişi. Ayrılmak daha kolayken kalmayı seçmekle ilgili. Sana yalan söyleyen biri için kurşun yemekle ilgili."

"Gücün her zaman güçlü olmadığını bize gösteren Emma'ya," diye ekliyor Valentina.

Dante bir şeyler imzalıyor ve Ana sırtıtarak tercüme ediyor: "Alessandro'nun yüzüne karşı aptal diyebilecek kadar cesur olan tek kadına. Hem de defalarca."

"Gerçekten ilginç birine," diyor Luca, dudaklarında o rahatsız edici gülümsemeyle. "İçlerine baktığınızda çoğu insanın ne kadar sıkıcı olduğunu fark edersiniz. Ama siz... sürprizlerle dolusunuz."

Faith, kocasının sözleri karşısında hafifçe ürperdi ama kadehini kaldırdı. "Bana gücün farklı şekillerde geldiğini gösteren kadına."

"Daha iyi nişan almak için," diye ekledi Nico göz kırparak. "Bir dahaki sefere, kurşunu yakalamak yerine kaç, tamam mı?"

"Kız kardeşime," dedi Ana, Antonia'yı omzuna yaslayarak. "Bu masada yerin için savaşmanın ne demek olduğunu kim anlar ki?"

Sofia en sonda. Ayağa kalkıyor, bardağı sönmekte olan ışığı yansıtıyor. "Emma'ya. Frances'e değil. Hizmetçi kıza değil. Sadece Emma'ya. Yeterinden fazla olana." Gözlerine bakıyor. "Her şey olana."

Sözcükler herhangi bir özürden daha sert vurdu. Hepimiz içerken gözyaşlarımı sildim, dilimde tatlı ve karmaşık kadim şarap vardı.

"Şimdi ye," diye emretti Marco, "Luca eti parçalayıp bize kas yapısını göstermeye başlamadan önce."

"Ben de bir keresinde öyle yaptım," diye itiraz ediyor Luca.

"Noel yemeğinde," diye hatırlatıyor Faith ona. "Hindi ile. Herkes yemeye çalışırken."

"Eğitim asla uygunsuz değildir," diyor ama o, bifteğini rahatsız edici bir hassasiyetle kesmeye başlıyor.

Etrafımda sohbet akarken, bu aileyi -kendi ailemi- yeni gözlerle izliyorum. Dante, Ana'yı yalnızca onun anlayabileceği sessiz şakalarla güldürüyor. Marco, kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda Valentina'ya bifteğinden lokmalar yediriyor. Nico, sürekli küçük kardeş olmanın verdiği özgüvenle herkesin tabağından yemek alıyor. Luca bile neredeyse normal görünüyor, Faith'le bebek isimlerini tartışıyor, ancak Faith'in önerileri tarihi zehirleyicilere meyilli.

"Benimle yürü," dedi Faith aniden dirseğimin dibinde belirterek. Diğerleri Lucrezia mı yoksa Agrippina mı bebek ismi için daha kötü olur diye tartışıyorlardı.

Yatın pruvasına, gürültüden uzağa doğru ilerliyoruz. Dikkatlice hareket ediyor, bir eliyle karnını destekliyor, diğer eliyle korkuluğu tutuyor. Güneş neredeyse batmış, göl sıvı bakıra dönmüş.

"Net çizgilere inanarak büyüdüm," diyor, hiç giriş yapmadan. "İyi ve kötü. Doğru ve yanlış. Babam hâkimdi ve ben kilisede büyüdüm. Luca ile tanışana kadar her şey siyah ve beyazdı."

"Peki şimdi?"

Yumuşak ve bilgiç bir şekilde gülüyor. "Artık karanlığın her zaman kötü, ışığın da her zaman iyi olmadığını anlıyorum. Luca'nın yaptığı şeyler, hepimizin yaptığı şeyler... korkunç. Ama hepsi aşk için, aile için, hayatta kalmak için yapılıyor." Bana bakmak için dönüyor. "Alessandro'yu kurtardığında kim olduğunu biliyordun. Canavarı tanıyordun ve yine de onu kurtarmayı seçtin."

"O bir canavar değil."

"Öyle," diye düzeltti nazikçe. "Hepsi öyle. Artık hepimiz öyleyiz. Ama başka şeylerimiz de. Ebeveyn, kardeş, sevgili. İşin sırrı karanlığın var olmadığını iddia etmek değil. Gerisini onun tüketmesine izin vermeden onunla yaşamayı öğrenmek."

"Nasıl yapıyorsun bunu? Bu kadar şiddete meyilli birini mi seviyorsun?"

Eli tekrar karnına gidiyor, koruyucu bir hareket. "Şiddetinin bizi güvende tuttuğunu hatırlayarak. Dünyanın bir zamanlar sandığım kadar temiz olmadığını kabul ederek. Onu sadece sevmesi kolay kısımlarını değil, her şeyini görmeyi seçerek." Gülümsedi. "Ve ara sıra ona canavarların bile aşmaması gereken çizgiler olduğunu hatırlatarak."

"Daha kolaylaşıyor mu?"

"Hayır. Ama daha tanıdık geliyor. Ve sonunda, elleri kanlı bir şekilde eve geldiğinde irkilmeyi bırakıyorsun. Ona bir havlu uzatıp yaralı olup olmadığını soruyorsun."

Bebek Antonia'nın ağlaması güverteye yayılıyor ve diğerlerine doğru dönüyoruz. Alessandro şimdi onu kucağında tutuyor, minik bebek kollarında inanılmaz derecede küçük görünüyor. Alessandro, onun huysuzlanmasından hiç rahatsız olmadan ona İtalyanca mırıldanıyor ve bu manzara karşısında göğsümde bir şeyler çatlıyor.

"Karanlığa değer," diyor Faith sessizce. "O anlar. O aile."

Gece gölü tamamen ele geçirirken gruba yeniden katılıyoruz. Yatın güvertesine asılmış peri ışıkları sıcak bir parıltı yaratıyor ve biri hafif bir caz müziği çalan bir hoparlör çıkarmış. Ana ve Dante birlikte sallanıyor, başı onun göğsünde, sanki hareketleriyle iletişim kuruyorlarmış gibi. Marco ve Valentina minderli bankı ele geçirmiş, bacaklarını onun kucağına atmış ve bir şişe şarap paylaşıyorlar.

"Sofe," diyor Alessandro aniden, çocuklukta nadiren duyduğum takma adı kullanarak. "Emma'ya kaçıp Formula 1 pilotu olmaya çalıştığın zamanı anlat."

"Dokuz yaşındaydım!" diye itiraz ediyor Sofia, ama gülüyor. "Ve beni tren istasyonunda bulmasaydın, başarabilirdim."

"Peluş hayvanlarla dolu bir bavulun vardı ve hiç paran yoktu," diye kuru bir şekilde ekliyor Marco. "Tam olarak nereye gitmeyi planlıyordun?"

"Elbette Monako. Geleceğin yarış şampiyonu başka nereye gider ki?"

Hikâyeler akıp gidiyor: Çocukluk maceraları, aile felaketleri, şiddetin ortasında beklenmedik şefkat anları. Bana tarihlerini armağan ediyorlar, beni anlatılarına Frances olarak değil, kendim olarak örüyorlar. Sofia bana küçük Mikhail'e İtalyanca kelimeler öğretmesini anlatıyor, sesi sadece bir kez titriyor. Nico, Alessandro'nun babalarının en sevdiği arabasını çarptığında onun yerine nasıl suçlandığını anlatıyor. Luca bile katkıda bulunuyor ve Marco'nun bir zamanlar, Luca henüz küçük, tuhaf ve savunmasızken, onu korumak için altı adamla nasıl savaştığını anlatıyor.

"Her zaman tuhaftı," diyor Marco, ama içinde bir sevgi var. "Ama o bizimdi."

"Hâlâ öyleyim," diyor Luca, başını o yanlış açıyla eğerek. "Sadece artık daha iyi bıçak becerilerim var."

Limana doğru geri dönerken yat hafifçe sallanıyor, Chicago'nun ufuk çizgisi uzakta bir vaat ya da tehdit gibi parıldıyor. Korkuluğun yanında durup, dalgalarımızın karanlık suda kayboluşunu izliyorum ki Alessandro beni buldu.

"Pişmanlık mı?" diye soruyor, arkamdan kollarını bana dolayarak.

"Hayır." Sıcaklığına yaslandım. "Tam da olmam gereken yer burası."

Bir an sessiz kalıyor, sonra: "Sofya iyi olacak. Ruslar ne planladıysa, onu koruyacağız."

Aleksey Volkov'un soluk gözlerini, Sofya'ya sanki çoktan kendisine aitmiş gibi bakışını düşünüyorum. "Göründüğünden daha güçlü."

"Öyle olmak zorunda." Sesi sertti. "Ama bu yarının savaşı. Bu gece, sadece bir tekne normalmiş gibi davranan bir aileyiz."

"Biz bunu mu yapıyoruz?"

"Denemeye çalışıyorum." Beni kollarında döndürüyor ve yeşil gözlerinde şehir ışıklarının yansımasını görüyorum. "Teşekkür ederim. Beni kurtardığın için. Kaldığın için. Sana kaçmak için her türlü sebebi verdiğim halde Emma Rosetti olduğun için."

"Alessandro—"

"Aramızda artık yalan yok. Asla. Manipölasyon yok, gizli gerçekler yok. Sadece biz, olduğumuz gibi."

"Sonsuza kadar," diye ekliyorum.

Kıkırdadı ve dudaklarımdan öpmek için eğildi, ağzıma doğru mırıldandı. "Muhtemelen bu evlilikte para iadesi yapılmadığını belirtmeliyim. Kocanı aylardır kullanıyorsun, belli ki iade süresi geçmiş. Korkarım ki bana kaldın."

Arkamızda, Nico kimin daha iyi atıcı olduğu konusunda bir tartışmaya başlamış ve Valentina, ekmek çubuklarını hedef alarak bıçak fırlatma gösterisi yapıyor. Ana, Sofia'ya İtalyanca bir ninni öğretirken, Dante Antonia'yı tutuyor. Marco, krallığını inceleyen bir kralın tatmin olmuş ifadesiyle hepsini izliyor. Faith ve Luca ayrı oturuyorlar; Faith ona bir Rönesans şiiri kitabından okuyor, adamın eli onun uyluğunda.

"Hadi," diyorum Alessandro'ya, elini tutarak. "Biz olmadan ailemiz tuhaf davranıyor."

Onlara kavuştuğumuzda, Sofia elimi yakalayıp bir kez sıktı. Tek bir hareketle bir söz, bir özür, bir kabul. Yat karanlık suları yararak eve, sırada ne varsa ona doğru ilerliyor ve korkmadığımı fark ediyorum.

Rosettiler beni seçti. Daha da önemlisi, ben de onları seçtim.

Sofya'nın başına neler geleceğini, Rusların kapımıza hangi gölgeleri getireceğini bilsek bile, bu gece dokunulmazız. Bu gece, yıldızların altındaki bu yatta, sadece bir aileyiz.

Yarın yine canavar olacağız.

Ama bu gece evdeyiz.

32 - Emma

Federal tahliye tesisi hayal ettiğim gibi görünmüyor.

Gri beton, dikenli teller ve gözleri ölü silahlı muhafızlar bekliyordum. Ama Tommy, yer altından çıkan bir köstebek gibi gözlerini kırpıştırarak, öğleden sonra güneş ışığına çıkan basit bir metal kapıdan içeri giriyor. Hatırladığımdan daha zayıf, omuzları göğsümü sızlatacak kadar kambur ama hayatta. Özgür. Burada.

Dizlerim bükülmek üzereyken Alessandro'nun eli sırtımın alt kısmını bulup beni sabitliyor. "Git," diye mırıldanıyor kulağıma. "Ben beklerim."

Hareket etmeye dair bilinçli bir karar vermeden önce koşuyorum, topuklarım çimlere saplanıyor, tasarımcı elbiseye aldırış etmiyorum. Tommy beni görüyor ve donup kalıyor, yüz ifadesi şaşkınlık, inanmazlık ve korkutucu derecede umuda benzeyen bir şey arasında gidip geliyor.

"Em?" Sesi tek hecede çatlıyor. "Emma, bu gerçekten de —"

İkimizin de dengesini bozacak kadar sert bir şekilde ona çarptım, sanki birinin onu bir daha asla benden almasını fiziksel olarak engelleyebilirmişim gibi kollarımı ona doladım. Kötü kokuyordu - kurumsal sabun ve bayat hava - ama özünde hâlâ kardeşimdi. Hâlâ bana dünya çok büyük ve çok acımasız geldiğinde yangın merdivenimizden Orion'u bulmayı öğreten çocuğu.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım omzuna, aylardır içimde tuttuğum kelimeler sonunda serbest kaldı. "Çok özür dilerim Tommy. Neler yaptığımı, ne yalanlar söylediğimi bilmiyorsun—"

"Hey." Elleri yüzümü buldu, küçük ve korkmuş olduğum zamanlardaki gibi yukarı kaldırdı. Gözleri artık daha yaşlı, anlamaya yıllarca çalışacağım türden, tekinsiz ama berrak. Mevcut. "Ne yaptıysan, benim için yaptın. Bunu biliyorum. Bunu hep biliyordum."

"Anlamıyorsun." Geri çekiliyorum, beni net bir şekilde görmesini istiyorum. Boynumda elmaslar. Parmağımdaki alyans. Arkamızda silahlı korumalar ve benim için öldürülen bir mafya prensiyle rölantide ilerleyen siyah SUV. "Biriyle evlendim Tommy. Tamamen başka biri oldum. Ben... Ben hatırladığın kişi değilim."

Tommy'nin bakışları, beni bir zamanlar korkutan o yırtıcı sessizlikle arabaya yaslanmış bekleyen Alessandro'ya kaydı. İfadesi değişmedi ama her şeyi katalogladığını gördüm: pahalı takım elbise, zar zor gizlenmiş silah, Alessandro'nun gökyüzündeki tek yıldızmışım gibi bana bakışı.

"Bu o mu?" diye sordu Tommy sessizce. "Rosetti mi?"

"Evet."

"Ve onu seviyor musun?"

Soru karmaşık olmalı. Açıklama, bağlam ve Bayan Hewson'ın beni o gelinliğe sokmasından bu yana olan her şeyin ayrıntılı bir anlatımını gerektirmeli. Oysa cevap, kaburgalarımın altından bir yerden basit ve kesin bir şekilde yükseliyor.

"Evet."

Tommy beni uzun uzun süzdü ve ben de onun Alessandro'nun gördüğünü görmesini izledim; yerleri silen hizmetçi kız değil, sunağın önünde titreyen dehşete kapılmış gelin değil, kendimin bu versiyonları arasındaki boşlukta dönüştüğüm kişi. Karanlığı seçen ve içinde ışığı bulan biri.

"Farklı görünüyorsun," diyor sonunda. "Fena değil, farklı. Sadece... artık korkmayan birine benziyorsun."

Gözlem, beklediğimden daha sert vuruyor. Görünmez geçirdiğim tüm geceleri, küçük geçirdiğim tüm yılları, Hewsonlar gibi insanların beni fark etmemesi için ortadan

kaybolmayı öğrendiğim tüm yolları düşünüyorum. Tommy o zaman bile fark etmişti; kemiklerimde ikinci bir iskelet gibi yaşayan korkuyu.

"Değilim," diye itiraf ediyorum. "En azından beni eskiden korkutan şeylerden değilim."

Alessandro, çakılların üzerinde dikkatlice yürüyerek yaklaşıyor. Saygılı bir mesafede duruyor, elleri görünüyor, duruşu ailemiz dışında hiç kimseye karşı takındığını görmediğim kadar açık. Tehditkar görünmemeye çalışıyor. Tommy için. Benim için.

"Bay Pitt." Alessandro'nun sesinde her zamanki sertlikten eser yok. "Ben Alessandro Rosetti. Kız kardeşiniz bana sizin hakkınızda çok şey anlattı."

Tommy'nin çenesi kasılıyor, koruyucu içgüdüleri durumumuzun gerçekliğiyle savaşıyor. "Ve senin hakkında çok şey duydum. Hiçbiri iyi değil."

"Çoğu muhtemelen doğru." Alessandro bu değerlendirmeden geri adım atmıyor. "Olmadığım biriymişim gibi davranmayacağım. Ama sana şunu söyleyebilirim: kız kardeşin benim dünyamdaki en önemli kişi. Güvenliği, mutluluğu, özgürlüğü... Bunlardan herhangi biri için Chicago'yu yerle bir ederim."

"Özgürlük." Tommy'nin kahkahası hiç komik değildi. "Bu, onunla sahtekarlıkla evlenen adamdan geliyorsa, çok zengin bir laf."

"Tommy-" diye söze başlıyorum ama Alessandro elini kaldırıyor.

"Şüphelenmekte haklı." Gözleri kısa bir anlığına benimkilerle buluştuktan sonra kardeşime döndü. "İşte bu yüzden Emma'ya gitmesi için gereken her şeyi verdim. Para, belgeler, koruma. Ortadan kaybolabilir, benim onu asla bulamayacağım bir yerde senin serbest bırakılmanı bekleyebilirdi. Geri dönmeyi seçti."

Tommy bana bakıyor, ifadesinde soru açıkça görülüyor.

"Onu seçtim," diye onayladım. "Mecbur olduğum için değil. İstedğim için. Çünkü şu anda her kimsem -kime

dönüşüyorsam- o kişi onun sayesinde var."

Sessizlik, kuş cıvıltıları, uzaktaki trafik ve bu ana ulaşmak için kat ettiğimiz her şeyin ağırlığıyla uzuyor. Sonunda Tommy, omuzlarındaki gerginlik akıp giderken nefes veriyor.

"Tamam," dedi sessizce. "Tamam. Eğer bunu seçersen Em, sana güveniyorum." Bakışları Alessandro'ya dikleştirdi. "Ama eğer ona zarar verirsen—"

"O zaman sıraya girmen gerekecek," diye araya girdi Alessandro, sesinde neredeyse saygıya benzer bir tonla. "Sofia, Marco, Dante, Nico, Luca ve onu en sevdikleri Rosetti olarak benimseyen yaklaşık kırk silahlı muhafızın arkasında. Kız kardeşin sadakat aşıyor."

Tommy, tepkiden açıkça etkilenmiş bir şekilde gözlerini kırptırdı. Sonra, imkânsız bir şekilde güldü. Gerçek bir kahkaha, kullanılmamaktan paslanmış ama içten. "Aman Tanrım, Em. Sadece sen bir mafya evliliğine düşüp burayı yönetebilirsin."

"Hiçbir şey yönetmiyorum," diye itiraz ediyorum ama Alessandro'nun eli elimi buluyor, başparmağı artık pranga gibi hissettirmeyen alyansı takip ediyor.

"Ona zaman ver," diyor ve sesindeki vaat nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Tommy'yi yeni dairesine götürüyoruz; Alessandro'nun haftalar önce ayarladığı, mükemmel güvenlik önlemlerine sahip ve ne Rosettiler'le ne de Hewsonlar'la hiçbir bağlantısı olmayan bir binada. İyileşmesi, kendini yeniden inşa etmesi ve artık hayatta kalmanın tek seçeneği olmadığına göre kim olmak istediğine karar vermesi için yeterli alana sahip olacak.

Kapıda Tommy tekrar bana sarılıyor, bu sefer daha nazik bir şekilde.

"Yıldızların içi farklı," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Çoğu gece onları hiç göremiyordum. Gözlerimi kapatıp Orion'un nerede olduğunu, Ülker'in nerede olduğunu hatırlamaya çalışırdım. Bu beni aklı başında tutardı."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Sana bir teleskop alırım. Gerçek bir teleskop. Gelecek yaz Perseidleri birlikte izleyebiliriz."

"Bunu isterdim." Geri çekilip yüzümü bir kez daha inceledi. "Gerçekten farklısın Em. Daha güçlüsün. Belki daha korkutucu." Eski sırtışından bir parça belirdi. "Ama yine de kız kardeşim. Hâlâ uyuyamadığımda bana Avcı'yı gösteren kız."

"Her zaman," diye söz veriyorum.

İçeriye kayboluyor ve aylardır ilk kez kendime doğru düzgün ağlama izni veriyorum. Alessandro konuşmuyor, sadece beni göğsüne çekiyor ve ben titreyerek kendimi yavaşça, acı çekerek toparlarken beni tutuyor.

O gece tekrar evleniyoruz.

Yabancılarla ve siyasi ittifaklarla dolu bir kilisede değil, çatı katımızda, nihayet irkilmeden adını söyleyebildiğim yıldızların altında. Marco görev yapıyor; görünüşe göre ruhsatlıymış ki bu, bir mafya babası için tuhaf bir ayrıntı gibi geliyor, ta ki suç ailelerinin genellikle belgelerin hızlı ve sessizce işlenmesi gerektiğini hatırlayana kadar. Dante tanıklık ediyor, yara izli boğazı resmi bir yakayla gizlenmiş, gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde sıcak.

Yine beyaz giyiyorum ama bu sefer Alessandro'nun kendi seçtiği sade bir ipek gecelik. Korse yok, kat kat yok, zırh

yok. Sadece rüzgar yön değiştirdiğinde tenime fısıldayan bir kumaş.

"Emma Pitt," diyor Alessandro parmağıma yeni bir yüzük takarken; önceki zümrüt değil, yıldız ışığını yakalayan takımyıldızlar gibi minik elmaslardan oluşan bir yüzük. "Seni karım olarak kabul ediyorum. Sözleşmeler, ittifaklar veya intikam yüzünden değil. Bana yıldızların sahip olabileceğim her şeyden daha ilginç olduğunu ve bazı şeylerin özgürce seğildiğinde daha iyi olduğunu gösterdiğin için."

Yeminleri tuhaf, onları mükemmel kılan bir şekilde uygulanmamış. Ordulara komuta eden ve şehrin dört bir yanında şiddeti örgütleyen bu adam, balodaki bir genç gibi aşkla ilgili sözcüklerde tökezliyor. Göğsümde bir şeyi çatlatıyor, beni bir kabusta tuttuğu ve bana sanki bir anlamı varmış gibi cara dediği geceden beri çiçek açmayı bekleyen bir şeyi.

"Alessandro Rosetti," diye cevaplıyorum, yanaklarımdaki yaşlara rağmen sesim sakın. "Seni kocam olarak kabul ediyorum. Hayatta kalmak zorunda olduğum için değil, yaşamak istediğim için. Güvende olduğun için değil -asla güvende olmayacaksın- ama yanımda olduğunda tehlike bana yuva gibi geldiği için. Beni görünmezken gördün ve beni dünyanın kraliçesi yaptın. Bunu seçiyorum. Seni seçiyorum."

Marco bizi karı koca ilan ederken sesini duygusal bir şekilde sertleştiriyor ve Alessandro beni öptüğünde şampanya, yıldız ışığı ve birlikte inşa ettiğimiz bir şeyin başlangıcı gibi bir tat alıyorum, tuğla tuğla, kanlı tuğla.

Daha sonra, çatı katımızda battaniyelere sarınmış halde, gökyüzünü incelerken Alessandro'nun kolları beni daha sıkı sarıyor. Uzakta, Chicago ışıl ışıl parlıyor; birlikte yöneteceğimiz bir gölgeler ve ışıklar krallığı - bu hikâyeyi başlatan hizmetçi ve çapkın olarak değil, Emma ve Alessandro Rosetti olarak, seçim, karanlık ve inanılmaz derecede aşka benzeyen bir şeyle bağlıyız.

Üstümüzde bir meteor gökyüzünden geçiyor. Gözlerimi kapatıp gerçekleşeceğinden emin olduğum bir dilek tutuyorum.

Ölmeye değer bir şey inşa edelim.

Gözlerimi açtığımda Alessandro, artık tanıdığım o ifadeyle bana bakıyordu: açlık, şefkat ve şehirleri yerle bir edebilecek kadar vahşi bir şey.

"Ne diledin?" diye sorar.

Kollarında dönüp dudaklarımı, nabzının ağzımda hızla çarptığı boğaz çukuruna bastırıyorum. "İstememe gerek yoktu," diyorum ona. "Zaten var."

Biz Chicago semalarında kendi mitolojimizi yazarken, yıldızlar kayıtsız ve ebedi bir şekilde üstümüzde dönüyor.

Sonsöz - Sofya

Kabus hep aynı, hatırlayamadığım kısımlar hariç.

Mermer zeminde kan. Anlamamam gereken ama anladığım bir dilde çığlıklar. Silah sesleri, kendi kalp atışlarım gibi bildiğim koridorlarda yankılanırken, kardeşini çağıran bir çocuğun sesi. Ama ayrıntılara odaklanmaya, on bir yıl önce o gece gerçekten ne olduğunu kavramaya çalıştığımda, zihnim bembeyaz oluyor. Sanki biri hafızamı silgiyle silmiş ve geride sadece duyguları bırakmış gibi: dehşet, suçluluk ve başka bir şey. Daha da kötüsü.

Rosetti kompleksindeki süitimde uyanıyorum, çarşaf lar terden sıırılsıklam, ağzımda bakır tadı. Sabahın üçü. Her zaman sabahın üçü, sanki bilinçaltımın travmayla randevusu varmış gibi.

Uyku hapları komodininin üzerinde öylece duruyor. İki hafta önce, yat yemeğinden sonra almayı bıraktım. Anılar geri gelmek istiyorsa, izin vermeliyim. Ailem her şeyin üstesinden geldiğimi düşünüyor: Rus saldırısı, Emma'nın ölümünden dönmesi, muhakeme yeteneğimdiki olağanüstü başarısızlığım. Rutinlerime döndüğümü, aile yemeklerine katıldığımı, işin bana düşen kısmını tipik bir Rosetti verimliliğiyle yönettiğimi görüyorlar.

Beni sabahın üçünde, bahçeye bakan pencerelerimde durup, muhafızların devriye gezmesini izlerken, unuttuğum şeyleri hatırlamaya çalışırken aklımın parçalandığını görmüyorlar.

Üzerime ipek bir sabahlık geçirip süitime bitişik küçük ofise geçiyorum. Mekân tertemiz, her şey yerli yerinde, kontrol altında. Zihnimin aksine. Dizüstü bilgisayar, iki haftadır biriktirdiğim şifreli dosyalarla açılıyor. Volkov

ailesi hakkında bulabildiğim her şey. Mikhail hakkında. Alexei hakkında.

Depolarımızdan birinin güvenlik kamerası görüntüsünden alınmış fotoğrafı ekranı dolduruyor. Sanki derimin ve kemiğimin altından kendimden sakladığım her şeyi görebiliyormuş gibi bana bakan o soluk gözler. Fotoğrafta, adamlarından biriyle sohbet ediyor, ama duruşunda, duruşunda bir yırtıcıyı haykıran bir şey var.

Sevkiyat listelerini bilinen görünümleriyle karşılaştırıyorum. Aylardır, belki de yıllardır etrafımızda dolaşıyor. Sabırlı. Stratejik. Sanki saldırmak için mükemmel anı bekliyormuş gibi. Tekniği tanıyorum; tam da ben yapardım.

"Borcun yakında ödenecek, Sofia."

Yüzünün olduğu ekrana dokunuyorum, parmağının yanağımda bıraktığı hissi, saçımı parmağına dolayışını, sanki çoktan sahiplenmiş gibi nasıl hissettiğini hatırlıyorum. Korkmalıyım. Korkuyorum. Ama orada başka bir şey daha var, korkuyla hiçbir ilgisi olmayan sebeplerden dolayı nabzımı hızlandıran bir şey.

Telefonum çalışıyor. Marco, çünkü tabii ki kardeşim de sabahın üçünde uyanık.

Marco: Hareket ettiğini duydum. İyi misin?

Bu yerleşkenin duvarları ondan hiçbir şeyi gizlemiyor. Muhtemelen uyanık olduğumu benden önce o biliyordu.

Ben: İyiyim. Uyuyamadım.

Marco: Çalışma odama gel.

Bu bir rica değil. Şifrelenmiş dosyaları kapatıp tanıdık koridorlarda ilerliyorum. Geceleri yerleşke farklı hissettiriyor; evden çok kale gibi. Her gölge bir tehdit saklayabilir, her köşe bir düşman saklayabilir. Ya da belki de bu sadece paranoyamın sesidir.

Marco'nun çalışma odasının kapısı açık. Elinde bir bardak viskiyle penceresinin önünde duruyor, hâlâ dün giydiği takım elbisesiyle. Yoksa bugün mü?

"Rusları araştırıyordun," diyor arkasını dönmeden. Bu bir soru değil.

"Anlamam gerek."

"Hayır, korunmaya ihtiyacın var." Sonra arkasını döndü ve gözlerindeki bitkinliği gördüm. "Güvenliğini iki katına çıkarıyoruz. Sen yanında olmadan hiçbir yere gidemezsin."

"Bu onu durdurmayacak."

"Önce onun kafasına bir kurşun sıkarsam, öyle olur."

"Marco—"

"Seni tehdit etti Sofia. Evimizde. Seni almaya geldiğini açıkça belli etti." Sesi, yetişkin erkeklerin altına işemesine neden olan o tehlikeli tona büründü. "Bu bir savaş ilanı."

Deri koltuklarından birine çöktüm, aniden bitkin düştüm. "Ya tehdit değilse? Ya... adaletse?"

Bardağı masaya öyle sert çarpıyor ki çatlıyor. "Adalet mi? Ne için? Ailesine bir arkadaşından bahseden bir çocuk olduğun için mi?"

"Mikhail'in öldürülmesine sebep oldum."

"Luca, Mikhail'i öldürdü. Ruslar saldırı sırasında harekete geçti." Ama Marco bile tam olarak ikna olmuş görünmüyor. Hepimiz o geceden kalan, hiçbirimizin bahsetmediği parçaların eksik olduğunu biliyoruz.

"Hatırlamadığım bir şey var," diyorum ona, kelimeler ağzımdan hızla dökülürken. "O geceyle ilgili önemli bir şey. Öncesiyle ilgili. Bazı parçalar var elimde; imgeler, bilmemem gereken Rusça kelimeler, hayati bir şeyi unuttuğum hissi."

Marco yanıma gelip diz çöküyor, göz hizamızda duruyor. Chicago'nun yeraltı dünyasını demir yumrukla yöneten ağabeyim, bana öyle bir endişeyle bakıyor ki göğsüm ağrıyor.

"Ne olduysa, on beş yaşındaydın. Çocuktun. Olanların hiçbiri senin suçun değildi."

Ama ben şimdiden başımı sallamaya başladım. "Bir şey buldum. Eski odamda." Bornoz cebimden küçük bileziği

çıkardım, gümüş tılsım lambanın ışığını yansıttı. "Yarım kalp. Sanırım... Sanırım diğer yarısını birine verdim."

Marco'nun yüzü birden donuklaştı. "Sofia."

"Ya onu tanıyor olsaydım, Marco? Gerçekten tanıyor olsaydım. Ya biz—"

"Dur." Bileziği alıp her şeye gösterdiği aynı yoğunlukla inceliyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Aleksey Volkov bu aile için bir tehdit. Senin için de. Kardeşiyle olan çocukluk bağın ne olursa olsun öldü."

Tartışmak istiyorum ama ifadesindeki bir şey beni durduruyor. Söylediğinden fazlasını biliyor. Hepsi biliyor; on bir yıldır o geceyi dikkatlice tartıştıkları, hikâyedeki kimsenin kabul etmediği boşluklar.

"Sonsuza kadar saklanmayacağım," diyorum ona.

"Gerek yok. Volkov'ları biz hallederiz."

"On bir yıl önce nasıl idare ettiysek öyle mi?"

"O zamanlar Morettilerin suçlu olduğunu düşünmüştük," diyor Marco sessizce.

Gülüyorum. "Kesinlikle. Volkovlar her zaman üstünlük sağladı. Her zaman bizden bir adım öndeler."

Aramızdaki sessizlik, söylenmemiş gerçeklerle dolu bir şekilde uzuyor. Sonunda Marco ayağa kalkıp penceresine dönüyor.

"Yatağına dön, Sofia. Yarın güvenlik protokollerini artırıyoruz. Her zaman yanında bir görevli olacak."

Ayrılmak üzere ayağa kalktım ama kapıda durdum. "Aleksey, ona ait bir şeyim olduğunu söyledi. Ya haklıysa?"

Marco arkasını dönmüyor. "Onun istediği tek şey senin hayatın. Ve bunu elde edemeyecek."

Süitime dönüyorum ama yatağına geri dönmüyorum. Bunun yerine masama oturup yeni bir belge açıyorum. Bu sefer araştırma değil. Bir plan. Çünkü Marco yanılıyor; güvenlik görevlileri Aleksey Volkov'u durduramayacak. Savunmalarımızı sanki kağıttan yapılmış gibi aştı. İsteseydi o akşam yemeği partisinin olduğu gece beni de götürebilirdi.

Emma'yı düşünüyorum; tehlikelere rağmen başı dik bir şekilde dünyamıza nasıl girdiğini. Alessandro kendisine ihanet ettikten sonra bile onu kurtarmayı nasıl seçtiğini. Doğuştan gelen bir hak değil, cesaretiyle soframızdaki yerini nasıl aldığını.

Belki de kuledeki prenses olmayı bırakmanın zamanı geldi.

Bileziğim masamda duruyor; kırık kalbi, kaybettiğim ve tam olarak hatırlayamadığım bir şeyin hatırlatıcısı. Chicago'da bir yerlerde, Alexei Volkov bir sonraki hamlesini planlıyor.

"Borcunuzun vadesi yaklaşıyor."

Gözlerimi kapatıp, kardeşlerimin bilmesi halinde dehşete kapılacakları bir karar veriyorum. Aleksey beni almaya geldiğinde -ki gelecek- kaçmayacağım. Ailemin korumasının arkasına saklanmayacağım.

Onunla gideceğim. Kendi isteğimle. Gözlerim açık, başım dik bir şekilde canavarın inine doğru yürüyeceğim.

Çünkü borcu ödemenin tek yolu onunla yüzleşmektir.

Ve unuttuğum şeyi hatırlamanın tek yolu her şeyin başladığı yere geri dönmektir.

Kabus her gece aynı olabilir ama ben onun kurbanı olmaktan bıktım.

Yalanlar'ı okuduğunuz için teşekkürler! Emma'nın geçici bir rol üstlenmesi gerekiyordu. Alessandro'nun ise kalpsiz kalması gerekiyordu. Ama bazı yalanlar sırlardan daha fazlasını açığa çıkarır; insanları da açığa çıkarır.

Rosetti Ailesi serisinin sıradaki karakteri: Sofia Rosetti. Kusursuz saçlar. Kusursuz topuklu ayakkabılar. Öldürecek kadar keskin bir tasarımcı gülümsemesi. Sofia, haute

couture giyinmiş bir silahtır; büyülemek için eğitilmiş, korumak için doğmuş ve karşısına çıktığında ölümcüldür. Geçmişi yeniden su yüzüne çıktığında ve Ruslar onu ziyarete geldiğinde, hayatını unutarak geçirdiğı tek şeyle yüzleşmek zorunda kalacaktır.

Blood Memory'i hemen okuyun!

Pia

Çıkış tarihi uyarıları, bonus sonsözler ve kesinlikle gün yüzüne çıkmaması gereken baharatlı ekstralar için bültenime kaydolun. Ayrıca ücretsiz bir bonus novela (Lethal Grace) da var.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

